

SÉANCES DU JEUDI 27 JUIN 1996
VERGADERINGEN VAN DONDERDAG 27 JUNI 1996

MATIN

SOMMAIRE :

EXCUSÉS :

Page 1215.

PROJETS DE LOI (Procédure d'évocation) :

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres public d'aide sociale.

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Discussion générale. — *Orateurs*: **Mme de Bethune**, rapporteuse, **M. Coveliers**, **Mmes Cornet d'Elzius**, **Cantillon**, **M. Lallemand**, **Mme Van der Wildt**, **MM. Buelens**, **Verreycken** (motion d'ordre), **Loones**, **Anciaux**, p. 1215.

APRÈS-MIDI

SOMMAIRE :

EXCUSÉS :

Page 1231.

PROPOSITIONS (Prise en considération) :

Pages 1231 et 1295.

Mmes Bribosia-Picard et Maximus. — Proposition de loi abrogeant les articles 70bis et 95, alinéa 1er, 5°, de la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1995-1996
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1995-1996

OCHTEND

INHOUDSOPGAVE :

VERONTSCHULDIGD :

Bladzijde 1215.

WETSONTWERPEN (Evocatieprocedure) :

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Algemene beraadslaging. — *Sprekers*: **mevrouw de Bethune**, rapporteur, **de heer Coveliers**, **de dames Cornet d'Elzius**, **Cantillon**, **de heer Lallemand**, **mevrouw Vander Wildt**, **deheren Buelens**, **Verreycken** (motie van orde), **Loones**, **Anciaux**, blz. 1215.

NAMIDDAG

INHOUDSOPGAVE :

VERONTSCHULDIGD :

Bladzijde 1231.

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming) :

Bladzijden 1231 en 1295.

De dames Bribosia-Picard et Maximus. — Wetsvoorstel tot opheffing van de artikelen 70bis en 95, eerste lid, 5°, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van

publiques économiques et complétant le Code d'instruction criminelle par des dispositions relatives au décryptage des messages.

M. Mouton. — Proposition de loi modifiant les limites entre les communes de Braives et de Villers-le-Bouillet.

M. Caluwé et consorts. — Proposition de loi complétant l'article 14 des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973.

M. Mahoux et consorts. — Proposition de résolution relative au schéma de préférences tarifaires généralisées instauré par le règlement CE 3281/94 du Conseil du 19 décembre 1994.

M. Staes. — Proposition de résolution relative aux essais nucléaires de la république populaire de Chine.

QUESTIONS ORALES (Discussion):

Question orale de Mme Nelis-Van Liedekerke au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «les mesures d'exécution de la loi sur les écotaxes et leurs conséquences pour les emballages de boissons».

Orateurs: **Mme Nelis-Van Liedekerke, M. Maystadt,** Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur, p. 1231.

Question orale de M. Goovaerts au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «les difficultés rencontrées par les pensionnés en matière d'impôts».

Orateurs: **M. Goovaerts, M. Maystadt,** Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur, p. 1232.

Question orale de M. Hatry au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «la pratique des accords fiscaux préalables».

Orateurs: **M. Hatry, M. Maystadt,** Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur, p. 1233.

Question orale de M. Jonckheer au ministre de la Défense nationale sur «l'île de Meuse nommée 'Vas-t'y-frotte'».

Orateurs: **M. Jonckheer, M. Poncelet,** ministre de la Défense nationale, p. 1233.

Question orale de Mme Thijs au ministre des Affaires étrangères sur «l'arrestation de manifestants en Biélorussie».

Orateurs: **Mme Thijs, M. Derycke,** ministre des Affaires étrangères, p. 1235.

Question orale de M. Bourgeois au ministre des Affaires étrangères sur «les achats de matériel militaire effectués par le Botswana».

Orateurs: **M. Bourgeois, M. Derycke,** ministre des Affaires étrangères, p. 1235.

Question orale de M. Santkin au ministre de la Justice sur «l'abrogation de l'article 53 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse».

Orateurs: **M. Santkin, M. Moreels,** secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 1236.

Question orale de Mme Lizin au ministre de la Justice sur «la remise en liberté par la Hollande d'un membre (présumé) du GIA, lié à la fraction qui a assassiné les sept moines français».

Orateurs: **Mme Lizin, M. Moreels,** secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 1237.

sommige economische overheidsbedrijven en tot aanvulling van het Wetboek van strafvordering met bepalingen betreffende de decryptie van berichten.

De heer Mouton. — Wetsvoorstel tot wijziging van de gemeentegrenzen tussen Braives et Villers-le-Bouillet.

De heer Caluwé c.s. — Wetsvoorstel tot aanvulling van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De heer Mahoux c.s. — Voorstel van resolutie betreffende het schema van algemene tariefpreferenties ingesteld door de EG-verordening 3281/94 van de Raad van 19 december 1994.

De heer Staes. — Voorstel van resolutie betreffende de nucleaire testen van China.

MONDELINGE VRAAG (Bespreeking):

Mondelinge vraag van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de uitvoeringsmaatregelen in verband met de wet op de milieutaks en de gevolgen voor de drankverpakking».

Sprekers: **mevrouw Nelis-Van Liedekerke, de heer Maystadt,** Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel, blz. 1231.

Mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de problemen bij belastingen van gepensioneerden».

Sprekers: **de heer Goovaerts, de heer Maystadt,** Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel, blz. 1232.

Mondelinge vraag van de heer Hatry aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de voorafgaande fiscale akkoorden (ruling)».

Sprekers: **de heer Hatry, de heer Maystadt,** Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel, blz. 1233.

Mondelinge vraag van de heer Jonckheer aan de minister van Landsverdediging over «het Maaseiland 'Vas-t'y-frotte'».

Sprekers: **de heer Jonckheer, de heer Poncelet,** minister van Landsverdediging, blz. 1233.

Mondelinge vraag van mevrouw Thijs aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de aanhouding van manifestanten in Wit-Rusland».

Sprekers: **mevrouw Thijs, de heer Derycke,** minister van Buitenlandse Zaken, blz. 1235.

Mondelinge vraag van de heer Bourgeois aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de militaire aankopen van Botswana».

Sprekers: **de heer Bourgeois, de heer Derycke,** minister van Buitenlandse Zaken, blz. 1235.

Mondelinge vraag van de heer Santkin aan de minister van Justitie over «de opheffing van artikel 53 van de wet van 8 april 1965 op de jeugdbescherming».

Sprekers: **de heer Santkin, de heer Moreels,** staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 1236.

Mondelinge vraag van mevrouw Lizin aan de minister van Justitie over «de invrijheidstelling in Nederland van een (vermoedelijk) lid van de GIA, verbonden aan de groep die de zeven Franse kloosterlingen heeft vermoord».

Sprekers: **mevrouw Lizin, de heer Moreels,** staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 1237.

Question orale de M. Van Hauthem au ministre de la Justice sur «les activités de la Sûreté de l'État française sur le territoire belge».

Orateurs: M. Van Hauthem, M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 1238.

Question orale de Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur «les indépendants à titre complémentaire dans le secteur de la construction».

Orateurs: Mme Nelis-Van Liedekerke, M. Pinxten, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 1239.

Question orale de Mme Milquet au ministre de la Justice sur «la politique du Gouvernement en matière de cannabis».

Orateurs: Mme Milquet, M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 1239.

Question orale de M. Anciaux au secrétaire d'État à la Coopération au Développement sur «l'inquiétude qui règne dans le monde des ONG à propos de la réforme des organisations non gouvernementales d'aide au développement (secteur ONG)».

Orateurs: M. Anciaux, M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, p. 1240.

Question orale de M. Olivier au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les initiatives du ministre relatives à la prévention de la consommation de drogues».

Orateurs: M. Olivier, M. Vande Lanotte, Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 1242.

Question orale de M. Boutmans au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «le bourgmestre de Kapellen».

Orateurs: M. Boutmans, M. Vande Lanotte, Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 1243.

Question orale de Mme Cornet d'Elzuis au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «le dépistage, le traitement et la recherche en matière de lutte contre le cancer du sein».

Orateurs: Mme Cornet d'Elzuis, M. Vande Lanotte, Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 1243.

PROJETS DE LOI (Procédure d'évocation):

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres public d'aide sociale.

Reprise de la discussion générale. — *Orateurs: Mme Willame-Boonen, MM. Jonckheer, Caluwé, Boutmans, Mmes Delcourt-Pêtre, de Bethune, Cantillon, Milquet, MM. D'Hooghe, Vandenberghé, Erdman, Loones, Coveliers, M. Vande Lanotte*, Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, *MM. Lallemand, Foret*, p. 1244.

Discussion et vote d'articles et des amendements. — *Orateurs: MM. Anciaux, Verreycken, Boutmans, Desmedt, Loones*, p. 1262.

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Vote d'articles et des amendements, p. 1283.

Mondelinge vraag van de heer Van Hauthem aan de minister van Justitie over «de activiteiten van de Franse Staatsveiligheid op Belgisch grondgebied».

Sprekers: de heer Van Hauthem, de heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 1238.

Mondelinge vraag van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de 'bijberoepers' in de bouwsector».

Sprekers: mevrouw Nelis-Van Liedekerke, de heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 1239.

Mondelinge vraag van mevrouw Milquet aan de minister van Justitie over «het beleid van de Regering inzake cannabis».

Sprekers: mevrouw Milquet, de heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 1239.

Mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking over «de onrust in de NGO-wereld over de hervorming van de niet-gouvernementele organisaties voor ontwikkelingssamenwerking (NGO-sector)».

Sprekers: de heer Anciaux, de heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, blz. 1240.

Mondelinge vraag van de heer Olivier aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de initiatieven van de minister inzake drugspreventie».

Sprekers: de heer Olivier, de heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 1242.

Mondelinge vraag van de heer Boutmans aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de burgemeester van Kapellen».

Sprekers: de heer Boutmans, de heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 1243.

Mondelinge vraag van mevrouw Cornet d'Elzuis aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de bestrijding van borstkanker: opsporing, behandeling en wetenschappelijk onderzoek».

Sprekers: mevrouw Cornet d'Elzuis, de heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 1243.

WETSONTWERPEN (Evocatieprocedure):

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Hervatting van de algemene beraadslaging. — *Sprekers: mevrouw Willame-Boonen, de heren Jonckheer, Caluwé, Boutmans, de dames Delcourt-Pêtre, de Bethune, Cantillon, Milquet, de heren D'Hooghe, Vandenberghé, Erdman, Loones, Coveliers, de heer Vande Lanotte*, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, *de heren Lallemand, Foret*, blz. 1244.

Bespreking en stemming over artikelen en de amendementen. — *Sprekers: de heren Anciaux, Verreycken, Boutmans, Desmedt, Loones*, blz. 1262.

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Stemming over artikelen en de amendementen, blz. 1283.

PROJETS DE LOI ET PROPOSITIONS (Votes):

Projet de loi relative au bien-être des travailleurs lors de l'exécution de leur travail.

Votes réservés, p. 1287.

Vote sur l'ensemble du projet de loi. — Explications de vote: *Orateurs*: **MM. Foret, Coene, Loones, Verreycken**, p. 1291.

Projet de loi portant assentiment à la Convention relative à la suppression de la légalisation d'actes dans les États membres des Communautés européennes, signée à Bruxelles le 25 mai 1987, p. 1292.

Proposition de loi modifiant l'article 26, § 3, de la loi du 20 juillet 1990 relative à la détention préventive, p. 1292.

Proposition de résolution concernant l'action contre les mines antipersonnel en prévision de la prochaine assemblée de l'Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe, p. 1293.

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, p. 1293.

Explications de vote: *Orateurs*: **MM. Anciaux, Verreycken, Boutmans, Jonckheer**, p. 1293.

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, p. 1295.

ORDRE DES TRAVAUX:

Page 1290.

PROJETS DE LOI (Dépôt):

Page 1295.

Projet de loi portant assentiment à l'accord additionnel signé à Bruxelles le 13 mars 1991, modifiant la convention entre le royaume de Belgique et la république de Finlande tendant à éviter la double imposition et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, signée à Bruxelles le 18 mai 1976.

Projet de loi portant assentiment à l'accord entre le royaume de Belgique et le royaume du Népal relatif à la reconnaissance réciproque des permis de conduire, conclu par échange de lettres signées à Bruxelles le 15 février 1995 et le 21 juin 1995.

Projet de loi portant assentiment à l'accord entre le royaume de Belgique et la république de Maurice relatif à la reconnaissance réciproque des permis de conduire, conclu par échange de lettres signées à Bruxelles le 3 juin 1994 et le 10 mars 1995.

PROPOSITIONS DE LOI (Dépôt):

Page 1296.

Mme Leduc et M. Vergote. — Proposition de loi modifiant l'article 98 de la nouvelle loi communale.

MM. Foret et Desmedt. — Proposition de loi visant à modifier un certain nombre de dispositions de la nouvelle section II, intitulée «Des règles particulières aux baux relatifs à la résidence principale du preneur» et insérée à la suite de l'article 1762*bis* du Code civil par la loi du 20 février 1991.

WETSONTWERPEN EN VOORSTELLEN (Stemming):

Wetsontwerp betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

Aangehouden stemmingen, blz. 1287.

Stemming over het geheel van het wetsontwerp. — Stemverklaringen: *Sprekers*: **de heren Foret, Coene, Loones, Verreycken**, blz. 1291.

Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag betreffende de afschaffing van de legalisatie van akten in de lidstaten van de Europese Gemeenschappen, ondertekend te Brussel op 25 mei 1987, blz. 1292.

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 26, § 3, van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, blz. 1292.

Voorstel van resolutie betreffende de actie die tegen de anti-personenmijnen gevoerd kan worden met het oog op de komende assemblée van de Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa, blz. 1293.

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, blz. 1293.

Stemverklaringen: *Sprekers*: **de heren Anciaux, Verreycken, Boutmans, Jonckheer**, blz. 1293.

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blz. 1295.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN:

Bladzijde 1290.

WETSONTWERPEN (Indiening):

Bladzijde 1295.

Wetsontwerp houdende instemming met het aanvullend akkoord, ondertekend te Brussel op 13 maart 1991, tot wijziging van de overeenkomst tussen het koninkrijk België en de republiek Finland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 18 mei 1976.

Wetsontwerp houdende instemming met het akkoord tussen het koninkrijk België en het koninkrijk Nepal inzake de wederzijdse erkenning van de rijbewijzen, gesloten bij wisseling van brieven, gedagtekend te Brussel op 15 februari 1995 en 21 juni 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het akkoord tussen het koninkrijk België en de republiek Mauritius inzake de wederzijdse erkenning van de rijbewijzen, gesloten bij wisseling van brieven, gedagtekend te Brussel op 3 juni 1994 en 10 maart 1995.

WETSVOORSTELLEN (Indiening):

Bladzijde 1296.

Mevrouw Leduc en de heer Vergote. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 98 van de nieuwe gemeentewet.

De heren Foret en Desmedt. — Wetsvoorstel houdende wijziging van een aantal bepalingen van de nieuwe afdeling II met als opschrift «Regels betreffende de huurovereenkomsten met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de huurder in het bijzonder», door de wet van 20 februari 1991 ingevoegd na artikel 1762*bis* van het Burgerlijk Wetboek.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Dépôt):

Page 1296.

M. Desmedt au ministre de la Justice sur «la politique menée par le ministre de la Justice en matière de nominations au Tribunal et au Parquet de Bruxelles sur base de la législation sur l'emploi des langues en matière judiciaire».

M. Goovaerts au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «un impôt sur la fortune frappant l'actif net des entreprises».

Mme Milquet au ministre des Affaires étrangères sur «la ratification de la Convention sur la protection des enfants et la coopération en matière d'adoption internationale, approuvée le 29 mai 1993 par la Conférence de La Haye de droit international privé».

Mme Milquet au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'évaluation des contrats de sécurité et l'élaboration des contrats de société».

M. Coveliers au Premier ministre sur «la manière dont a été désigné le membre belge de la Commission européenne des droits de l'homme à Strasbourg».

M. Olivier au ministre de la Justice sur «l'adaptation de la nouvelle loi sur les baux à loyer et l'instauration éventuelle, au niveau fédéral, de normes qualitatives pour les habitations».

M. Anciaux au ministre des Affaires étrangères sur «la déportation de Basques espagnols par l'Espagne et la France».

Mme Willame-Boonen au ministre de la Justice sur «la problématique de la reprographie».

M. Goris au ministre de la Défense nationale sur «les congés des militaires en Bosnie et en Croatie et les risques potentiels d'importation du virus de l'immunodéficience humaine».

Mme de Bethune au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les femmes dans les services belges de police».

M. Boutmans au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur «l'opération 'Rebelle'».

M. Erdman au ministre de la Justice sur «l'opération 'Rebelle' du BCR de la gendarmerie».

VRAGEN OM UITLEG (Indiening):

Bladzijde 1296.

De heer Desmedt aan de minister van Justitie over «het beleid van de minister van Justitie ten aanzien van de benoemingen bij de Rechtbank en het Parket te Brussel, gelet op de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken».

De heer Goovaerts aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «een vermogensbelasting op het netto-actief van de ondernemingen».

Mevrouw Milquet aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de bekrachtiging van het Verdrag tot bescherming van kinderen en tot samenwerking inzake internationale adoptie, op 29 mei 1993 goedgekeurd door de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht».

Mevrouw Milquet aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «het evalueren van de veiligheidscontracten en het opstellen van de samenlevingscontracten».

De heer Coveliers aan de Eerste minister over «de manier waarop het Belgisch lid van de Europese Commissie voor de rechten van de mens te Straatsburg werd aangewezen».

De heer Olivier aan de minister van Justitie over «de aanpassing van de nieuwe huurwet en de mogelijke invoering van kwaliteitsnormen voor woningen op het federale niveau».

De heer Anciaux aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de deportatie van Spaans-Baskische burgers door Spanje en Frankrijk».

Mevrouw Willame-Boonen aan de minister van Justitie over «de problemen naar aanleiding van de reprografie».

De heer Goris aan de minister van Landsverdediging over «de verlofregeling van de militairen in Bosnië en Kroatië en de mogelijke gevaren voor de import van het Human Immunodeficiency Virus».

Mevrouw de Bethune aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de vrouwen bij de Belgische politiediensten».

De heer Boutmans aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over «de operatie 'Rebel'».

De heer Erdman aan de minister van Justitie over «de operatie 'Rebel' van het CBO van de rijkswacht».

SÉANCE DU MATIN — OCHTENDVERGADERING

PRÉSIDENCE DE M. MAHOUX, PREMIER VICE-PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER MAHOUX, EERSTE ONDERVOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.

De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 10 h 10 m.

De vergadering wordt geopend om 10 h 10 m.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mme Leduc, MM. Goris, Vergote, pour d'autres devoirs, et Urbain, pour devoirs professionnels, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: mevrouw Leduc, de heren Goris, Vergote, wegens andere plichten, en Urbain, wegens ambtsplichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN VAN DE ORGANIEKE WET VAN 8 JULI 1976 BETREFFENDE DE OPENBARE CENTRA VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Algemene beraadslaging

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS ET LA LOI DU 8 JUILLET 1976 ORGANIQUE DES CENTRES PUBLICS D'AIDE SOCIALE

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS

Discussion générale

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale et du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan mevrouw de Bethune, rapporteur.

Mevrouw de Bethune (CVP), rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, ik zal een kort verslag uitbrengen over de besprekingen in de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat. Ik wil het hebben over de procedure en de werkwijze, over het debat in de commissie en tenslotte over de conclusies van de commissie in verband met de ontwerpen.

Wat de procedure betreft, kan ik zeggen dat de ontwerpen op 5 april jongstleden werden overgezonden door de Kamer en op 30 april door de Senaat werden geëvoceerd. Zij werden doorverwezen naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden. Deze commissie heeft beslist om beide ontwerpen waarvan het ene bicameraal was en het andere optioneel bicameraal, gezamenlijk te bespreken en in één verslag te behandelen. Vervolgens is beslist om het advies in te winnen van twee andere commissies van de Senaat, namelijk de commissie voor de Justitie en de Commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

De commissie voor de Justitie heeft op 3 juni 1996 advies uitgebracht. In het besluit van dit advies somt zij een aantal punten op die als belangrijk kunnen worden aangestipt. Zij was van oordeel dat de follow-up en de evaluatie van de duur van de vrijheidsberoving en de controle op de maatregelen die voor de goede uitvoering van de wetten vereist zijn een essentieel element in de juridische constructie van de ontwerpen zijn.

De minister van Binnenlandse Zaken legde in de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden een algemeen evaluatieplan voor de uitvoering van de wet voor.

De commissie voor de Sociale Aangelegenheden bracht advies uit op 11 juni 1996. De aandacht van deze commissie is vooral gegaan naar het probleem van de dringende medische hulpverlening. Een meerderheid van de commissie was van oordeel dat het verkieslijk was de beginselen opgesomd door de staatssecretaris in de tekst van het ontwerp op te nemen, maar verklaarde zich niettemin akkoord met het behoud van het begrip dringende medische hulpverlening in artikel 65 van het eerste ontwerp. Een minderheid van de commissie achtte het daarentegen wenselijk deze beginselen toch in de tekst van het ontwerp op te nemen gezien de moeilijkheden die zich op het terrein voordoen bij de medische hulpverlening van personen die illegaal in het land verblijven en ten einde de onzekerheid die in dit verband bij de zorgverleners bestaat, weg te nemen.

De commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden heeft de twee ontwerpen van wet gedurende verschillende vergaderingen besproken en het verslag met eenparigheid goedgekeurd.

Wat betreft het grootste deel van de discussies in de commissie verwijs ik naar het schriftelijk rapport. Ik zal er slechts enkele punten uit lichten. Voor de inleidende uiteenzetting van de minister verwijs ik naar de aanzet van het verslag waarin zijn uiteenzetting extensief werd opgenomen. Ik wens te benadrukken dat de algemene bespreking van de ontwerpen zich kristalliseerde rond een aantal knelpunten die in de uiteenzettingen van de meeste leden van de commissie naar voren kwamen en waarrond een grondige discussie werd gevoerd.

Een belangrijk punt was de zorg voor een humaan beleid. Deze zorg werd gedeeld door alle leden van de commissie. Er werden heel wat vragen gesteld bij de voorliggende ontwerpen. Sommige leden vroegen zich af waarom deze prioritair diende behandeld te worden wanneer er een reeks van problemen bestaat die een snelle aanpak vergt. Hierbij werd aan elementen gedacht die een humane benadering van de asiel- en vreemdelingenproblematiek betreffen. Men dacht bijvoorbeeld aan de kwaliteit van de opvang in gesloten en open centra, aan de behandeling van kwetsbare doelgroepen van vreemdelingen zoals minderjarigen, gezinnen, alleenstaande moeders, enzovoort. Men denkt ook aan de problematiek van de regularisatie van zogenaamde aangepaste vreemdelingen of vreemdelingen die zich hier verankerd hebben, zelfs al voldoen zij niet aan de objectieve normen om in ons land als politiek vluchteling erkend te kunnen worden. De vraag werd meermaals gesteld naar de globale visie van de minister en de Regering ter zake. Onderhuids in heel de discussie was de fundamentele vraag aanwezig naar de manier waarop onze samenleving met migratie en vluchtelingenstroom wil omgaan zowel in het heden als in de toekomst.

Verscheidene sprekers hebben in dit verband verwezen naar de spiraal van wetgeving die op regelmatige tijdstippen wordt verstrengd. De vraag rees hoe dit te rijmen valt met de fundamentele rechtsbeginselen in onze Staat en wat de visie van de Regering is op termijn, met deze aanpak van de vreemdelingenproblematiek.

In ruimer verband maar er toch nauw bij aansluitend hebben verschillende leden van de commissie gevraagd naar de band tussen deze problematiek enerzijds en ons buitenlands beleid in het algemeen en de problematiek van de migratie in het bijzonder, anderzijds. Hierbij werd gedacht aan de gigantische ongelijkheid in de wereld, aan de grote kloof tussen armen en rijken en de vraag rees of er geen oplossing kan worden gevonden voor de problematiek van de zogenaamde economische vluchtelingen.

De discussie over de regeringsontwerpen zelf heeft zich gekristalliseerd rond een aantal knelpunten, in de eerste plaats rond de problematiek van de verlenging van de duur van de detentie. Heel wat interveniënten hadden vragen bij het principe van het opnemen van vreemdelingen in zogenaamde open of gesloten centra en de voorwaarden in dat verband. Er werden ook vragen gesteld over de gerechtelijke procedure om de rechtmatigheid en de opportuniteit van een opsluiting te onderzoeken. Het betreft de termijn die in de wet is ingeschreven: in een eerste fase onbeperkt en in een latere fase beperkt tot maximum acht maanden. Een afgewezen asielaanvrager kan dus maximum acht maanden van zijn vrijheid worden beroofd door opsluiting in een gesloten centrum.

De tweede reeks van vragen heeft zich gefocust op de problematiek van de dringende medische hulp. Deze problematiek werd heel grondig behandeld in het advies van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden. Ik verwijs overigens naar dit advies met betrekking tot de aangehaalde argumenten. Moet men niet eerder opteren voor het verlenen van « medische hulp »? Welke criteria kunnen worden gehanteerd om het onderscheid te maken tussen medische hulp en dringende medische hulp?

In het verlengde van de problematiek van een humaan beleid is ook aandacht besteed aan de modaliteiten van uitwijzing. De vragen in dit verband betroffen verschillende doelgroepen van het asiel- en vreemdelingenbeleid. Hierbij werd in de eerste plaats gedacht aan minderjarigen. Er werd heel uitvoerig gediscussieerd over het statuut van de minderjarige asielzoeker. Deze heeft in het Belgisch recht nog steeds geen bijzonder statuut. Een aantal internationale organisaties dringt nochtans aan op de uitbouw van een dergelijk statuut. Zal België aan deze vraag tegemoetkomen? Hoe zal in de toekomst door onze diensten, zowel deze van Binnenlandse Zaken, de veiligheidsdiensten als de sociale diensten, met minderjarige vluchtelingen worden omgegaan?

Er werd ook uitvoerig gediscussieerd over het juridisch begrip detentie dat in de wet wordt gehanteerd en dat slaat op vreemdelingen die aan de grens worden vastgehouden. De minister heeft uitgelegd dat volgens het concept van de wetsontwerpen een fundamenteel verschil moet worden gemaakt tussen personen die op het grondgebied van hun vrijheid worden beroofd en personen die aan de grens worden gedetineerd. Het theoretisch en juridisch onderscheid dat door de Regering wordt gemaakt, werd door heel veel leden van de commissie niet aanvaard, tenminste niet wat de concrete gevolgen ervan betreft.

Een ander belangrijk knelpunt betreft de vervoermaatschappijen. Een aantal leden van de commissie benadrukten dat de wijzigingen die worden aangebracht aan de verplichtingen van de vervoermaatschappijen het asielrecht in gevaar kunnen brengen. Er werd de nadruk op gelegd dat een personeelslid van een luchtvaartmaatschappij onmogelijk kan uitmaken of iemand al dan niet in aanmerking komt voor asiel.

De discussie heeft zich ook geconcentreerd op de toepassing van de Schengenakkoorden en het Verdrag van Dublin, op de wijze waarop de voorliggende regeringsontwerpen kaderen in onze internationale verplichtingen en op de vraag of de door de Regering vooropgestelde spoed moet worden aangehouden.

Een laatste knelpunt dat in de algemene discussie aan bod is gekomen, betreft de tenlasteneming door een rechtspersoon. De ontwerpen bepalen dat een tenlasteneming alleen door een rechtspersoon kan gebeuren, en niet door een privé-persoon, en dat de termijn twee jaar moet bedragen, wat door heel wat commissieleden als een overdreven lange termijn werd ervaren.

De minister antwoordde uitvoerig met betrekking tot de knelpunten die in de discussie aan bod zijn gekomen. Ik meen echter niet dat in dit stadium in de commissie een consensus over deze knelpunten werd bereikt. De discussie heeft alleszins het voordeel verduidelijkingen te hebben gebracht over de intenties van de Regering, de doelstellingen van het ontwerp en de toepassing van de wetten indien ze worden goedgekeurd.

Zowel wat de meer gedetailleerde bespreking over het geheel van de ontwerpen als wat de grondige bespreking van de artikelen betreft, verwijs ik naar het schriftelijk verslag.

Om dit korte mondelinge verslag in openbare vergadering te beëindigen, wens ik nog de nadruk te leggen op de conclusies van de commissie. Vooraleer in de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden tot de stemming werd overgegaan over de beide ontwerpen werden nog vragen gesteld over de manier waarop deze problematiek door de Senaat, meer bepaald door de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, zal worden opgevolgd.

Door een lid, bijgevallen door bijna alle leden van de commissie, werd aangedrongen op een driemaandelijks evaluatie, al dan niet in een bijzondere subcommissie, waarbij de Regering verslag uitbrengt over de volgende punten.

Ten eerste, het opsluitingsbeleid, onder meer de gemiddelde duur, het aantal personen dat in toepassing van de wetsontwerpen van hun vrijheid is beroofd, met inbegrip van degenen die aan de grens worden vastgehouden zoals bepaald in artikel 74/5, § 3, het aantal personen dat in vrijheid is gesteld, enzovoort.

Ten tweede, het regularisatiebeleid. De minister heeft uitgelegd dat hij ter zake een pragmatisch beleid voert en systematisch overgaat tot regularisatie van mensen die aan een aantal voorwaarden voldoen en een vijftal jaar op ons grondgebied verblijven.

Ten derde, het bestraffingsbeleid ten aanzien van vervoermaatschappijen. Het gaat hier over aantallen, redenen, sancties, enzovoort.

Ten vierde, het verwijderingsbeleid, het aantal verwijderden, de wijze van verwijdering en de code die daarbij wordt gehanteerd.

Ten vijfde, de toestand van de vreemdelingen aan wie de status van vluchteling geweigerd is, maar die om intern-politieke redenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Het betreft het aantal personen, het soort verstrekte hulp, enzovoort.

Ten zesde, het aantal personen aan wie op grond van artikel 7, 7°, een bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten en het soort ziekten waarop men zich beroepen heeft.

Ten zevende, de keuze van de taalrol die bij de procedure wordt gehanteerd, het evenwicht tussen beide taalrollen, de manier waarop dit wordt beheerd, enzovoort.

Ten achtste, de behandeling van zwakke doelgroepen, het statuut van minderjarigen, de manier waarop met kwetsbare groepen wordt omgegaan en de code die wordt gehanteerd.

Ten slotte, de behandeling van het statuut van de zogenaamde gedoogden, de personen die geen recht op asiel hebben en het bevel krijgen om het grondgebied te verlaten, maar om objectieve redenen niet kunnen worden uitgewezen en die in het kader van de wetsontwerpen van elk recht op sociale hulp worden uitgesloten.

Over al die punten wensen de commissieleden een regelmatige evaluatie.

De heer Swaelen treedt als voorzitter op

De beide wetsontwerpen werden aangenomen met tien stemmen voor, één stem tegen, bij twee onthoudingen. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coveliers.

De heer Coveliers (VLD).— Mijneer de Voorzitter, in de eerste plaats dank ik de rapporteur voor haar verslag van de werkzaamheden in de commissie, maar in feite zou ik hier drie rapporteurs moeten danken, want er was ook een verslag van het advies van de commissie voor de Justitie en een van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

Bij de eerste zin van het verslag wens ik toch een praktische opmerking te maken. Daarin staat dat het ontwerp op 5 april 1996 aan de Senaat werd aangeboden en dat het op 30 april werd geëvoceerd. Over enkele jaren zal een student in de rechten, die verplicht wordt deze tekst te lezen, zich wellicht niet meer herinneren dat de paasvakantie in 1996 in april viel en dat tijdens het paasreces de termijn tot evocatie is geschorst. Daarom is het aangewezen dat in het verslag wordt vermeld waarom de in de Grondwet bepaalde termijn van 15 dagen schijnbaar werd overschreden.

Het is geenszins mijn bedoeling de hele discussie in detail te hernemen, maar ik zal mij, zoals de rapporteur, beperken tot een aantal knelpunten waarin onze zienswijze enigszins kan verschillen naargelang onze algemene visie op die problematiek.

Vooraf wens ik evenwel nog een opmerking te formuleren die men wellicht zal bestempelen als typisch voor de oppositie. Wanneer wij teksten evoceren, vroeg men ons steeds onmiddellijk onze amendementen kenbaar te maken, want de Senaat kan immers alleen amendementen indienen en eventueel aannemen. Wij hebben bijgevolg bij iedere evocatie amendementen ingediend.

Nu werd er een termijn gesteld om amendementen in te dienen. Niettegenstaande de verlenging van deze termijn hebben de christen-democratische fracties die dit wetsontwerp evoceren helemaal geen amendementen ingediend. Aangezien de leden van de VLD-fractie in de Kamer dit wetsontwerp na een lange discussie hebben goedgekeurd, is het logisch dat wij de amendementen, die wij eventueel hadden geformuleerd indien ook degenen die het wetsontwerp evoceren amendementen hadden ingediend, niet hebben ingediend en dus niet ter discussie hebben gesteld. Voor iemand die niet tot de meerderheid behoort, is dit dus een nogal kafkaïaanse situatie: als leden van de oppositie een wetsontwerp evoceren, wordt niet ingegaan op hun amendementen, maar als bijvoorbeeld een deel van de meerderheid een wetsontwerp evocert, worden helemaal geen amendementen ingediend. De oppositie weet dan alleen dat er over de tekst zal worden gediscussieerd, maar niet waarom hij werd geëvoceerd.

Misschien moet ik dat fenomeen kaderen in de uitlatingen van een eminent CVP'er die echter geen lid is van de Senaat. Hij beweerde onlangs dat de Senaat geen letter mag wijzigen aan de tekst van de kaderwetten, maar bij de evocatie van de kaderwetten zal de VLD uiteraard wel amendementen naar voren brengen.

Een tweede opmerking is dat er een eigenaardig verschil is tussen de commotie die nu ontstaat en wat er in 1993 is gebeurd. De basiswijziging aangaande die problematiek gebeurde immers in 1993. De vorige minister van Binnenlandse Zaken vergrootte onder meer de onafhankelijkheid van de commissaris-generaal, creëerde de gesloten inrichtingen en hij voorzag in een aantal middelen om uitvoering te geven aan wat was beslist. Het is dus merkwaardig dat de reacties pas nu komen, maar ook daar zal wellicht een diepere oorzaak voor zijn waarop ik niet hoeft in te gaan.

Het principe is toch nog steeds dat de politieke soevereiniteit van een land met zich brengt dat men toezicht houdt op degenen die het grondgebied waarop de soevereiniteit heerst betreden, er willen komen wonen en zich wensen te integreren in de maatschappij. Die soevereiniteit is, terecht, uitgebreid. Een gedeelte ervan werd afgestaan in een Europees kader, onder meer in het kader van de Akkoorden van Schengen. Dit betekent niet alleen dat wij afstand hebben gedaan van een deel van de soevereiniteit, maar ook dat wij in het kader van deze akkoorden een verantwoordelijkheid hebben ten aanzien van de partners. Tot in de jaren 80 behoorde in België de beoordeling van het al dan niet politiek vluchteling zijn toe aan de Verenigde Naties. De Belgische overheid ontlastte als één der laatste landen, pas na lang aandringen, deze organisatie van deze taak. Slechts in 1985 werd een onafhankelijke administratieve rechtsmacht ingevoerd die zou oordelen over de vraag of iemand al dan niet politiek asiel bekommt.

Voor democraten is het evident dat politiek asiel in correlatie staat met de vrije meningsuiting. Ook in België zijn evenwel, via bepaalde wetten, correcties aangebracht op de vrije meningsuiting. Aan iedereen, ook aan degenen die niet tot onze gemeenschap behoren, is het recht op vrije meningsuiting toegekend. Als iemand voor zijn vrije meningsuiting of voor een aantal andere afgeleide redenen, bepaald in het verdrag, wordt vervolgd, is het onze plicht hem of haar politiek asiel te verlenen en de mogelijkheid te bieden in het land te verblijven.

Het is wellicht kenschetsend dat in de oudheid politiek asiel werd verleend in de tempel. Later, wanneer onze beschaving meer een christelijke inslag, of noem het christelijke overheersing kende, werd politiek asiel voornamelijk verleend in de kerken. Maar reeds in de zestiende eeuw werd ook hieraan, via een pauselijke uitspraak, een correctie aangebracht. Gemeenrechtelijke misdadigers konden geen politiek asiel krijgen in de kerken. Wij moeten dus het asielrecht beschermen, maar wij moeten ook de misbruiken ervan bestrijden.

Ik hoor het graag zeggen dat men geen onderscheid mag maken tussen politieke en economische vluchtelingen, omdat hun situatie uiteindelijk identiek is. Wanneer wij echter afstappen van dat onderscheid, maken wij politiek asiel als dusdanig onmogelijk. Dat zou immers betekenen dat wij louter discretionair op basis

van het aantal een keuze moeten maken tussen alle mensen die naar hier zijn kunnen komen en dat de politieke aspecten in de selectie niet meer meespelen. De schattingen lopen uiteen, maar er zijn op het ogenblik in de hele wereld tientallen miljoenen vluchtelingen. Het is evident dat zelfs niet eens een deel daarvan in België of Europa kan worden opgenomen, maar dat zij ter plaatse moeten worden geholpen. Voor wie echter vervolgd wordt, moeten wij de mogelijkheid tot politiek asiel conform de Conventie van Genève duidelijk garanderen. Dat betekent dat de procedure bewaard moet blijven voor hen voor wie ze bedoeld is. Dat houdt in, zoals ook reeds in 1985 werd gezegd, dat wij snel en duidelijk een oordeel moeten vellen op basis van de Conventie van Genève en dat deze beslissing ook moet worden uitgevoerd. Dit betekent dan weer dat een erkend politiek vluchteling alle mogelijkheden moet krijgen die de andere inwoners van ons land hebben, maar ook dat wie niet erkend werd, moet worden uitgezonden naar een land dat daarvoor in aanmerking komt conform de overeenkomsten en verdragen. Ik kom nog terug op de detailmaatregelen die de minister op dit terrein voorstelt.

Ik stel echter vast dat er op het vlak van de procedure, en dan meer bepaald in de ontvankelijkheidsfase en de behandeling door het commissariaat-generaal en de beroepskamers, duidelijk vooruitgang is geboekt. De achterstand daar is inderdaad verminderd. Tegelijkertijd stellen wij echter een nieuwe achterstand vast, namelijk bij de Raad van State en dan meer bepaald bij de Franstalige kamers. Uit de cijfers blijkt dat van alle arresten die de Raad van State uitspreekt — over betwistingen vanuit het hele koninkrijk, die ook betrekking kunnen hebben op ambtenaren en dergelijke — meer dan 40 pct. over vreemdelingen gaat. Meer dan 40 pct. van de beslissingen worden genomen in het kader van een beroep tegen de beslissingen van de beroepskamer van het commissariaat-generaal. Dat roept bij mij toch wel vragen op.

Eenzelfde reactie heb ik wanneer ik het verschil in benadering, en in de toepassing van de criteria zie bij de Franstalige en Nederlandstalige kamers van de Raad van State. Ik vraag mij af of dit een normaal verschijnsel is en in hoeverre daarin bepaalde andere elementen meespelen. Ik ga niet zover te veronderstellen dat het feit dat een lid van de Raad van State ten onrechte benoemd is in de Commissie voor de rechten van de mensen te Straatsburg, een invloed zou hebben op de achterstand van de Raad van State. Ik blijf er wel bij dat deze benoeming op een corrupte wijze is gebeurd, maar, zoals de Eerste minister hier gisteren heeft verklaard, is blijkbaar corruptie de meest normale zaak, althans wanneer het over benoemingen gaat.

Men zal dus het verschil in benadering tussen Nederlandstalige en Franstalige kamers moeten onderzoeken. Ons land is op dit vlak geen alleenstaand geval. Zwitserland bijvoorbeeld kent eenzelfde problematiek. Asielzoekers proberen zich daar tot een Franstalige of Italiaanstalige rechtbank te wenden eerder dan tot een Duistalige, omdat zij dan blijkbaar meer kans hebben op een langere procedure of een gunstig resultaat.

De maatregelen om iets te doen aan de *language shopping* zijn dan ook een correcte keuze. Wanneer een vreemdeling die noch Frans noch Nederlands kent, zich tot een rechtbank wendt, dan is het — tot spijt van wie het benijdt — niet evident dat hij automatisch naar een Franstalig hof wordt verwezen. In dat geval mogen andere criteria meespelen, onder meer het functioneren van de rechtbanken en hoven.

Het is toch hemeltergend dat een asielzoeker die zich in Antwerpen vestigt en van wie men dus mag verwachten dat hij zich enigszins zal aanpassen — en naast het Antwerps dialect is de officiële taal het Nederlands — plotseling met de hulp van een raadsman de Franstalige procedure gaat volgen, ook al kent hij vaak noch Antwerps, noch Nederlands, noch Frans. Aan deze mogelijkheid komt met deze wet terecht een einde.

Er is zeer veel gepraat over de opvangcentra. Ik herhaal dat deze centra werden opgericht in 1993. Nu wordt enkel de detentieperiode verlengd, maar over de centra zelf vind ik in deze wet niets terug. De huidige meerderheid stelt op dat vlak dus geen wijzigingen voor. Ik ben er inderdaad van overtuigd dat de elementen die in 1993 hebben geleid tot de oprichting van deze centra, op het ogenblik nog steeds aanwezig zijn. Natuurlijk zijn opvangcentra geen gevangnissen, zoals ook reeds in 1993 duidelijk werd gemaakt. Voor iemand die van zijn vrijheid wordt beroofd, of het

nu in een opvangcentrum is of in een gevangenis, is deze vrijheidsberoving altijd even erg. Toch denk ik dat het verschil met de situatie van veroordeelden duidelijk is, ook al kan er aan de situatie van deze laatsten in gevangnissen nog heel wat veranderen. Voor asielzoekers gaat het om een per definitie tijdelijke opvang in afwachting van een procedure of een uitwijzing. In elk geval is het hypocriet te beslissen dat iemand niet legaal in het land verblijft, maar deze beslissing niet uit te voeren en de betrokkene te gedogen. Dit gedoogbeleid is een beetje vergelijkbaar met de situatie van de casino's. Casino's zijn eigenlijk verboden, maar worden toegestaan, in beperkt aantal, vier in Vlaanderen, vier in Wallonië, op voorwaarde dat ze belasting betalen en voor hun personeel collectieve arbeidsovereenkomsten sluiten. Dat wordt dan plots wel wettelijk. Een gedoogbeleid is dus steeds een beetje hypocriet en dient te worden vermeden.

De opvang in de open centra veronderstelt wel dat deze mensen ook als mensen worden behandeld. Ik kan de kritiek op het aspect van de dringende medische hulp dus wel begrijpen. Wie bepaalt of iemand dringende of gewone medische hulp nodig heeft? De enige die dat kan, is de geneesheer die bij de zieke wordt geroepen. Hij moet dus beslissen of de gevraagde ingreep al dan niet overbodig is. Ik kan mij indenken dat iemand uit een opvangcentrum die een plastisch-chirurgische ingreep vraagt die niet curatief, maar louter correctief is, deze niet krijgt, omdat zelfs wie bij het ziekenfonds is aangesloten een dergelijke ingreep niet of moeilijk krijgt terugbetaald. Voor de rest lijkt het onderscheid tussen dringende en gewone medische hulp mij een moeilijke zaak, zelfs als wij rekening houden met de verklaring die de staatssecretaris daarvoor heeft gegeven. Dit moet worden overgelaten aan de medicus die in dergelijke gevallen wordt opgeroepen.

Er werd uitgebreid van gedachten gewisseld over de verlenging van de duur van de hechtenis. Er werd lang gediscussieerd over de vraag om al dan niet een maximumduur in te voeren. De Regering en de Kamer van volksvertegenwoordigers hebben zich tegen de invoering van een maximumduur uitgesproken; zij eisen wel waarborgen dat de persoon die moet worden uitgewezen, voor de raadkamer kan verschijnen. De raadkamer zal dan oordelen of er voldoende inspanningen worden gedaan om iemand die moet worden uitgewezen, ook effectief uit te wijzen.

Men zou deze procedure kunnen vergelijken met deze van de voorlopige hechtenis van verdachten. Ook daartegen bestaan bezwaren, omdat ze vaak zou worden gebruikt om van verdachten betekenissen af te dwingen onder druk. Toch blijft ook in deze procedure het verschijnen voor de raadkamer de enige waarborg voor de verdachte. Van alle argumenten die in dit verband werden geformuleerd, was het argument van de minister — ere wie ere toekomt — het meest overtuigende. De minister vreest dat als de hechtenis maximaal vijf of zeven maanden mag duren, de administratie de uit te wijzen personen gedurende vier maanden en een vijftientigtal dagen, respectievelijk zes maanden en een vijftientigtal dagen zal vasthouden alvorens tot uitwijzing over te gaan. Het feit dat de administratie zelf moet aantonen dat ze zich aan haar uitwijzingsopdracht houdt, zal mijns inziens tot kortere detentietijden leiden. Het Nederlandse voorbeeld dat in het verslag wordt aangehaald, is daarvan het beste bewijs.

Tegen de voorstellen van de commissie om één en ander grondig te evalueren, heb ik uiteraard geen enkel bezwaar. Het gehele regeringsbeleid is regelmatig aan evaluatie toe, de evaluatie van een specifieke materie draagt dan logischerwijze mijn goedkeuring weg.

Terecht wordt geëist dat het uitwijzingsbeleid een humaan beleid moet zijn. Ook dat ligt voor de hand, want ieder aspect van het beleid dient humaan en menselijk te zijn. Het voeren van een humaan beleid houdt ook in dat een overheid die haar beslissingen niet kan of wil uitvoeren, de betrokkenen niet gedurende een lange periode in het ongewisse laat.

Wanneer een asielzoeker hier bijvoorbeeld meer dan vijf jaar in een onzekere situatie leeft, dan moet de overheid na zo een lange periode haar verantwoordelijkheid nemen en de aanwezigheid van de betrokkene niet alleen gedogen, maar zijn of haar situatie ook regulariseren, zelfs wanneer hij of zij op een illegale wijze in ons land is toegekomen en zelfs wanneer de procedure tot het bekomen van het statuut van vluchteling volledig is uitgeput. Na

zo'n lange termijn kan hij of zij naar mijn mening als geïntegreerd worden beschouwd voor zover er geen storende daden werden gepleegd.

Door deze aanpak zal de ijver van de administratie om de procedure sneller te laten verlopen en haar beslissingen onmiddellijk uit te voeren, vergroten. Wanneer iedereen weet — of hij door sommigen nu als eerste- of tweederangsburger wordt beschouwd, — dat de aanvragen tot politiek asiel correct worden behandeld en dat de verblijfsvergunningen op een correcte manier worden toegekend of ingetrokken, dan zal de xenofobie die heerst in heel Europa snel afnemen en kan er sprake zijn van een humaan beleid. Zelfs met toepassing van de huidige wetgeving is deze humane benadering mogelijk, want artikel 9 van de wet voorziet in de mogelijkheid dat de minister om humane redenen een verblijfsvergunning kan uitreiken.

De minister zou er goed aan doen om orde op zaken te stellen bij de dienst Vreemdelingenzaken, want daar wil het nog wel eens fout lopen. Als de verantwoordelijkheden van deze dienst dan toch eens een aanvang maken met het uitvoeren van een aantal beslissingen, dan zouden ze zich toch niet moeten toeleggen op bijvoorbeeld de uitwijzing naar Iran van een hele familie die reeds zeven jaar in België verblijft en volstrekt is geïntegreerd. Daarmee geven ze blijk van ongelooflijke naïviteit om niet te zeggen van domheid of van kwade trouw. Dit maar om te zeggen dat deze dienst zijn werk beter vanuit een ander benadering kan aanpakken.

De VLD-fractie aanziet deze tekst als een correctie op de wet van 1993. De minister zal ons hierin niet tegenspreken. Degenen die de tekst van 1993 hebben aanvaard, moeten nu uitmaken in hoeverre de correcties aanvaardbaar zijn. Wij vinden het alleszins niet consequent om na de tekst in 1993 te hebben goedgekeurd, nu kritiek te hebben op correcties om tenslotte de tekst die voorligt goed te keuren.

De VLD-fractie zal een consequente houding aannemen. In 1993 heeft de VLD-senaatsfractie de tekst goedgekeurd, in 1996 heeft de VLD-kamerfractie een aantal opmerkingen geformuleerd bij deze tekst en hem vervolgens goedgekeurd. De VLD-senaatsfractie heeft haar standpunt niet veranderd. Wij rekenen erop dat met onze opmerkingen rekening zal worden gehouden. Wij uiten geen kritiek en doen geen beloften voor de galerij. Overeenkomstig onze politieke appreciatie van voordien, zullen wij de voorliggende tekst goedkeuren. (*Applaus.*)

M. le Président. — La parole est à Mme Cornet d'Elzium.

Mme Cornet d'Elzium (PRL-FDF). — Monsieur le Président, la politique des étrangers est un sujet fondamental pour notre société.

Si je m'exprime devant vous aujourd'hui, c'est parce qu'une grande partie d'entre vous a considéré que le travail effectué par la Chambre sur les deux projets de loi devait être revu.

Or, en lisant et relisant l'ensemble de ces documents parlementaires, je n'ai pu trouver la moindre trace d'un amendement signé par l'un des membres des groupes de la majorité qui ont évoqué ces deux projets de loi. Pourtant, l'essence même du droit d'évocation reconnu constitutionnellement au Sénat voudrait que l'on dépose des amendements. En principe, la discussion n'est ouverte que sur les articles auxquels un amendement est introduit.

On peut se poser la question de savoir quelle comédie nous jouons ici dans notre vénérable assemblée. L'évocation, que je qualifierais de «bonne conscience», vient s'ajouter à la panoplie de procédures étonnantes que nous avons déjà vécues depuis l'installation du nouveau Sénat.

Si, pour mes collègues sociaux-chrétiens, il semble s'agir effectivement d'une évocation de «bonne conscience», par contre, pour mes collègues socialistes, il s'agissait plutôt d'une évocation politique, afin de ne pas montrer les divergences existant au sein de la majorité. Nous avons vu et verrons encore aujourd'hui que, sur ce point, c'est un cuisant échec. Finalement, seuls nos collègues Écolo, Agalev et VU sont restés logiques avec eux-mêmes. Soulignons encore que ces projets n'avaient pas été votés à la légère par la Chambre: plus de 23 associations concernées à des titres divers

par la politique menée à l'égard des étrangers ont été auditionnées et des visites ont eu lieu au Centre INADS, aux Centres 127 et 127bis, ainsi qu'au centre fermé de Merksplas.

Les discussions ont d'ailleurs débouché sur l'adoption par la Chambre d'une trentaine d'amendements au projet initial. On ne peut donc pas dire que celui-ci ait été bâclé ou posait de nombreux problèmes d'un point de vue légistique.

Cependant, je ne nierai pas que les discussions qui ont eu lieu, et qui sont encore actuellement en cours, sont très intéressantes et permettront un meilleur éclairage de certaines dispositions des projets. Étant donné les projets de loi de pouvoirs spéciaux qui seront inévitablement adoptés par une majorité parlementaire servile, il s'agissait peut-être d'une des dernières occasions nous permettant, en tant que parlementaires, de prendre la parole sur un sujet d'un certain intérêt.

Quelle est la position libérale sur les deux projets? Ces derniers entrent parfaitement, pensons-nous, dans l'optique des lois Gol qui ont corrigé la loi de 1980. Rappelons que celle-ci, d'une part, réglemente l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et, d'autre part, organise les procédures à suivre en Belgique pour se faire reconnaître le statut de réfugié politique.

Les textes sur lesquels le Sénat doit se prononcer sont plus restrictifs que les dispositions légales applicables actuellement. Ils révèlent un changement de mentalité et font prendre conscience à chacun qu'il est impératif de ne plus s'engager dans des dérapages incontrôlés, comme ce fut le cas lorsque le ministre Wathélet était en charge de la situation. Être plus restrictif ou plus sélectif ne veut pas dire pour autant verser dans le racisme et la xénophobie. Mon parti a d'ailleurs toujours rejeté toute forme de racisme ou de xénophobie.

Depuis longtemps, les libéraux veulent assurer l'intégration des immigrés qui le souhaitent. Cette intégration doit être conçue comme une éducation à la citoyenneté, l'acquisition de la nationalité belge en étant normalement l'aboutissement volontaire et non le préalable ou l'incitant.

Je reviendrai plus avant dans mon exposé sur cet aspect «intégration» qui, malheureusement, n'est nullement pris en compte dans le texte qui nous est soumis.

Par ailleurs, nous estimons indispensable de mettre en œuvre dans le respect du droit international un ensemble de mesures restrictives tendant à empêcher de nouvelles immigrations, à lutter contre l'immigration illégale ou clandestine, à limiter le phénomène de pompe aspirante qui continue à subsister malgré la politique entamée depuis 1993, et à encourager le départ des immigrés qui ne pourront s'intégrer.

Un des objectifs principaux que nous débattons est d'incorporer dans le droit belge la convention de l'application des Accords de Schengen et la Convention de Dublin. Bien sûr, cette dernière n'est pas encore entrée en vigueur et ce sont les dispositions relatives à l'asile contenues dans la convention d'application de Schengen qui sont retenues, jusqu'au moment où la Convention de Dublin entrera en vigueur. Pour une fois, la Belgique a pris un peu d'avance, et on ne peut décemment pas le lui reprocher.

Nous nous accordons également sur les autres objectifs des projets qui correspondent aux positions que le PRL défend depuis de nombreuses années, à savoir l'accélération et la simplification de la procédure, la distinction entre réfugié politique et réfugié économique, la déconcentration des populations étrangères...

Premièrement, il est indispensable de traiter rapidement les dossiers des candidats réfugiés politiques et de résorber l'arriéré qui existe aujourd'hui dans les différentes instances pour réfugiés. L'arriéré global de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et de la Commission permanente de recours, qui avait atteint au 1er septembre 1993 un niveau record de 34 749 demandes d'asile en cours d'examen, a certes régressé pour atteindre 23 223 demandes au 1er janvier 1996. Néanmoins, cela n'est pas encore suffisant et l'on peut constater régulièrement dans la presse quotidienne les situations douloureuses et parfois inacceptables auxquelles donnent lieu des décisions arrivant à contretemps, lorsque des candidats réfugiés politiques sont intégrés dans notre pays depuis de nombreuses années.

Deuxièmement, le Conseil d'État a vu, au cours de l'année 1995, le nombre de recours introduits contre des décisions confirmatives de refus en recevabilité passer de 1 120 à 1 442 unités.

Nous soutiendrons donc certaines mesures concernant les étrangers figurant dans le projet de loi modifiant les lois coordonnées sur le Conseil d'État sur lequel nous serons également appelés à voter tout à l'heure.

Il faut aussi combattre l'afflux de réfugiés économiques et ainsi permettre une meilleure protection des véritables réfugiés politiques au sens de la Convention de Genève. En effet, aucune convention internationale ne nous oblige à accueillir des personnes qui connaissent des problèmes économiques dans leur pays. L'arrêt de l'immigration est officiellement en vigueur chez nous depuis 1974, moyennant toutefois quelques dérogations, notamment pour le regroupement familial, les étudiants, la migration professionnelle, le régime au pair, et, bien sûr, le droit d'asile.

Les problèmes posés par l'inégalité économique entre le Nord et le Sud ainsi qu'entre l'Est et l'Ouest ne seront pas le moins du monde résolus en accordant l'asile à toute personne qui le demande. Il serait préférable de dégager des moyens pour améliorer la coopération au développement dans ces pays.

Le PRL-FDF estime souhaitable d'affecter une part substantielle de notre effort de coopération aux pays de provenance des immigrés qui ont frappé et frappent encore à notre porte afin de développer chez eux des projets susceptibles de faire vivre les habitants. En contrepartie de l'effort financier ainsi consenti par la collectivité belge, les pays bénéficiaires de l'aide au développement devraient s'employer à arrêter, à la source, le flux de l'immigration vers la Belgique, voire à inverser ce flux, en permettant le retour et la réinsertion de certains immigrés dans leur pays d'origine. Des accords bilatéraux devraient être conclus pour lier notre aide économique et financière à l'acceptation sans réserve par ces pays de collaborer activement à des rapatriements plus importants.

Cela ne veut pas dire pour autant que l'on supprimerait toute coopération avec des pays en voie de développement dont les ressortissants ne demandent pas ou demandent peu asile en Belgique.

Dans une interview accordée au journal *Le Soir*, M. Bossuyt, Commissaire général aux réfugiés, rappelait que notre système d'aide sociale n'est nullement prévu pour prendre en charge les nécessiteux du monde entier. Il relève de l'intérêt direct des réfugiés que l'on continue à faire la distinction entre les personnes qui ont besoin de protection, parce qu'elles fuient les persécutions, la violence, et les autres catégories d'immigrants. À ce sujet, il est regrettable que la « Déclaration des Evêques de Belgique » de novembre 1995 contribue plutôt à accroître la confusion relative à la notion, d'une part, de réfugié et, d'autre part, d'étrangers illégaux ou d'immigrés clandestins.

Troisièmement, afin d'éviter le phénomène de ghetto et de permettre une meilleure intégration des étrangers dans notre pays, il y a lieu de répartir les populations étrangères sur l'ensemble du territoire en évitant toute concentration excessive dans certaines communes. Les modifications qui seront apportées à la loi du 15 décembre 1980 ainsi qu'à la loi du 8 juillet 1976 sur les CPAS vont en ce sens : tous les demandeurs d'asile arrivant dans notre pays seront orientés vers un centre d'accueil jusqu'à ce qu'une décision définitive soit prise concernant la recevabilité de la demande d'asile. Ils seront obligés de demeurer dans ce centre ouvert et ne pourront plus s'adresser à un CPAS en vue d'obtenir l'aide sociale. Cette mesure permettra de remplacer l'aide financière actuellement octroyée par les CPAS par une aide en nature beaucoup plus appréciable pour ces étrangers arrivant dans un pays inconnu.

Même s'il est un peu tôt pour savoir comment cela s'organisera vraiment dans la pratique, on peut espérer que l'accueil sera réellement assuré et que les demandeurs d'asile recevront tout le soutien psychologique et matériel nécessaires.

Si la demande est jugée recevable, cette solution aura l'avantage d'orienter efficacement le demandeur d'asile vers l'une ou l'autre commune, en application du plan de répartition existant, même si, pour l'instant, ce plan de répartition ne fonctionne pas encore efficacement et connaît de graves lacunes.

Je voudrais maintenant formuler quelques réflexions sur les principales critiques émises à l'égard des projets, sans pour autant rouvrir le débat qui a eu lieu en commission sur les différents aspects de la législation projetée.

En ce qui concerne la détention en centre fermé, nous n'étions pas opposés à l'inscription, dans le projet de loi, d'une limitation du délai de détention. C'est d'ailleurs ce qui a été fait moyennant la disposition transitoire que l'on connaît. Celle-ci oblige le ministre à soumettre une évaluation de la règle relative à la durée limitée de délai de détention aux Chambres fédérales, au plus tard le 30 septembre 1997. C'est, je pense, une solution acceptable puisqu'elle permettra de confirmer l'affirmation du ministre selon laquelle la plupart des étrangers illégaux seront très rapidement rapatriés. Il n'est pas possible de passer en revue les multiples hypothèses dans lesquelles la détention en centre fermé peut être décidée; néanmoins, d'une manière générale, les recours prévus devant la Chambre du Conseil garantissent aux candidats réfugiés une protection suffisante.

Les conditions que le juge sera chargé de vérifier obligeront le ministre et son administration à procéder rapidement au rapatriement des illégaux. Rappelons que les démarches nécessaires en vue de l'éloignement doivent avoir été entreprises dans les sept jours ouvrables suivant la mise en détention de l'étranger, qu'elles doivent être poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il doit toujours subsister une possibilité d'éloigner de manière effective l'étranger dans un délai raisonnable. Avec cette nouvelle législation, la Chambre du Conseil pourra, par exemple, décider que, dans certains cas, une détention de plus de quinze jours est illégale, étant donné les facilités de rapatriement existantes. Ce n'est pas le cas avec la législation actuelle qui permet, en toute légalité, de conserver, pendant deux mois, l'étranger en détention. N'oublions pas non plus que ce recours peut être, dans la plupart des cas, réintroduit de mois en mois. Nous serons très attentifs à l'évaluation qui sera faite de cette disposition et intransigeants si des abus étaient commis.

En matière d'emploi des langues, il est évident qu'il faut réprimer les abus de procédure qui ont des buts purement dilatoires. Nous soulignons simplement qu'il faudra être attentif à certains problèmes qui pourraient se poser pour des candidats réfugiés dont la demande a été jugée recevable et qui ont été orientés dans une commune de telle région linguistique alors que toute la procédure ultérieure se déroulera dans une autre langue nationale. En outre, une vision large sera nécessaire afin de bien cerner les problèmes d'arriérés dans les différentes instances de traitement des demandes ou de recours. Il ne faudrait pas, pour régler des problèmes de cadres situés au niveau de l'Office des étrangers, créer d'autres problèmes au niveau du Commissariat général aux réfugiés.

Enfin, nous espérons que les buts de cette disposition sont bien ceux avoués et qu'ils ne visent pas simplement à engager plus de personnel du côté néerlandophone en augmentant artificiellement le nombre d'affaires à traiter en néerlandais et, par conséquent, créer un déséquilibre et une disproportion entre les différents cadres linguistiques.

Par ailleurs, la responsabilité des transporteurs est aussi engagée : les discussions qui ont eu lieu au Sénat nous auront permis de prendre connaissance du protocole conclu entre le ministre et la Sabena. Nous ne pouvons qu'insister pour que le personnel de la Sabena reçoive une formation adéquate et suffisante lui permettant de contribuer à assumer efficacement les responsabilités confiées à la Sabena. Il faudra évidemment conclure d'autres protocoles avec les autres compagnies. Ajoutons encore qu'il faudra étudier la possibilité d'étendre les obligations légales actuellement mises à charge des transporteurs aériens et maritimes aux transporteurs routiers. En effet, depuis l'éclatement de l'ex-bloc soviétique, de nouvelles vagues de clandestins arrivent en Belgique par transport routier, via des filières de mieux en mieux organisées.

Nous avons également parlé de l'aide médicale urgente : M. le secrétaire d'État Peeters nous a donné toutes les précisions utiles sur l'interprétation de cette notion. C'est aux médecins que reviendra la charge de déterminer si les soins qu'on leur demande de prodiguer rentrent dans le cadre de l'aide médicale urgente, soins qui peuvent être tant de nature préventive que de nature

curative. Le secrétaire d'État s'est d'ailleurs engagé à adresser au dispensateur de soins une circulaire dans laquelle tout cela sera confirmé et qui donnera, en outre, toutes les assurances quant au caractère confidentiel des données médicales à l'égard des services chargés du rapatriement des clandestins.

Ces textes contiennent de nombreuses intentions qui devront être confirmées par des actes précis. Des moyens devront être dégagés pour exécuter les décisions qui seront prises en matière de politique des étrangers. Beaucoup de critiques pourraient être évitées si la détention en centre fermé se faisait dans des conditions nettement plus respectueuses de la personne et de la dignité humaine. Cette situation n'est malheureusement pas limitée au centre de détention pour étrangers: nos prisons belges doivent faire face au même genre de difficultés. Sans s'engager dans un autre débat, rappelons que la prison de Mons vient d'être mise au pilori, eu égard aux conditions de vie exécrables que doivent subir les prisonniers. Nous avons déjà parlé des centres ouverts par lesquels passeront obligatoirement tous les candidats réfugiés: nous entendons que l'accueil y soit suffisamment soigné.

Certains de mes collègues ont parlé de ces projets comme une incitation à l'illégalité. En Belgique, on parle aujourd'hui de plus de 100 000 clandestins. Il est vrai que le nombre de rapatriements effectifs de demandeurs d'asile non reconnus comme réfugiés à l'issue de la procédure est aujourd'hui insuffisant faute d'une réelle volonté politique et de moyens budgétaires adéquats. Il convient d'accroître sensiblement le nombre de rapatriements forcés. Pour le PRL-FDF, le budget «rapatriement» doit être substantiellement augmenté. Des procédures de retours collectifs doivent être mises en œuvre: de telles procédures, nettement moins onéreuses, s'effectueraient en parfaite conformité avec la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme puisqu'il s'agirait de l'exécution de décisions individuelles. Le ministre nous a montré, chiffres à l'appui, que les ordres de quitter le territoire étaient rarement exécutés volontairement.

À défaut d'exécution effective des ordres de quitter le territoire, les mesures prévues pour accélérer et simplifier la procédure s'avèreraient inutiles.

Comme le précisait M. Bossuyt au cours de son audition à la Chambre: «À présent que l'arriéré de l'Office des étrangers est en grande partie résorbé, on est également en droit d'attendre qu'un suivi systématique des ordres de quitter le territoire soit assuré. Ce n'est pas tant l'augmentation du nombre d'étrangers illégaux éloignés qui influence la procédure d'asile, mais bien une meilleure corrélation entre les décisions de rejet et l'éloignement effectif.»

Il y a lieu, en outre, de veiller à une meilleure collaboration entre les différentes instances chargées de statuer sur le dossier des candidats réfugiés, tout en préservant leur indépendance. Certaines distorsions croissantes en ce qui concerne la recevabilité entre l'Office des étrangers en première instance et le Commissariat général en recours urgent ne font qu'accroître l'arriéré. Dans le cas de certaines nationalités pour lesquelles la jurisprudence du Commissariat général est constante, l'Office des étrangers pourrait prendre davantage de décisions de recevabilité.

Dans l'optique d'une meilleure organisation, la rotation importante du personnel qui a lieu dans les différentes instances n'est pas des plus souhaitables; un élargissement de l'effectif statutaire semble indispensable pour mieux gérer les dossiers. Actuellement, au Commissariat général, 90 p.c. du personnel est toujours contractuel et l'effectif statutaire ne représente que 20 p.c. de l'effectif actuel autorisé!

Certaines lacunes existent dans les projets. Nulle part, nous n'avons trouvé trace d'une quelconque disposition portant sur l'intégration des étrangers en Belgique.

Bien sûr, la loi du 15 décembre 1980 n'a pas cet objectif, mais il aurait été opportun de coupler les projets dont nous discutons avec des mesures en faveur de l'intégration. L'intégration est un aspect important de la tradition libérale d'humanisme, de tolérance et d'accueil.

Jean Gol nous disait dans son livre *Librement*: «La politique d'immigration que nous proposons se fonde, d'une part, sur une intégration bien comprise des immigrés et, d'autre part, sur une série de mesures précises décourageant les abus. Qui, sinon ceux qui veulent que le mal empire, pourrait nous donner tort?»

C'est justement cette lacune qui a poussé de nombreuses personnes à critiquer ce projet. En effet, la tension s'est focalisée sur certaines dispositions restrictives qui n'étaient nullement compensées par des mesures complémentaires en matière d'intégration des populations immigrées. Dans notre optique libérale, nous avons toujours estimé que les deux aspects étaient intimement liés. Ainsi, en même temps qu'il présentait des projets visant à corriger la loi de 1980, Jean Gol, alors ministre de la Justice, introduisait parallèlement des modifications au code de la nationalité. Il estimait que l'on ne peut mener une politique d'immigration en se fondant exclusivement sur des mesures restrictives nécessaires pour faire le tri entre des demandes d'asile politique réelles et des demandes d'asile pour raisons économiques.

Prévoir des mesures corrélatives favorisant l'intégration de tous ceux qui le souhaitent réellement est une nécessité. Ce domaine étant maintenant confié en partie aux Communautés et aux Régions, le Sénat, lieu de rencontre entre nos différentes institutions, aurait été le lieu privilégié pour discuter de ce sujet.

Au cours de nos débats, nous avons régulièrement soulevé le problème de la régularisation des demandeurs d'asile dont la procédure est pendante depuis plusieurs années. Des dispositions claires devraient être prises afin d'éviter des situations douloureuses qui sont régulièrement vécues par des familles totalement intégrées dans notre communauté nationale. Des règles claires et précises, non soumises à l'entière discrétion du ministre, méritent d'être établies. Les dérapages sont trop fréquents.

Des solutions doivent en outre être trouvées pour les étrangers dont la demande d'asile politique a été refusée et qui ne peuvent être renvoyés sans danger dans leur pays d'origine. Les placer indéfiniment dans un centre fermé est inacceptable. Il n'est pas plus souhaitable de les lâcher dans la nature pour qu'ils aillent grossir le rang des illégaux.

La réflexion doit également s'orienter sur l'accueil de populations qui vivent une situation de guerre civile. Une politique d'accueil devrait être développée au niveau international et, plus particulièrement, au niveau européen afin de faire face à ce que j'appelle «les demandes d'asiles collectives».

Permettez-moi, pour conclure mon intervention, de souligner combien il est important de relire la législation actuellement en vigueur pour bien comprendre le caractère limité des mesures envisagées. Trop souvent, nous avons assisté, en commission, à des remises en cause de dispositions des projets qui reprenaient simplement le texte de la loi actuelle et qui ont déjà démontré leur pertinence et leur utilité.

En ce qui concerne les quelques mesures limitatives proposées, je ne peux que regretter l'absence de dispositions relatives à l'intégration des populations immigrées. Elles auraient permis d'éviter de nombreuses critiques, auraient surtout démontré la volonté de résoudre les problèmes que nous connaissons actuellement et de contrer les mouvements racistes et xénophobes par la prise de mesures positives et ambitieuses.

Mon groupe est demandeur d'un véritable débat de fond sur la politique migratoire de la Belgique et sur la place de l'étranger dans notre société. C'est sur ce sujet que j'aurais préféré faire porter mon intervention, mais le caractère limité des textes sur lesquels nous avons à nous prononcer m'a imposé de n'y faire que quelques allusions.

En espérant que ce souhait sera entendu et pour toutes les raisons que j'ai évoquées longuement devant vous, je peux vous confirmer que le PRL votera en faveur de ces deux projets de loi.

Quelques mots encore. Le bilan de cette évocation «bonne conscience» n'est pas des plus positifs. Elle a sans doute permis certains éclaircissements, mais elle n'a débouché sur aucun élément concret. On pourrait même dire qu'elle a simplement servi à mettre en exergue les divergences qui tiraillent actuellement la majorité gouvernementale.

La frustration de certains ou de certaines doit être grande aujourd'hui mais pour mon groupe, qui pratique depuis le début de la législature une «opposition constructive», elle est fréquente: combien de fois a-t-on déjà repoussé des amendements raisonnables?

bles ou indispensables d'un point de vue juridique pour de simples raisons de planning ou de retard du Gouvernement dans la mise en œuvre de ses politiques? (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Cantillon.

Mevrouw Cantillon (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, bij de bespreking van de asielwet in de commissie is nogal wat onvrede aan het licht gekomen. Die onvrede is terug te brengen tot twee dilemma's, of liever tot het zo goed als onuitsproken blijven van die dilemma's, die nochtans de essentie uitmaken van elke migratiepolitiek. In deze uiteenzetting wil ik daar in het bijzonder op ingaan.

Vooraleer deze twee dilemma's te benoemen en uit te leggen, moeten we echter de bredere demografische context schetsen waarbinnen het migratiebeleid van de komende decennia zal moeten worden uitgetekend en waarbinnen de asielwet, waarover wij ons straks uitspreken, zal worden toegepast. Wij zijn ons immers niet altijd even sterk bewust van de bredere context waarin wij de wet moeten situeren.

De ontwikkelingslanden ondergaan de eerstkomende decennia ten volle de gevolgen van de zogenaamde eerste demografische transitie, veroorzaakt door een spectaculaire stijging van de levensverwachting in de periode 1950-1970 gepaard gaand met een aanvankelijk gelijk blijvende hoge fertiliteit. Daardoor zal in de periode tussen 1990 en 2025 het aantal 15- tot 64-jarigen enorm toenemen. Het gaat op een stijging van 90 pct., of een toename van 2,5 miljard tot 4,8 miljard mensen. De arbeidsmarkt zal een groei kennen van liefst 65 pct. Het gaat hier om een historisch ongekende toename van het aantal mensen dat op de arbeidsmarkt komt van ruim 1 miljard. Dit vereist een tot nu toe nooit gekende jobcreatie van meer dan 1 miljard banen tegen het jaar 2025. Bij gebrek aan die gigantische jobcreatie leidt deze onafwendbare demografische evolutie even onafwendbaar tot een sterk toenemende migratiedruk. Als wij weten dat het aanbod op de arbeidsmarkt in de ontwikkelingslanden in de periode 1950-1980 toenam met «slechts» circa 600 miljoen eenheden, wordt het wel duidelijk dat de huidige migratiedruk een zeer zwakke voorbode is van wat nog moet komen.

Gegeven de zeer zwakke economische uitgangspositie vooral van Afrika en het vroegere Oostblok, zal voor velen migratie onvermijdelijk één van de weinige mogelijkheden zijn om aan een leven van bittere armoede te ontsnappen, vooral in deze *global village*-wereld, waarin transport- en communicatiekosten sterk zijn afgenomen, grenzen niet hermetisch kunnen worden afgegrensd en de enorme welvaartsverschillen tussen rijke en arme landen heel zichtbaar zijn. Ook al weten we dat slechts een klein aantal van de enorme groep gegadigden erin zal slagen zich in de industriële wereld te vestigen, dan nog zullen onder druk van deze demografische evolutie onvermijdelijk grote migratiestromen ontstaan.

In deze context ontstaat het dubbel beleidsdilemma, waarover ik het nu wil hebben. Het eerst sluit het dichtst aan bij de problematiek van de asielwet. Deze wet past in een beleid met als eerste doelstelling de migratie strikt te beperken tot de groep van de zogenaamde politieke vluchtelingen en de grenzen gesloten te houden voor de zogenaamde economische vluchtelingen. Hier rijst de dwingende vraag hoe humanitaire opvang kan worden georganiseerd voor de onvermijdelijke illegale migratie om economische redenen, in een rijke samenleving die ook beschaafd wil zijn, waar levensbedreigende armoede, uitbuiting en geweld niet of slechts in beperkte mate voorkomen en die precies daarom een sterke aantrekkingskracht uitoefent op het toenemend aantal werkloze jonge mensen in de ontwikkelingslanden. Dit is niet alleen een kwestie van ethiek, waardigheid of emotie. Het is ook een reële praktisch vraag.

Het debat over hulpverlening aan uitgeprocedeerden via het OCMW heeft het dilemma in deze vraag pijnlijk aangetoond. Vanuit het «gesloten-deurenstandpunt» is de beperking tot dringende medisch hulpverlening een maximale toegeving. In sommige teksten was zelfs sprake van een beperking tot acute medische noodsituatie. Vanuit humanitaire overwegingen is deze maximale toegeving echter ruim onvoldoende, zowel principieel

als praktisch vanuit de vele moeilijkheden op het terrein zelf en vanuit een welbegrepen eigenbelang voor de eigen volksgezondheid.

De staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie heeft aan dit probleem een voorlopige en partiële oplossing gegeven door in een afzonderlijk koninklijk besluit te preciseren dat onder dringende medische hulpverlening ook extramurale verzorging dient te worden begrepen voor zover die als dringend door een arts wordt voorgeschreven. Dit was opnieuw een maximale toegeving. Deze precisering kon niet in de wettekst worden opgenomen en het bleek evenmin mogelijk om onder dringende medische hulp ook preventie te verstaan op levensbedreigende situaties te voorkomen.

Uit de — bij wijlen zeer moeizame — debatten in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden en in de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden kan in algemene zin worden afgeleid dat de grenzen van een humanitair toelaatbaar ontradringsbeleid bereikt, zeg maar overschreden zijn. Met de volgende asielwet — die er ongetwijfeld komt — zal men dan ook bezwaarlijk in de richting van een verstrenging kunnen gaan. Alle leden van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden waren het er bijvoorbeeld over eens dat het verkieslijk ware geweest garanties voor een humanitair gezondheidsbeleid in de wet zelf op te nemen.

De begrenzingen van het migratiebeleid zoals in deze wet omschreven, met name de toenemende migratiedruk om demografische redenen, de humanitaire grenzen van het ontradringsbeleid en het feit dat grenzen onmogelijk hermetisch kunnen worden afgesloten, moeten leiden tot het grondig herformuleren van het migratievraagstuk en tot het verruimen van de uitgangspunten van deze asielwet. Dit brengt mij tot het tweede dilemma.

Naast het aanvaarden en integreren van politieke vluchtelingen — de doelstelling van deze asielwet — moet er in de toekomst ook dringend worden gesproken over ofwel het aanvaarden van economische migratie, beheerst bijvoorbeeld door een quotasysteem, ofwel het op gang brengen of in stand houden van het proces van economische ontwikkeling. Men make zich echter geen illusies: ook dit laatste is helemaal geen neutrale keuze.

Het opnemen en integreren van economische migranten verdient wellicht niet de voorkeur, en dit om velerlei redenen.

Ten eerste, omdat het, hoe omvangrijk de migratiestromen ook mogen lijken, voor de oplossing van de demografische en economische problemen slechts een druppel op een gloeiende plaat is.

Ten tweede, omdat het niet is uit te sluiten dat die migratie het karakter van «brain drain» krijgt. In dat geval moet zelfs rekening worden gehouden met bijkomende negatieve gevolgen voor de economische ontwikkeling van arme landen.

Ten derde, omdat de aanzuigende werking van zo'n beleid in combinatie met het enorme aantal potentieel gegadigden, zeer vlug het integratievermogen van de Belgische economie en samenleving zou overtreffen.

Logisch sluitstuk van een migratiestrategie die onderkent dat migratie veroorzaakt wordt door een structureel, gigantisch en groeiend onevenwicht op de arbeidsmarkten in de ontwikkelingslanden, is derhalve een internationaal economisch beleid gericht op de bevordering van de economische ontplooiingskansen van arme landen via handel en waar nodig of mogelijk ook via hulpverlening. Ook dit is echter geen neutrale en gemakkelijke keuze, die overigens noch in België noch in andere rijke geïndustrialiseerde landen wordt gemaakt. Ik verwijs hier enkel naar het schandelijk en bijna overal dalende deel van het BNP dat wordt besteed aan ontwikkelingshulp. Om echte economische ontwikkelingskansen te geven, is toegang tot onze afzetmarkten vereist. Dit heeft direct of indirect een toename van de concurrentie tot gevolg, wat dan weer een snellere modernisering van onze industriële structuur impliceert. Naarmate rijke landen er echter voor kiezen om hun eigen markten, ook hun arbeidsmarkten, te blijven afschermen, zal de economische ontwikkeling van de ontwikkelingslanden achterop blijven en zal de migratiedruk bijgevolg blijven toenemen.

Ik ben het ermee eens dat de ongecontroleerde toestroom van asielzoekers, zoals we die in het verleden hebben gekend, moest worden aangepakt. Door het politiek en sociaal onvermogen om

het debat over deze fundamentele thema's en dilemma's aan te gaan, worden wij met dit ontwerp van asielwet echter geconfronteerd met een gegijzeld door een perfida logica: het creëren van zodanig slechte levensomstandigheden dat migratie om bittere, zelfs levensbedreigende, armoede te ontvluchten, onaantrekkelijk wordt.

Met deze uiteenzetting heb ik uiting willen geven aan mijn ontgoocheling en verontwaardiging omdat aan deze wet geen solidaire en humane visie ten grondslag ligt, maar een eenzijdige, kortzichtige en negatieve, en dit onder druk van louter politieke perversies. (*Applaus.*)

Ik ben ontgoocheld en verontwaardigd omdat de minister zelfs niet wou ingaan op onze vraag, unaniem onderschreven in de commissie, om de minimale humanitaire garanties op gezondheidszorgen in de wet op te nemen en omdat in het koninklijk besluit tot bepaling van de dringende medische hulp de verwijzing naar preventieve hulp om dringende redenen ontbreekt. (*Langdurige applaus.*)

M. le Président. — La parole et à M. Lallemand.

M. Lallemand (PS). — Monsieur le Président, pressé par des contraintes horaires, je me vois dans l'obligation de précéder M. Mouton à la tribune. Celui-ci se chargera ultérieurement d'exposer en détail notre conception face à ce projet de loi.

Nous sommes nombreux dans le groupe socialiste à penser que le dossier sur lequel s'appuie le projet de loi est particulièrement complexe. Il suscite chez nous une indiscutable inquiétude.

Le ministre a expliqué l'évolution d'une situation internationale préoccupante. Nos réalités économique, sociale et démocratique créent une profonde attraction chez beaucoup d'étrangers se trouvant dans une situation économiquement désastreuse dans leur pays d'origine. La réalité internationale nous oblige à une confrontation parfois dramatique avec l'immigration poussée par la misère, prête à affronter tous les risques d'un séjour clandestin alors que, dans le même temps, nous sommes dans l'impossibilité d'ouvrir véritablement nos frontières.

L'arrêt de l'immigration demeure une réalité politique difficilement contournable, même si cette politique doit faire l'objet d'un débat international. En effet, le dépassement de l'arrêt de l'immigration ne peut pas trouver de réponse au seul échelon national. La réponse devra à tout le moins être européenne.

Le ministre a mis en évidence le développement de pratiques visant à contourner tous les obstacles légaux pour permettre à l'étranger de s'installer, fût-ce illégalement, en Belgique ou dans d'autres pays européens. Par conséquent, il est compréhensible que notre pays réagisse. Toutefois, cette réaction doit tenir compte des valeurs fondamentales en jeu.

Dans l'appréciation de ce projet — discutable, nous en convenons —, nous devons prendre une multitude d'éléments en considération. Tout d'abord, la volonté affirmée par le Gouvernement de veiller à l'application d'une politique respectueuse des droits fondamentaux des personnes et soucieuse de régler rapidement les problèmes d'immigration illégale. C'est un point capital pour nous.

À ce sujet, le ministre s'est longuement expliqué et nous lui en savons gré.

En ce qui concerne le vote d'un texte accroissant les pouvoirs sur la personne de l'étranger, la confiance dans une politique d'application des mesures est essentielle. Cependant, elle doit aller de pair avec un engagement des sénateurs à s'informer, à s'interroger en permanence sur l'application de la loi, sur les délais de rapatriement, sur les pratiques de détention. À cet égard, nous devons être attentifs à un certain nombre de problèmes. Je songe en particulier à l'attitude adoptée par certains États étrangers. Ainsi, au cours du débat, il est apparu que le Maroc par exemple ou encore certains États orientaux refusent périodiquement de délivrer les documents nécessaires pour assurer le rapatriement de leurs compatriotes. À d'autres moments, ils tardent — volontairement ou par inertie — à envoyer les documents indispensables. Ces pratiques doivent être éclaircies par le Parlement car elles permettent l'allongement des délais de détention de

manière absolument inadmissible. Cette attitude se trouve d'ailleurs à l'arrière-fond de la modification de la durée des délais de détention proposée dans la loi.

Nous ne pouvons donc pas sous-estimer ces réactions de gouvernements étrangers, génératrices d'une destruction des droits et qui engendrent une grande insécurité dans le traitement des dossiers de rapatriement d'étrangers en situation illégale. Il nous appartient dès lors de faire périodiquement le point sur ces pratiques et d'apprécier le délai mis à l'exécution de la loi ainsi que le respect des impératifs de diligence qui doivent dominer le traitement des dossiers. Sur ce point, comme sur d'autres, la façon dont la nouvelle loi sera appliquée sera déterminante du jugement qu'on portera sur celle-ci et sur nous.

Certains considèrent — ils se sont notamment exprimés ici — que le texte même de la loi met en péril des droits essentiels. À cet égard, notre débat est important pour répondre à l'inquiétude qu'ils expriment — je tiens à le préciser — tout à fait légitimement.

Le ministre a déclaré dans la presse que, par l'évocation du projet voté à la Chambre, le Sénat avait fait perdre un temps précieux. Je lis un extrait de l'article paru dans le journal *De Morgen*: «Er is een kostbare tijd verloren gegaan.» Je ne suis pas certain que cette réaction soit véritablement celle du ministre mais, en tout cas, je trouve la déclaration inadmissible, et ce pour deux raisons. D'abord à l'égard du Sénat, assemblée éminemment représentative et qui doit, bien entendu, sur des problèmes fondamentaux, exprimer son point de vue...

De heer Coveliers (VLD). — Maar dan altijd!

M. Lallemand (PS). — La seconde raison est encore plus importante, compte tenu du sujet que nous traitons. L'attention que nous apportons à ce projet est de nature à assurer une meilleure critique, une meilleure exécution de la loi. Un Parlement qui voterait, les yeux fermés et sans inquiétudes, des lois restrictives des libertés manquerait à ses devoirs car il laisserait planer le doute sur les valeurs fondamentales qu'il entend faire respecter. Je tiens à être très précis sur ce point. Cette loi qui concerne, pour l'essentiel, l'immigration illégale ne peut être distincte du statut global accordé à l'immigration. Une politique d'arrêt de l'immigration, c'est-à-dire celle dans laquelle nous sommes inscrits depuis plusieurs années et qui doit être rediscutée — c'est très important — sur le plan international doit avoir pour «corrélât» une intense politique d'intégration à l'égard des immigrants, de défense de leurs droits fondamentaux et d'intégration également à l'égard du quart monde, belge ou non.

Par conséquent, le temps que nous avons mis et que nous mettrons encore à voter un texte aussi important est capital car cette loi définit nos valeurs fondamentales, celles qui sont, au bout du compte, fondatrices de la volonté du législateur. Ce débat approfondit en même temps, délimite mieux ses dispositions.

M. Erdman m'a fait part de son sentiment au sujet des travaux qui ont eu lieu en commission de la Justice et de l'Intérieur au cours de nos délibérations. M. Boutmans a déposé un amendement qui fut rejeté. Cet amendement visait notamment à ce que le législateur précise les droits des étrangers détenus. Le ministre a répété, pour justifier le rejet, que les règles de la loi sur la détention préventive s'appliquaient en matière de signature des requêtes par l'avocat de l'étranger. Cette affirmation, lancée au cours des travaux préparatoires, devrait être, demain, de nature à fonder des recours si cette interprétation n'était pas respectée par les autorités. Nos débats ont eu une portée qui ne doit pas être sous-estimée.

En deuxième lieu, ces débats soulignent aussi la responsabilité que le Gouvernement prendra dans son exécution, et qu'il a publiquement assumée devant nous. Je me réjouis qu'au cours des débats, même s'il les a trouvés longs, le ministre ait défini une politique d'information au Parlement sur l'exécution de la loi. Le fait qu'il se soit engagé devant le Sénat à déposer périodiquement des rapports devant les commissions de l'Intérieur du Parlement, est un point assurément essentiel car il est vrai — c'est probablement un des éléments déterminants du débat — que les textes de loi de ce type ne prennent sens véritablement que par l'exécution que

l'on fait d'eux. Ainsi, les lois actuelles qui prévoient des temps de détention plus courts, théoriquement, sont parfois appliquées de manière telle qu'elles conduisent à des détentions répétées d'une longueur considérable. On arrête l'étranger en situation illégale à la sortie du centre de détention et on recommence une nouvelle détention. Il y a là une situation qui est incohérente. Et c'est à cela que le ministre veut ou prétend répondre en nous soumettant son projet.

Ces considérations permettent de comprendre pourquoi la commission de la Justice, dans son avis qui, je le souligne, a été rendu à l'unanimité de la commission, a insisté sur l'importance du suivi et de l'évaluation de la durée de la privation de liberté des étrangers en séjour illégal.

Le rapport de la commission conclut, en effet, que l'évaluation, le suivi de la durée de la privation de liberté constitue un élément essentiel de la construction juridique élaborée par le projet de loi.

M. Jonckheer (Écolo). — Permettez-moi de vous interrompre un instant, monsieur Lallemand. Vous savez toute l'estime que j'ai pour vous, mais n'êtes-vous pas en train de nous dire, en filigrane, que le projet de loi dont nous discutons mérite des réserves sur des points fondamentaux qui touchent aux libertés individuelles mais que, par ailleurs, comme parti de la majorité, vous êtes forcé d'accepter ce projet et que, dès lors, tous vos espoirs se reportent sur l'évaluation qui sera faite de cette loi ?

Nous nous trouvons dans une situation assez particulière. Le projet de loi est considéré, en tout cas sur certains points, comme très délicat ou sensible. Il ne nous est pas possible, dites-vous, de le refuser, donc, procédons à l'évaluation d'une loi dont on pressent au départ que, dans certains de ses aspects, elle est mauvaise.

M. Lallemand (PS). — Monsieur Jonckheer, vous dites des choses qui sont compréhensibles, en effet, mais je crois vous avoir répondu en disant que les pratiques que les lois actuelles permettent déjà expliquent la modification de certaines dispositions de la loi, les plus délicates, celles qui ont justifié précisément les débats les plus difficiles. Je puis comprendre cette situation à raison même des pratiques qui, par exemple en France, sont notoires et ont cours également chez nous. Ces pratiques font qu'en effet on « réarrête » des gens tous les deux mois, ce qui, finalement, aboutit formellement à créer des situations comparables à celles que le projet de loi entend régler d'une manière plus cohérente, notamment en instaurant des recours et en permettant en tout cas une appréciation permanente par les autorités judiciaires. C'est une question difficile. Il s'agit d'un choix délicat et je comprends parfaitement qu'il ne soit pas suivi par tous.

Je n'irai pas plus loin dans ces considérations, mais suis fondamentalement persuadé que, quelle que soit la loi — que l'on rédige ou non un nouveau texte —, l'évaluation du suivi est essentielle. Peut-être est-ce l'indifférence fondamentale à l'égard des faits qui est le plus grave, les lois permettant en effet la multiplication des détentions.

La question qui se pose est de savoir ce que l'on veut faire dans les centres de détention, comment il convient de les organiser, comment on peut reconnaître les droits fondamentaux des étrangers en situation illégale.

Il s'agit d'une question particulièrement délicate et mon affirmation sur l'importance du suivi ne résulte pas d'une tactique déterminée, mais est l'expression d'une conviction profonde. C'est la raison pour laquelle j'ai indiqué, dès le départ, l'importance de ce suivi.

Je suis d'ailleurs heureux que le ministre, au sein du Sénat, ait partagé cette vision des choses et affirmé sa volonté de présenter chaque trimestre un rapport détaillé comportant un aperçu statistique et une appréciation qualitative de la mise en oeuvre de la politique d'immigration.

Ce rapport contiendrait des informations sur l'arrestation administrative des personnes, la durée de la détention, le nombre de détentions et de mises en liberté. D'autres points essentiels feraient également l'objet de communications comme la politique de régularisation, la politique d'éloignement, l'application de la nouvelle disposition relative aux sociétés de transports, la durée des procédures et l'application des nouveaux régimes linguistiques en la matière.

Tous ces rapports nous conduiront directement à l'évaluation annoncée dans la loi, qui aura lieu à la fin de l'année 1997. Celle-ci sera essentielle et permettra de déterminer si les espoirs que l'on a fondés sur ces nouvelles procédures, quant à l'efficacité du traitement de la problématique de l'immigration illégale, sont justifiés et s'il y a lieu de maintenir les dispositions faisant l'objet d'une contestation importante.

Les engagements du ministre, à savoir la volonté de mieux délimiter la portée du projet, nous paraissent essentiels mais nous demanderons aux sénateurs et en particulier à ceux de la commission de l'Intérieur de veiller au suivi de l'application de la loi.

Pour ma part, je suis partisan de la création d'une commission permanente d'évaluation de cette politique d'immigration. Une telle commission, qui serait instituée conformément aux réglementations existantes, pourrait procéder à des visites des centres fermés et interroger les personnes impliquées dans le processus d'application et de contrôle de la législation sur les étrangers. Elle pourrait également entendre les représentants du Haut Commissariat aux réfugiés et des organisations spécialisées ainsi que les fonctionnaires ou experts en la matière. Je suis convaincu qu'une telle commission ou sous-commission, composée de quelques sénateurs profondément motivés, serait d'une utilité incontestable.

L'objectif visé ne serait pas d'intervenir de façon intempestive au niveau du fonctionnement des services mais de prendre régulièrement l'exacte dimension d'un fait de société, probablement l'un des problèmes politiques actuels les plus importants et les plus complexes, non seulement dans notre pays mais également dans les pays européens voisins.

Selon moi, cette réponse est essentielle, car nous sommes inquiets des conséquences que certaines pratiques pourraient générer à l'égard des étrangers en situation illégale, comme nous sommes soucieux de protéger les droits fondamentaux des immigrants en situation régulière dans notre pays.

Tel est l'équilibre que nous devons respecter. Le débat est ouvert et j'écouterai toutes les remarques qui seront formulées à ce sujet à l'occasion des longs échanges de vue auxquels il sera procédé dans cette assemblée. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Van der Wildt.

Mevrouw Van der Wildt (SP). — Mijnheer de Voorzitter, ik sluit mij aan bij een aantal humanitaire overwegingen van senator Cantillon. De SP is daar zeker niet ongevoelig voor. Wij gaan immers ook uit van het principe dat België het statuut van gastvrij land moet behouden en verdedigen. Mensen die onderdrukt of vervolgd worden in hun eigen land, moeten bij ons asiel krijgen. Dat betekent echter niet dat wij de deuren en grenzen onvoorwaardelijk moeten openstellen. Gastvrijheid is voor de SP niet alleen een zaak van open deuren, maar heeft ook te maken met kwaliteit en menswaardigheid. Gastvrijheid drukt zich uit door een correct en consequent asielbeleid. De SP spreekt zich uit voor een dergelijk beleid met efficiënte procedures die moeten toelaten snel te handelen en snel een onderscheid te maken tussen vluchtelingen die asiel vragen om politieke redenen en asielvragers die hun land ontvluchten om aan de sociaal-economische ellende aldaar te ontsnappen, hoewel ik mij soms afvraag of de laatste situatie niet het gevolg is van de eerste. Ik ben het met senator Cantillon eens dat het debat over de toekomst van deze economische vluchtelingen zeker moet worden gevoerd.

De SP is alleszins van oordeel dat de voorliggende wetsontwerpen noodzakelijk zijn in het kader van de verhoogde doeltreffendheid en de beheersbaarheid van een humane wettelijke regeling. Van zodra dit geregeld is, kan en moet met meer middelen dan vandaag worden gewerkt aan de optimalisering van de opvang en aan de integratie van de erkende vluchtelingen.

Wij zijn dus voor een kortaadt optreden in het belang van de vluchtelingen zelf, die nu in de ondefinieerbare stroom van echte en vermeende politieke vluchtelingen het slachtoffer worden van uitbuiting, huisjesmelkers, mensenhandelaars en dies meer.

De opzet van beide wetsontwerpen kadert in de regeringsverklaring en in de doelstellingen die de Regering daarrond uitspreekt en die de SP onderschrijft. Ik noem er enkele. De behandeling

van asielaanvragen van kandidaat-politiek-vluchtelingen moet correct en binnen een kort tijdsbestek verlopen. De achterstand in de behandeling van deze asielaanvragen moet systematisch worden weggewerkt. Het verwijderingsbeleid van uitgeprocedeerden moet effectiever worden. Daarvoor zijn er meer gesloten centra nodig en moet het, onder bepaalde voorwaarden, mogelijk zijn illegale immigranten voor een langere tijd vast te houden met het oog op hun uitwijzing. Het onthaal van de asielzoekers moet worden gereorganiseerd. Misbruiken inzake illegale immigratie en mensenhandel moeten worden bestreden. De bestaande wetgeving moet worden aangepast aan de diverse internationale verbin-tenissen die ons land sedert 1990 heeft aangegaan.

Het debat over de teksten en de draagwijdte van het onderwerp hebben geleid tot een sterke polarisatie. Niemand is echt tevreden over het resultaat. Ook het SP-standpunt over deze wetsontwerpen was genuanceerd. Ook bij ons was er polarisatie. Enerzijds is de strengheid en rechtlijnigheid voor sommigen de enige haalbare norm om positieve resultaten te halen, anderzijds ontlokken de bepalingen in de wet — ook bij ons — woorden zoals «ondemocratisch, niet-gastvrij, niet-tolerant». Het evocatie-debat in de senaatscommissie heeft er alleszins toe bijgedragen de discussie over belangrijke knelpunten ten gronde uit te klaren. Dit gebeurde niet door tekstwijzigingen of amendementen, maar door de gekregen toelichtingen en belangrijke engagementen van de minister. Als men uitgaat van de cijfergegevens over het aantal asielaanvragen en de verwerking ervan sinds de maatregelen van 1993 kan men niet anders dan een daling van de aanvragen vaststellen en concluderen dat de wet werkt.

Ik vind het weinig respectvol nationale cijfers en resultaten die zich situeren in de duizendtallen als doorslaggevend argument te gebruiken ten opzichte van de 50 miljoen ontheemden over de hele wereld. Dat is 1 ontheemde op 115 bewoners in de totale wereldbevolking.

Het asielbeleid heeft boven alles immers een internationale dimensie. Wie zijn grenzen sluit, is blind voor dat internationaal karakter en voor het probleem van de 50 miljoen ontheemden. Wij mogen ons dus ook niet blindstaren op de nationale gegevens. Een zaak is zeker, wij kunnen niet elke vluchteling opvangen die zich aan onze grenzen aanmeldt. Er moet rekening worden gehouden met de draagkracht van de sociale fundamenteën van onze samenleving. Er moeten daarom regels zijn die uitmaken wie wel en wie niet in België kan verblijven. Daarvoor zijn er criteria nodig, mogelijkheden die een haalbaar integratiepeil nastreven en respecteren. Indien men dat integratiepeil niet bewaakt, werkt men oververzadiging in de hand, wat nadelig is en onleefbaar zowel voor de autochtone als voor de allochtone bevolking.

De SP verzet zich tegen de opvatting dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen asielzoekers en migranten in het algemeen en de criminaliteit. Een oncontroleerbare stroom van asielzoekers werkt de criminaliteit echter wel in de hand, omwille van een gebrek aan voldoende opvang en steun. De criminaliteit is veeleer het gevolg van een slecht sociaal beleid.

Uit de veelheid van thema's en discussiepunten heb ik een drietal punten geselecteerd.

Ik zal het ten eerste hebben over de rol van de OCMW's en over de dringende hulpverlening. Humanitaire opvang, begeleiding en hulpverlening vormen essentiële pijlers voor de integratie van asielaanvragers. Door de wijzigingen van de organieke wet op de OCMW's kunnen deze de asielzoekers van wie de aanvraag ontvankelijk is verklaard voortaan beter opvangen. De omschrijving en de bepalingen rond de dringende medische hulpverlening die wel wordt verleend aan personen die illegaal in ons land verblijven, bevat mijns inziens te veel ruimte voor interpretatie en bijgevolg ook voor mistoestanden.

De staatssecretaris nam door een verklarende uiteenzetting een aantal twijfels weg en verwees naar het koninklijk besluit dat in de maak was. Inmiddels hebben wij inzage gekregen in dat ontwerp van koninklijk besluit waarin alle voorwaarden zijn opgenomen die in de commissie werden vastgelegd. Ik noem er enkele. Alleen de arts bepaalt wat dringende medische hulp is en wat is

onderworpen aan terugbetaling. Het begrip dringende medische hulp dekt zowel de ambulante als de intramurale zorg in het ziekenhuis. De zorg is enkel en uitsluitend van medische aard. Er worden garanties ingebouwd voor de geheimhouding van de gegevens.

Met dit koninklijk besluit gaat staatssecretaris Jan Peeters in op de verzuchtingen van de senaatcommissie en ik dank hem voor zijn begrip en zijn consequent optreden. In de bespreking kwam, naast de curatieve zorg, ook de preventieve zorg aan bod in het kader van een ruime begripsomschrijving van de dringende medische hulp. De staatssecretaris beaamde dat in zijn toelichting, maar ik ben het met senator Cantillon eens dat het ontwerp van koninklijk besluit hierover vaag blijft. Ik dring ten sterkste aan op verduidelijking, vooral in het licht van de noodzakelijke prenatale onderzoeken bij zwangere vrouwen en de begeleiding van en preventieve zorg voor pasgeboren baby's. Ik vraag dus ook dat de staatssecretaris zich in verbinding stelt met Kind en Gezin en ONE ten einde dit werk te velde te structureren en te ondersteunen.

Een tweede punt betreft de uitwijzing en opsluiting. Net zoals in het verleden blijft de opsluiting van illegale personen met het oog op uitwijzing mogelijk. Door de nieuwe bepaling kan de duur van de opsluiting bovendien nog worden verlengd. Belangrijk hierbij zijn de omkaderende voorwaarden. De mogelijkheid tot uitwijzing moet altijd open blijven en de inspanning daartoe moet van bij de aanvang van de eerste periode van detentie zijn aangevat. Deze maatregel geldt voor uitgewezen, uitgeprocedeerde asielzoekers en voor illegalen. De huidige wet voorziet in een maximale duur van twee maanden opsluiting. De overheid moet de repatriëring van de uitgewezen vreemdeling binnen die periode geregeld hebben. In de praktijk blijkt dit echter onmogelijk.

Om de twee standpunten — enerzijds de beperkte periode en anderzijds de voorwaardelijke verlenging bij ministeriële beslissing — dichter bij elkaar te brengen, heeft de minister zich geëngageerd om een evaluatieplan voor te leggen tegen 1 januari 1998 dat ons zal toelaten de evolutie en het effect van de maatregelen te controleren. De Senaat heeft dat evaluatieplan aangevuld en verijnd. Dat de minister hiermee akkoord gaat, onderstreept alleszins de allereerste doelstelling van deze wetswijzigingen, namelijk humanisering van het asielbeleid door beheersbaarheid.

Een derde thema waaraan de SP in het bijzonder aandacht schenkt, is de problematiek van de minderjarige alleenstaande asielzoekers. Het afglijden naar kinderhandel en prostitutie is niet denkbeeldig. Minderjarige asielzoekers moeten, meer nog dan volwassenen, kunnen rekenen op begeleiding, hulp en opvang. De verzekerde opvang in een opvangcentrum is uiteraard een belangrijke maatregel om de jongeren uit de goot te houden. Cijfers tonen aan dat velen nog door de mazen van het net vallen en in het niets verdwijnen. Ook andere mogelijkheden moeten aan bod komen. Ik denk hier aan plaatsing in gezinnen. De onderhandelingen op dit vlak met de gemeenschapsministers zijn blijkbaar gestrand op financiële problemen. Ik pleit ervoor dat de minister en de staatssecretaris aandringen op concrete resultaten, een duurzame oplossing en taakafspraken binnen de bijzondere jeugdzorg.

Tenslotte wil ik erop wijzen dat alle meerderheidspartijen het evocatieverzoek hebben ondertekend. Over de motivatie en de draagwijdte van de evocatie kunnen partijen uiteraard van mening verschillen. De debatten verliepen overigens niet altijd gestroomlijnd, maar dat kan ook als een verrijking worden beschouwd. Het debat in de Senaat en de evocatieprocedure hebben ongetwijfeld bijgedragen tot de verduidelijking van een aantal bepalingen. Zij zijn bovendien een signaal van de blijvende bezorgdheid van de senatoren voor een humaan asielbeleid. Het uitstekend rapport van mevrouw de Bethune heeft hier zeker toe bijgedragen. Ik wil haar hiervoor bijzonder feliciteren.

De engagementen waartoe de minister zich heeft verbonden en de evaluatieplannen zijn voor de SP-fractie een goede reden om dit wetsontwerp goed te keuren. Zij zal de evaluatie en de evolutie van de menselijke gevolgen van dit asielbeleid echter aandachtig volgen. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Buelens.

De heer Buelens (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, na de veelvuldige amenderingen in de Kamer en de besprekingen — of eerder bespiegelingen — in de Senaat blijft er van het oorspronkelijke ontwerp van de heer Vande Lanotte niet veel meer over. De amendementen van het Vlaams Blok, die de oorspronkelijke tekst en inspiratie wilden herstellen, werden van de tafel geveegd. Dit gebeurde waarschijnlijk onder invloed van drukingsgroepen en achterbannen die, zoals het tegenwoordig betaamt, *political correctness* beoefenen, om het met een modieuze Engelse term te zeggen. De berg heeft zijn zoveelste muis gebaard. Van het ontwerp dat in de Kamer werd ingediend en dat het Vlaams Blok als een stap in de goede richting beschouwde, blijft niet veel meer over. De weinige zwakke verbeteringen die er nog overblijven, worden bekogeld met de zwaarste terminologie zoals inhumaan en mensonwaardig. Bovendien wordt er naarstig gezocht naar racistische trekjes actor één of andere maatregel.

In de senaatscommissie en hoogst waarschijnlijk ook in de Kamer, werden verschillende essentiële gegevens permanent uit het oog verloren. Ik zal de belangrijkste ervan opnoemen.

De asielwetgeving waarop men zich beroept, spruit voort uit de Conventie van Genève van 1951, die de nasleep van de oorlog probeerde te regelen. Het ging hierbij echter hoofdzakelijk over vluchtelingen uit Europese landen. Er moest hoegenaamd geen rekening worden gehouden met de moeilijkheden die Aziatische, Afrikaanse en Zuidamerikaanse vluchtelingen met zich zouden meebrengen. De problemen die de nu beoogde en tegen beter weten in nagestreefde multiculturele samenleving met zich meebrengt, bestonden toen nog niet. De soms onmogelijke en altijd gedwongen integratie en vermenging van culturen, zeden, gebruiken en godsdiensten vormden toen nog geen probleem. Ik denk hier in het bijzonder aan de islam als uitschieter op godsdienstig gebied. Nochtans probeert men de publieke opinie op dit vlak te sussen.

Een ander aspect dat bij de besprekingen werd genegeerd, is het probleem van de illegaliteit. De betekenis van dit woord schijnt totaal de mist in te gaan. Wanneer u of ik worden betrap op het begaan van een illegale daad, volgt er een oordeel en een straf. De grote bekommernis van het merendeel van de partijen vertegenwoordigd in de commissie, schijnt echter te zijn de wetsovertreder te beschermen en al het mogelijke te doen om hem de wettelijke sancties te besparen. Zowel preventieve als controlerende maatregelen worden gelaakt ingevolge een misplaatste vorm van positieve discriminatie. In de commissie werd zelf kritiek geuit in verband met controle op reeds verleende medische hulp. De staatssecretaris had hierbij uitsluitend de bedoeling misbruiken van deze vorm van hulpverlening te vermijden.

Om deze onwettige handelwijze — de illegaliteit — te vergoelijken, de publieke opinie te schokken en aan te tonen hoe brutaal en onmenselijk de beteugeling van de illegaliteit wel is, haalt men voorbeelden aan die volgens ons eerder uitzonderingen zijn. Het gaat hierbij om de minderjarige kinderen, de hopeloze ziektegevallen en ook over de weinigen die zich hebben geïntegreerd en probleemloos leven in midden van onze goedgeaarde bevolking. Ook voor het Vlaams Blok vormen deze uitzonderingen geen probleem. Wij kunnen gerust aanvaarden dat voor hen de veelgebruikte mantel der liefde wordt gehanteerd. Voor deze gevallen moet echter ook grondig worden nagegaan of er geen sprake kan zijn van misbruik, zoals bij de gezinshereniging en de schijnhuwelijken. Een strenge controle en een strikte toepassing van de wet zijn aangewezen ten einde toestanden te vermijden zoals in ons buurland Duitsland, dat zich na een ongecontroleerd toelaten van ex-Joegoslaven, verplicht ziet er 300 000 te moeten uitwijzen. Ook Portugal wordt geconfronteerd met gelijkaardige problemen.

Degenen die de illegaliteit tegen beter weten in blijven verdedigen, wil ik nog een derde argument voorleggen, namelijk de bevolkingsdichtheid. Dit argument word al te vaak gebruikt om hier en op wereldniveau ongebreidelde abortus te propageren. Ongebreidelde immigratie schijnt echter geen probleem te zijn. Het Vlaamse Gewest is het dichtst bevolkte land — of landsdeel — ter wereld. Hoe kan het naar hier halen van alle miserie mensen uit alle mogelijke continenten dan als een oplossing worden be-

schouwd? De hier onaangepaste en onwortelde sukkelaars moeten in hun land of zo dicht mogelijk bij hun thuis worden geholpen. Zodoende wordt hun terugkeer of een eventuele integratie in een naburig land met analoge cultuur gemakkelijker. Onze opvatting over dit beginsel werd bevestigd op de Europese Top van Edinburgh van 1992 met de verklaring: «Ontheemden zouden moeten aangemoedigd worden in het dichtst bij hun woonplaatsen veilige gebied te blijven.»

Er zijn dus redenen te over om een ontmoedigingsbeleid te voeren en de pas af te snijden aan organisatoren van mensenhandel die mensen naar ons zogenoemde sociaal paradijs lokken hoewel de sociale zekerheid voor de eigen bevolking in de praktijk niet meer betaalbaar is.

Tot onze spijt moeten wij meedelen dat wij het oorspronkelijke wetsontwerp als een stap in de goede richting beschouwden, maar dat wij het door amendementen in de Kamer afgezwakte eindproduct niet kunnen goedkeuren. Ik vermeld de belangrijkste afwijkingen die ons ertoe dwingen deze houding aan te nemen. In de eerste plaats kan de detentieperiode van twee maanden met verlengingen van telkens twee maanden op maximum acht maanden worden gebracht. Een onbepaalde opsluitperiode vormde een goed afschrikkingsmiddel terwijl echte rechthebbenden niets hoefden te vrezen. Het afradingsbeleid verliest hierdoor zijn kracht.

Ook de hulp aan illegalen om zogenoemde zeer vage humanitaire overwegingen is voor ons een reden tot afwijzing. Uiteraard dient een noodlijdend en behoeftig mens de meest elementaire hulp te worden gegeven maar dit moet niet noodzakelijk samen- gaan met een toegangsbewijs tot het grondgebied.

Ook met de term dringende medische hulp hebben wij geen moeite zolang het een geneesheer is die erover oordeelt, en er, zoals reeds eerder gezegd, een controle op eventuele misbruiken op volgt. Deze vage begrippen in de wet inschrijven, biedt een zoveelste mogelijkheid tot het scheppen van achterpoortjes die de illegaliteit alleen maar kunnen aanmoedigen.

Ook hebben wij bezwaar tegen de zachte aanpak van vervoerders van illegalen. Het invoeren van een protocol zal de transportfirma's of verantwoordelijken van de illegalentrafiek er niet van weerhouden om hun onmenselijke maar renderende handel in reisbiljetten voort te zetten. Minister Vande Lanotte haalde zelf het voorbeeld aan van een Sabena-vertegenwoordiger die een ticket verkocht aan een vluchteling die zonder geldige documenten naar Canada wou reizen en in Brussel onontvankelijk asielaanvraag deed. De terugreis op kosten van de vervoermaatschappij is een onvoldoende maatregel.

Tenslotte vrezen wij dat op een onverantwoorde wijze en op een zeer oppervlakkige manier een paar honderdduizend illegalen zullen worden geregulariseerd. Juiste cijfers heeft men niet, maar volgens *De Morgen* van 24 juni jongstleden, specialist overigens in beleidslekken, zijn er volgens het Centraal Bureau der opsporingen van de rijkswacht alleen al onder de Turkse inwijkelingen honderdduizend à tweehonderdduizend illegalen. Met een tiental amendementen hebben wij in de commissie geprobeerd het wetsontwerp zijn oorspronkelijke vorm terug te geven, maar de andere partijen waren daar niet voor te vinden. Het Vlaams Blok vindt het niet nodig die reeks amendementen nog eens aan de plenaire vergadering voor te leggen en zal bijgevolg dit afkooksel van het oorspronkelijk ontwerp niet goedkeuren.

Hoewel het de minister waarschijnlijk geen plezier zal doen, wil ik hem toch mijn medeleven betuigen voor de vele sneren die in zijn richting werden gemaakt.

Mijnheer de Vice-Eerste minister, iedereen is wel fascist in iemands ogen en wanneer de Liga voor de mensenrechten op 19 april schreef dat uw maatregelen de mensenrechten schenden en de kwaliteit van de democratie bedreigen, kan ik u enkel uitnodigen op onze club van uitgescholdenen te vervoegen. Ook Caritas meent dat de evolutie die uit uw wet blijkt, moet gecounterd worden omdat uw wet het humane in ons beleid zou doen aftakelen.

Opnieuw vragen wij u: vervoeg onze club, mijnheer de Vice-Eerste minister. De katholieke aalmoezeniers doen ook hun duit in het zakje. In een brief zonder afzender, zonder adres en zonder vermelding van een verantwoordelijke verkondigen zij dat het

hele wetsontwerp moet worden herzien en fundamenteel moet worden besproken. Ik laat hier in het midden of de aalmoezeniers van oordeel zijn dat senatoren fundamentalisten zijn, maar stel enkel vast dat de vele lobbybrieven slechts één doel dienen: wie aan de verworven voorrechten van de asielzoekers raakt, moet worden uitgescholden.

Tot slot nog een laatste vaststelling. Asiel om zuiver politieke redenen moet een recht blijven, een recht dat moet worden ingevuld door de buurlanden van het vluchtland, dit om geen cultuurschokken te veroorzaken bij vluchtelingen en opvangsters en om een probleemloze terugkeer mogelijk te maken wanneer de vluchtredenen verdwenen is. Dit recht kan niet worden opgeëist door mensen die uit een veilig land komen. Dan gaat het meestal om economische vluchtelingen. Ik maakte deze opmerkingen niet om mijn verantwoordelijkheid te ontvluchten. Ik besef immers dat ook ikzelf onmiddellijk politiek vluchteling zou worden wanneer iemand die nationalist met alle middelen wil bestrijden hier alleenheerser zou worden. Ik maakte deze opmerkingen enkel omdat ik moet vaststellen dat de cultuurschok steeds meer zorgt voor vijandigheid waardoor echte politieke vluchtelingen over één kan worden geschoren met geluikszoekers. Ik maakte deze opmerkingen omdat het voor een volksnationalist belangrijk is dat elk volk zich kan ontwikkelen in een eigen cultuurbedding. Dit uitgeholde overblijfsel van het oorspronkelijke wetsontwerp komt aan deze opmerkingen geenszins tegemoet en daarom zullen wij tegenstemmen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken voor een motie van orde.

De heer Verreycken (Vl. Bl.) (*motie van orde*). — Mijnheer de Voorzitter, ik vraag dat de heer Buelens de tien laatste minuten van zijn toespraak herhaalt. Ik neem aan dat het de Vice-Eerste minister interesseert te vernemen wat 15 pct. van de kiezers denkt, hoewel dit niet bleek uit zijn opvallende afwezigheid tijdens de uiteenzetting van de heer Buelens. Deze duidelijke manifestatie van desinteresse voor de stem van 15 pct. van de kiezers past misschien wel bij de geplogenheden van de Vice-Eerste minister, maar niet bij die van de Senaat.

De Voorzitter. — Mijnheer Verreycken, indien sommige details van de uiteenzetting van de heer Buelens de Vice-Eerste minister ontgaan zijn, kan hij het *Beknopt Verslag* en de *Handelingen* van deze vergadering nog eens nalezen.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Dan zijn alle debatten hier totaal overbodig, mijnheer de Voorzitter. Iedereen hier kan lezen. Wij hoeven dus niet meer te luisteren, want wij kunnen alles uitgebreid in de *Handelingen* lezen. Alleen analphabeten zouden dan, indien ze worden toegelaten tot de Senaat, nog moeten luisteren. Ik dring er dus nogmaals op aan dat men ten minste de beleefdheid heeft om te luisteren naar de sprekers.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, omdat de Vice-Eerste minister met mij en met collega Anciaux in gesprek was, voelen wij ons betrokken.

Ik meen dat uw uitspraak niet moet worden geïnterpreteerd als een oproep tot absentisme. Soms wordt er immers wel eens gezegd dat wij beter 's anderendaags alles kunnen lezen in het *Beknopt Verslag*.

Ik kan de heer Verreycken verzekeren dat het onderwerp van onze conversatie niet zó belangrijk was, dat wij tegelijkertijd niet met een aandachtig oor konden luisteren naar de toch voorspelbare uiteenzetting van de heer Buelens.

De Voorzitter. — Dat bedoelde ik toen ik de heer Verreycken antwoordde dat, mochten de Vice-Eerste minister enige details van de uiteenzetting van de heer Buelens ontgaan zijn, hij het *Beknopt Verslag* of *Handelingen* erop kan naslaan. U zult het ook met mij eens zijn dat het onmogelijk is om een objectieve norm vast te leggen voor de graad van opletendheid van de leden en de ministers.

Het woord is aan de heer Buelens.

De heer Buelens (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik besluit uit deze zaak dat ik bij mijn oudste zoon in de leer zal moeten gaan en een aantal advocatenstreken zal moeten leren. Een normale manier van praten schijnt hier immers niet te worden aanvaard.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik voel mij onvoorstelbaar ongelukkig met dit ontwerp van asielwet, niet alleen wegens de inhoud ervan, maar ook en vooral wegens de manier waarop het ontwerp hier wordt behandeld. Sommige besprekingen in de commissie leken nochtans aanvankelijk hoopvol voor sommige leden van de meerderheid en voor de oppositie. Op talrijke momenten was men het er immers in de commissie nageenoe over eens dat dit geen slecht ontwerp is, maar wel een bijzonder slecht ontwerp, dat ingaat tegen een aantal fundamentele rechten en vrijheden op een manier die een rechtsstaat onwaardig is.

Ik ben echter niet alleen ontgoocheld, maar ook kwaad op de Vice-Eerste minister. Hij noemt zich socialist en doet, wanneer een Vlaams Blokker hier spreekt, misschien wel of het hem niet interesseert, maar toch heeft hij heel goed geluisterd naar het Vlaams Blok bij het uitschrijven van het ontwerp. Het beantwoordt immers voor een groot deel aan de wensen van die partij.

Ik had gehoopt dat de CVP en de SP hun uiting van ontevredenheid, ongerustheid en bezorgdheid in verband met deze onmenselijke wet ook zouden laten blijken in hun stemgedrag.

Bij monde van mevrouw Van der Wildt uit de SP inderdaad heel wat twijfels en laat in haar stemgedrag alleen maar haar vertrouwen in de Vice-Eerste minister blijken. Op het ogenblik dat deze wet echter zal worden gehanteerd door een excellentie van een andere signatuur, bijvoorbeeld van liberale aard, zal de SP er waarschijnlijk onmiddellijk op wijzen dat deze wet slecht is en leidt tot onmenselijke toestanden.

De CVP-fractievoorzitter verklaarde op zijn beurt dat de CVP-fractie haar bezorgdheid uitdrukkelijk had uitgesproken in de commissie, wat correct is, maar dat de meerderheid van de commissieleden dit standpunt niet volgde en dat alle CVP-voorstellen werden verworpen, wat niet correct is.

De heer Moens, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Onder druk van de meerderheid en van de Regering hebben de CVP-fractieleden het recht niet gekregen om te amenderen en om voorstellen tot wijziging in te dienen, en dus ook niet om die voorstellen voor te leggen aan het oordeel van de andere commissieleden. Dit werpt toch wel een ander licht op de bewering dat alle voorstellen werden verworpen.

Niettegenstaande deze opmerkingen blijf ik hopen dat een aantal leden van de meerderheid, vooral christen-democraten en socialist, hun bezorgdheid uitspreken in hun stemgedrag.

Ik wens de bezorgdheid die in de commissie is verwoord ook in de openbare vergadering aan bod te laten komen.

Deze wet doet in tal van artikelen rechtsonzekerheid en willekeur ontstaan. Ik geef het voorbeeld van de zinsnede: «alsmede in hoofde van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later wijst op een gebrek aan vrees voor vervolging». Die mensen komen dan niet in aanmerking voor asiel. Hoe subjectief is deze zinsnede! De ambtenaren die moeten oordelen over het toekennen van het asielrecht, kunnen willekeurig het statuut van kandidaat-politiek vluchteling al dan niet toekennen op basis van de al dan niet veronderstelde vrees die de kandidaat-asielzoeker zou hebben voor vervolging in zijn land.

Als een duivel in een wijwatervat heeft de Vice-Eerste minister zich verdedigd en erop gewezen dat deze wet niet zal leiden tot willekeur omdat hij daarvoor garant staat, maar dit geeft ons geen blijvende garantie. De SP zal toch wel beseffen dat deze wet ook kan worden gebruikt door ministers waarin ze minder vertrouwen heeft en dat ze bijgevolg een grote verantwoordelijkheid draagt door deze wet toch goed te keuren.

De Vice-Eerste minister weigert door de raadkamers van de correctionele rechtbank te laten onderzoeken of de hechtenis alleen gebeurt in het kader van het uitwijzingsbeleid. Ik ben niet zo naïef te geloven dat hier geen bijbedoelingen achter zitten.

Deze minister neemt de migratiestop als een alibi voor het uitwijzingsbeleid, maar het asielbeleid heeft niets te maken met de migratiestop. Het asielrecht moet voor alles vertrekken van de bezorgdheid om aan mensen die vervolgd worden, de kans te geven opnieuw te beginnen. Het asielbeleid mag niet worden misbruikt voor het handhaven van een migratiestop, die op een andere wijze moet worden afgedwongen, maar geen voorwendsel mag zijn om aan slachtoffers van politieke vervolging de kans te ontnemen een nieuw leven te beginnen.

Deze wet staat stijf van willekeur en op vele punten ontbreekt rechtszekerheid. Er wordt bewust een onderscheid gemaakt tussen onderdanen van de Europese Unie en andere asielaanvragers, bijvoorbeeld op het vlak van de duur van de procedures. Wie geen onderdaan is van de Europese Unie beschikt over slechts drie dagen om de procedure op gang te brengen en een aanvraag in te dienen bij de gemeente, voor dezelfde administratieve stap beschikken EU-onderdanen over acht dagen.

De Vice-Eerste minister heeft de mond vol over solidariteit en op grond van het handhaven van deze solidariteit weigert zijn partij elk gesprek over een eventuele federalisering van de sociale zekerheid. Met deze asielwet zet de Vice-Eerste minister echter niet alleen de solidariteit op het spel, maar maakt hij ook brandhout van de internationale solidariteit.

Zoals de rapporteur reeds heeft bevestigd, voorziet deze wet in twee verschillende statuten, een statuut voor vreemdelingen die aan de grens worden tegengehouden en een statuut voor vreemdelingen die op het grondgebied worden aangehouden. Voor dit onderscheid kan evenmin enige plausibele uitleg worden gegeven.

In tegenstelling tot mijn gewoonte, heb ik deze keer de rapporteur niet gefeliciteerd met haar verslag. Hoe groot mijn bewondering ook is voor de slagvaardige wijze waarmee senator de Bethune haar overtuiging in de commissie heeft verdedigd, ik vind dit uitgebreide verslag een slecht verslag. Het geeft de bezorgdheid voor deze problematiek waaraan in de commissie ruimschoots uiting werd gegeven, onvoldoende weer en steekt schril af met haar mondelinge toelichting. Voor deze mondelinge toelichting wil ik mevrouw de Bethune dan ook graag danken.

Voor de tenlasteneming heeft de Vice-Eerste minister een termijn van twee jaar in de wet laten inschrijven. Bij de verdediging van dit punt heeft de Vice-Eerste minister zichzelf in de commissie herhaaldelijk tegengesproken. De ene keer zou deze clausule enkel gelden voor personen die langer op het grondgebied verblijven dan de termijn waarvoor hen een visum werd toegekend, een andere keer zou de termijn van twee jaar ook de periode van het legaal verblijf omvatten.

Nog later heeft de Vice-Eerste minister zowel aan mevrouw de Bethune, als aan de heer Boutmans en aan mezelf verklaard dat deze termijn enkel zou worden toegepast voor personen die illegaal op het grondgebied verblijven, terwijl op andere ogenblikken door de Vice-Eerste minister werd toegegeven dat ambassades op grond van het vermoeden van insolvabiliteit aan aanvragers van een toeristenvisum van drie maanden reeds op voorhand de voorlegging van een tenlasteneming van twee jaar konden vorderen. De misbruiken die hieruit kunnen voortvloeien, zijn niet te overzien, vooral dan in de wetenschap dat ministers en ambtenaren niet altijd dezelfde humane bezorgdheid aan de dag zullen leggen. De Vice-Eerste minister vindt het aanwezig zijn van die bezorgdheid blijkbaar voor de hand liggend. Ik vind dat niet. Wie een wet maakt, moet beseffen dat ze ook door anderen kan worden toegepast die niet noodzakelijk dezelfde humane bezorgdheid delen als het overgrote deel van deze Hoge Vergadering.

Ik had gehoopt dat in de Senaat een andere manier van politiek bedrijven mogelijk zou zijn geweest. Het is toch onvoorstelbaar dat over de materie die wij vandaag bespreken, de Vice-Eerste minister, met pretentie, elk openbaar debat in de kiem heeft gesmoord en de senatoren voor de morele keuze plaatst of ze al dan niet hun geweten volgen ofwel de meerderheid in diskrediet brengen.

De VU-fractie is het er volkomen mee eens dat een goed asielbeleid inderdaad de consequentie heeft dat mensen die niet aan de voorwaarden voldoen, effectief worden uitgewezen. Daarmee is iedereen het eens. Dat echter onder het motto van een efficiënt uitwijzingsbeleid alle regels van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in verband met detentie op de helling worden gezet, dat gaat mijn petje te boven. Terwijl rechtbanken steeds meer het Europees Verdrag als een argument hanteren om langdurige detentie tegen te gaan, wordt de detentieperiode in deze wet verlengd en wordt detentie als een strafmaatregel beschouwd. De Vice-Eerste minister mag dan nog zeggen dat dit niet de bedoeling is, zolang de meerderheid en de Regering niet aanvaarden dat de rechtbank het recht krijgt om te toetsen of deze detentie kadert in een efficiënt uitwijzingsbeleid, zolang speelt hij met vuur en zegt hij de tegenovergestelde van wat hij doet. Dit is hypocriet. Ik wik mijn woorden!

Dat de Vice-Eerste minister maar eens laat zien dat hij het meent met een eerlijk en humaan asielbeleid. Hoe kan men in godsnaam verantwoorden dat in het kader van een humane opvang van asielzoekers — mevrouw Van der Wildt heeft er zojuist nog op gewezen dat humane begeleiding noodzakelijk is als men niet in de criminaliteit wil terechtkomen — zelfs de medische verzorging totaal in de onzekerheid wordt gelaten. De Vice-Eerste minister moet toch toegeven, wat staatssecretaris Peeters er ook van zegt, dat deze wet geen enkele garantie biedt op een degelijke medische begeleiding van illegalen. We krijgen dus twee soorten mensen: de illegalen en de niet-illegalen, met daaraan gekoppeld de mensenrechten en dat is grof. Het gaat hier niet meer om een administratief statuut, maar om een verschillende houding tegenover twee soorten mensen en dat kunnen wij niet begrijpen.

Een geïntegreerd asielbeleid vereist dat ook in alle eerlijkheid kan worden gepraat over vragen als: hoe kunnen wij vanuit ons land ervoor zorgen dat er minder migratie komt? Hoe kan ons ontwikkelingsbeleid meer worden gericht op het voorkomen van economische migratie? In de commissie hebben wij vanuit een eerlijke bezorgdheid gevraagd om de staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking te betrekken bij bijvoorbeeld het probleem van de buitenlandse studenten die worden uitgewezen als er bepaalde aanwijzingen zijn dat ze in België niet meer op hun plaats zijn, maar deze vraag werd weggewuifd. Het betrekken van het departement van Ontwikkelingssamenwerking bij het geheel van het asielbeleid is essentieel voor een geïntegreerde politiek, maar die argumenten wuift de Vice-Eerste minister weg, alsof wij Chinees spreken.

Het recht op politiek asiel komt door de wetgeving van minister Vande Lanotte in het gedrang — dat is een enorm verwijt aan iemand die zich socialist noemt — omdat de zaken die ik heb opgesomd tot gevolg hebben dat er hoe langer hoe minder mensen het zullen aandurven op een wettelijke wijze hier politiek asiel te vragen. Ik verwijs onder meer naar een rechtbank in Londen, waar werd afgeraden in België politiek asiel te vragen omdat hier geen eerlijke behandeling van de asielaanvraag mogelijk is.

Wij zijn zeer ontgoocheld. In het beleid van de minister zijn cijfers blijkbaar belangrijker dan mensen, want al onze opmerkingen werden alleen met cijfers weerlegd. Op een bepaald moment was de minister zo eerlijk toe te geven dat hij het ook niet ernstig vindt dat mensen omwille van politieke redenen, omwille van de *raison d'État*, kunnen worden uitgewezen, maar volgens hem zijn wij daartoe verplicht door het Schengenakkoord. Bovendien meent hij dat de uitvoering van die maatregel in de praktijk niet mogelijk zal zijn omdat de betrokkenen aan de grens worden tegengehouden en er onmiddellijk een eensluidend advies moet zijn van de commissie.

Wat wil de Vice-Eerste minister nu precies? Wil hij dat er mensen kunnen worden uitgewezen op basis van politieke argumenten, op basis van een *raison d'État*, of wenst hij dat niet? Als hij dat niet wilt, dan legt hij zich daar niet bij neer. Zijn argument dat het gaat over mensen die aangehouden zijn aan de grens doet niets ter zake. Als ik mij niet vergis, staat dit in het artikel 7 van het ontwerp, maar in artikel 9 wordt precies dezelfde paragraaf herhaald voor mensen die niet aan de grens worden tegengehouden. Ik vind het vooral erg dat wij dit aanvaarden als een wettelijk principe onder het motto dat het ons werd opgedrongen door het

Verdrag van Schengen. Dat betekent dan dat de Vice-Eerste minister zijn werk slecht heeft gedaan bij de onderhandelingen over dit verdrag.

Er is meer: mensen kunnen worden aangehouden, niet alleen omwille van het Belgisch belang, maar zelfs wanneer één van de partners van het Schengenverdrag daarom verzoekt. Zo is het dus mogelijk dat Spanje binnenkort aan België zal vragen mensen uit te wijzen omwille van het Spaanse staatsbelang. Er zal dus geen rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkenen.

Al onze bezorgdheid omtrent minderjarigen en kwetsbare personen is weggewuifd. In onze amendementen vroegen wij heel voorzichtig dat de Koning de specifieke omkadering zou bepalen voor deze kwetsbare mensen. Zelfs dat was er te veel aan.

Hoe kunnen wij tegenover van de buitenwereld geloofwaardig zijn als het enige argument dat dit debat beheerst is dat er geen letter aan het wetsontwerp mag worden gewijzigd? Iedereen, zelfs de fractievoorzitter van de SP, meent immers dat dit een slechte wet is. Wat is eigenlijk nog de taak van de Senaat als de jonge krachten, jong van harte, niet van jaren, hun bezorgdheid niet meer mogen uiten omdat een minister de pretentie heeft te zeggen dat er niets aan het wetsontwerp mag worden gewijzigd?

Ik vind dit allemaal onvoorstelbaar grof.

Ook de bepalingen in deze wet over de minderjarigen zijn voor mij een raadsel.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat verbaast mij in het geheel niet. Wij hebben het daarover gedurende twee à drie uur gehad in de commissie en mevrouw de Bethune heeft daar een hele reeks vragen over gesteld. De heer Anciaux had inderdaad een verontschuldiging voor zijn afwezigheid, maar het is een feit dat niemand van de Volksuniefractie aanwezig was op dat debat, waar ik uitvoerig tekst en uitleg heb gegeven bij de kwestie van de minderjarigen.

De heer Anciaux (VU). — Ik moet de Vice-Eerste minister tegenspreken. Bij de algemene bespreking hebben wij heel uitgebreid de problematiek van de minderjarigen ter sprake gebracht. Als hij het verslag leest, zal hij trouwens mijn spreekstijl hier en daar gemakkelijk herkennen. Bij de artikelsgewijze bespreking was ik inderdaad afwezig wegens ziekte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Niet alleen de heer Anciaux, maar zijn hele fractie was afwezig toen mevrouw de Bethune een hele reeks vragen over de minderjarigen stelde en ik daar uitvoerig antwoord op heb gegeven. Overigens bewijst al wat hij tot nu toe over de asielwet heeft gezegd alleen maar dat hij er nog altijd niets van heeft begrepen en dat hij zelfs niet de moeite heeft gedaan om ...

De heer Anciaux (VU). — Hier herken ik de arrogantie van de Vice-Eerste minister, dezelfde waarmee hij de commissieleden soms uren op hem liet wachten of vergaderingen niet bijwoonde, omdat hij zogezegd naar Nederland of Luxemburg moest. Het is dezelfde arrogantie waarmee hij in het vastleggen van zijn agenda systematisch geen rekening hield met de werkzaamheden van onze commissie.

Om bij de Vice-Eerste minister een klein lichtje te doen opgaan, al was het maar van een «mini-ster», zal ik hem zelfs vertellen wat er in de commissie over de minderjarigen werd gezegd. Ikzelf heb hem daar gevraagd of hij deze samen met hun ouders in de gesloten instellingen wou opsluiten, waarop hij geantwoord heeft dat het de bedoeling was zo weinig mogelijk minderjarigen daarin te internen. Ik heb hem dan gevraagd of hij de ouders dan van hun minderjarige kinderen zou scheiden, aangezien de ouders wel in die centra worden geplaatst, ofwel of het zijn bedoeling was om alle ouders met minderjarige kinderen uit die centra weg te houden. Dat heb ik hem letterlijk gevraagd. Hij heeft mij dan geantwoord dat zijn antwoord alleen zou gelden voor niet begeleide minderjarigen. Daarmee was voor hem de problematiek opgelost, maar zeker niet voor mij.

Ik geef toe dat ik één vergadering wegens ziekte gemist heb, maar ik wil tegelijk ook benadrukken dat ik zeker niet iemand ben die zo maar thuis blijft.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat neemt niet weg dat de Volksuniefractie steeds de mogelijkheid heeft gehad om vragen te stellen over die problematiek als ze die inderdaad zo belangrijk vindt. Ik blijf beweren dat de problematiek van de minderjarigen nadien nog zeer grondig is behandeld en dat alle moeilijkheden en mogelijke oplossingen ter zake werden bekeken.

Als ik zeg dat de heer Anciaux de asielwet nog niet heeft begrepen, dan baseer ik mij vooral op wat hij in zijn inleiding naar voren heeft gebracht. Hij stelde daar dat de vrees voor vervolging iets zeer subjectiefs is, maar het citaat dat hij ter staving daarvan aanhaalde, was letterlijk de tekst van de Conventie van Genève, die al veertig jaar bestaat en waarvan iedereen zegt dat wij die moeten respecteren. Nochtans noemt de heer Anciaux het complete willekeur wanneer ik precies die tekst in de wet wil doen opnemen.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, het lijkt mij eerder dat de Vice-Eerste minister één en ander niet goed begrijpt. In de wet staat namelijk niet alleen een stuk tekst van de Conventie van Genève, maar ook dat de ambtenaar, op basis van zijn oordeel over een al dan niet te verwachten vrees voor vervolging wanneer de vluchteling in kwestie wordt teruggestuurd, uitmaakt of het asielrecht moet worden toegekend of niet.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat staat daar helemaal niet in.

De heer Anciaux (VU). — Dat is nochtans wat ik daarnet heb voorgelezen. Misschien moeten wij de wet dan toch nog eens samen opnieuw doornemen.

Een snelle afhandeling van de procedure is mijns inziens een belangrijk na te streven doel. Ik heb echter de indruk dat dit de enige doelstelling is geworden van deze wet. Daardoor wordt er geen aandacht meer besteed aan de kwaliteit van het gevoerde beleid, wat nochtans fundamenteel is.

Ik vraag de aandacht van alle collega's voor een amendement dat wij hebben ingediend met betrekking tot een probleem waarvoor de heer Loones al een wettelijk initiatief heeft genomen. Ik had de indruk dat hierover een algemene consensus aan het groeien is. Ik heb het namelijk over: «een uitzonderlijk verblijf op het grondgebied toekennen aan vreemdelingen wiens asielverzoek werd afgewezen, doch die reeds meerdere jaren in het land verblijven en zich op een perfecte wijze hebben geïntegreerd.»

Deze toevoeging kan de asielwet alsnog een klein menselijke aspect geven. Het mag niet zijn dat we nog altijd meemaken dat kinderen die reeds jarenlang met hun ouders in België verblijven, of er zelfs werken, na jaren — omwille van de tergend trage afhandeling van de procedure — het antwoord krijgen dat hun asielaanvraag is geweigerd en dat zij het land moeten verlaten. Ik heb geprobeerd deze regularisering in de wet in te schrijven. Ik hoop daarvoor de steun te krijgen van meerderheid en oppositie. Ik hoop dat de meerderheid weer niet komt aandragen met het argument dat de Vice-Eerste minister daarvoor moet afwijken van zijn stelling dat er geen letter van de wet mag gewijzigd worden.

Mijn voorstel is bovendien erg redelijk. Ik heb het bijvoorbeeld niet over de illegalen die al jaren illegaal op ons grondgebied vertoeven, maar over degenen die hun asielaanvraag op een correcte wijze hebben ingediend en die jaren moeten wachten op een antwoord. De Vice-Eerste minister zal opwerpen dat er misbruik wordt gemaakt van het asielrecht, en dat is mogelijk, maar ons amendement zal in ieder geval een grote onrechtvaardigheid wegwerken.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb mijn ontgoocheling niet onder stoelen of banken gestoken en ik ben daarin niet alleen. Ik hoop alleen dat degenen die hier hun persoonlijke verantwoordiging naar voren hebben gebracht ook hun politieke verantwoordelijkheid durven opnemen. Die politieke verantwoordelijkheid

reikt trouwens veel verder dan deze asielwet alleen. Het is de geloofwaardigheid van deze instelling die op het spel staat en het gaat ook om de persoonlijke geloofwaardigheid van elke senator. Ik verwacht een reactie tegen een Regering die geen rekening houdt met de parlementaire democratie. Die keuze moeten wij vandaag maken. Omwille van die geloofwaardigheid en van de talrijke tekortkomingen en gebreken die erin voorkomen, mag deze wet niet worden goedgekeurd. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Wij zetten onze werkzaamheden voort vanmiddag om 15 uur.

Nous poursuivrons nos travaux cet après-midi à 15 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(*De vergadering wordt gesloten om 12 h 50 m.*)

(*La séance est levée à 12 h 50 m.*)

SÉANCE DE L'APRÈS-MIDI — NAMIDDAGVERGADERING

PRÉSIDENCE DE M. SWAELEN, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 h 5 m.
De vergadering wordt geopend om 15 h 5 m.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mme Leduc, MM. Goris et Vergote, pour d'autres devoirs, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: mevrouw Leduc, de heren Goris en Vergote, wegens andere plichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Inoverwegingneming — Prise en considération

De Voorzitter. — Aan de orde is thans de bespreking over de inoverwegingneming van voorstellen.

L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération de propositions.

U heeft de lijst ontvangen van de verschillende in overweging te nemen voorstellen met opgave van de commissies waarnaar het Bureau van plan is ze te verwijzen.

Vous avez reçu la liste des différentes propositions à prendre en considération, avec indication des commissions auxquelles le Bureau envisage de les renvoyer.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieve mij die vóór het einde van de vergadering te doen kennen.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, zal ik beschouwen dat die voorstellen in overweging zijn genomen en verwezen naar de commissies die door het Bureau zijn aangeduid.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions comme prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées par le Bureau.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW NELIS-VAN LIEDEKERKE AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN FINANCIËN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE UITVOERINGSMAATREGELLEN IN VERBAND MET DE WET OP DE MILIEUTAKS EN DE GEVOLGEN VOOR DE DRANKVERPAKKING»

QUESTION ORALE DE MME NELIS-VAN LIEDEKERKE AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES FINANCES ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LES MESURES D'EXÉCUTION DE LA LOI SUR LES ÉCOTAXES ET LEURS CONSÉQUENCES POUR LES EMBALLAGES DE BOISSONS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Nelis aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de uitvoeringsmaatregelen in verband met de wet op de milieutaks en de gevolgen voor de drankverpakking».

Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, in het *Belgisch Staatsblad* van 10 mei 1996 verscheen het ministerieel besluit van 2 mei 1996 betreffende de regeling van produkten onderworpen aan milieutaks. Dit besluit bepaalt onder meer dat het bedrag van de milieutaks door middel van een kenteken op elk produkt apart moet worden aangebracht. Tevens moet het bedrag op het handelsdocument worden vermeld en moeten de ondernemingen die de produkten in omloop brengen, zich laten registreren bij de centrale administratie der Douane en Accijnzen.

Concreet betekent dit voor de sector van de drankverpakking dat een invoerder van wijnen elke kist moet openen om op elke fles een vignet te plakken en de kist daarna terug moet dichtnagelen. Hierdoor wordt het «originekarakter» van het produkt, in dit geval wijn, beschadigd. De verplichtingen die aan de ondernemingen worden opgelegd, zijn irrealistisch en totaal onuitvoerbaar. Zij veroorzaken niet enkel een administratieve rompslomp, maar brengen ook hoge kosten mee voor de ondernemingen, waardoor deze opnieuw in een niet-concurrentiële positie terechtkomen tegenover de ons omringende landen.

Graag had ik van de Vice-Eerste minister vernomen waarom de voorstellen van de beroepsfederatie, die hetzelfde einddoel nastreefden, niet werden weerhouden. Is de Vice-Eerste minister bereid bepaalde aanpassingen te aanvaarden na eventueel overleg met de onderscheiden sectoren ten einde de ondernemingen minder te belasten? Worden de uitvoeringstermijnen van het ministerieel besluit van 2 mei 1996 gehandhaafd?

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Maystadt.

De heer Maystadt, Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel. — Mijnheer de Voorzitter, overeenkomstig de bepalingen van artikel 13, paragraaf 1, van het

ministerieel besluit van 2 mei 1996 betreffende de regeling voor produkten onderworpen aan milieubelasting, moeten op die produkten een kenteken en een registratienummer worden aangebracht.

Meer bepaald wat drankverpakkingen betreft, wordt in artikel 25 van hetzelfde ministerieel besluit verduidelijkt dat geen enkele drankverpakking zich na 1 februari 1997 nog in de voorraad- of verkoopsruimten van kleinhandelaars mag bevinden zonder bekleed te zijn met het kenteken en het registratienummer.

Het door mevrouw de senator uiteengezette probleem werd aangehaald op een vergadering van vertegenwoordigers van mijn kabinet en van de administratie der Douane en Accijnzen met vertegenwoordigers van de sector van wijnen en geestrijke dranken.

De oplossing die ik derhalve heb voorgesteld om aan dit probleem te verhelpen, bestaat erin dat voor alle dranken met een jaartal, waarvan de voorraadvernieuwing een lagere rotatiesnelheid heeft dan de andere meer courante verbruiksdranken, enkel op de dranken van 1996 en de volgende jaartallen het kenteken en het registratienummer moeten worden aangebracht.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Nelis voor een repliek.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Vice-Eerste minister voor zijn antwoord. De maatregel waarin door de Vice-Eerste minister wordt voorzien betekent een tegemoetkoming voor de sector, waardoor het probleem van de stocks, vooral van de wijnen met «millesimes» voor een groot deel is opgelost. Ik dank de Vice-Eerste minister en zijn administratie hiervoor.

Nochtans wil ik erop wijzen dat de ondernemingen worden opgezadeld met een zware administratieve rompslomp. De controle door de verschillende administraties, Accijnzen, Douane, BTW en Economische Zaken, wordt hierdoor zeer omvangrijk. Er zullen wellicht opnieuw ambtenaren moeten worden aangeworven. De administratie van Douane en Accijnzen wordt op het ogenblik reeds overrompeld met aanvragen.

Het systeem van de milieubelasting werd nu eenmaal goedgekeurd, maar ik vraag mij af of de administratieve rompslomp, het omslachtige controlesysteem en de inspanningen die van de ondernemingen worden gevraagd, wel opwegen tegen de eventuele voordelen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER GOOVAERTS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN FINANCIËN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE PROBLEMEN BIJ BELASTINGEN VAN GEPENSIONEERDEN»

QUESTION ORALE DE M. GOOVAERTS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES FINANCES ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LES DIFFICULTÉS RENCONTRÉES PAR LES PENSIONNÉS EN MATIÈRE D'IMPÔTS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de problemen bij belastingen van gepensioneerden».

Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, de Regering wou gelet op de automatisering en informatisering van de administratie van Financiën de inkomsten van gepensioneerden voor het aanslagjaar 1994 automatisch belasten en ze dus vrijstellen van aangifte. Dus zouden bedoelde belastingplichtigen gewoonweg een voorstel van aanslag krijgen aangezien de administratie zogenaamd over alle nuttige gegevens beschikt.

Bedoeld voorstel van aanslag diende door de betrokkenen slechts even nagekeken te worden. Nu blijkt dat de «vrijgestelde» gepensioneerden in feite niet vrijgesteld zijn en hen gevraagd wordt een aangifte in te dienen. Dus krijgen ze voor 1996 een bijkomende aanslag met betrekking tot hun inkomsten van 1994 en dienen ze eveneens hun belastingen te betalen met betrekking tot hun inkomsten voor 1995. Zo zullen duizenden gepensioneerden dit jaar tweemaal na elkaar belastingen moeten betalen.

Kan de Vice-Eerste minister uitleggen waarom één en ander misgelopen is, zeggen over hoeveel gepensioneerden het gaat en wat de globale bedragen zijn die die gepensioneerden samen met betrekking tot hun inkomsten voor 1994 zullen moeten betalen?

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Maystadt.

De heer Maystadt, Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel. — Mijnheer de Voorzitter, voor het aanslagjaar 1994, inkomsten van het jaar 1993, hebben 191 740 gepensioneerde belastingplichtigen een voorstel van aanslag ontvangen.

De administratie meende voor deze belastingplichtigen op geautomatiseerde wijze te kunnen beschikken over al de gegevens die noodzakelijk zijn voor de regularisatie van hun fiscale toestand.

Er is gebleken dat in bijna 30 pct. van de gevallen de pensioenen niet op geautomatiseerde wijze werden meegedeeld.

Voor de aanslagjaren 1995 en volgende werd bijgevolg besloten de betrokken belastingplichtigen uit te sluiten uit het systeem van vrijstelling van aangifte, veeleer dan hen elk jaar een onvolledig voorstel van aanslag toe te zenden.

Daarenboven was het, bij de belastingplichtigen die voor het aanslagjaar 1995 voor de eerste keer een voorstel van aanslag moesten ontvangen, in 18 639 gevallen onmogelijk om de gegevens te verzamelen die noodzakelijk zijn voor het opstellen van een voorstel.

Bijgevolg hebben, of zullen weldra, 67 166 belastingplichtigen een aangifte voor de inkomsten van het jaar 1994 ontvangen. Een bij de aangifte gevoegde brief legt hen de redenen uit waarom zij, in tegenstelling tot wat hen eerder was meegedeeld, alsnog een aangifte moeten invullen. Zij zullen tevens, ten vroegste in september 1996, een aangifte voor het aanslagjaar 1996 ontvangen.

Het aantal en het bedrag van de te betalen of terug te betalen saldo's zijn niet gekend zolang de inkohieringen niet uitgevoerd werden.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een repliek.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, het gaat hier om 67 166 gepensioneerden. De automatisering en de informatisering van het ministerie van Financiën werd destijds met veel nadruk aangekondigd. Wanneer men echter een systeem invoert zoals dat van de gepensioneerden moet men vooraf zeker weten dat de schuldenaars de nodige gegevens zullen meedelen. Het is al te gemakkelijk met brio de automatisering aan te kondigen, wanneer men de opvolging ervan niet onder controle heeft. Dan gaat het om niet meer dan een vrome wens.

M. le Président. — La parole est à M. Maystadt, Vice-Premier ministre.

M. Maystadt, Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur. — En réalité, ce n'est pas l'informatisation du ministère des Finances qui est en cause, mais bien le fait qu'un certain nombre de tiers — contrairement à ce qu'ils avaient d'ailleurs promis — n'ont pas pu fournir les données sur une base informatisée.

Voilà le problème: presque 30 p.c. des débiteurs qui devaient donner les renseignements sur support informatique ont été incapables de le faire.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — De Vice-Eerste minister doet toch aan politiek. Hij moet dus weten dat hij de mensen niet zomaar mag geloven.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES FINANCES ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LA PRATIQUE DES ACCORDS FISCAUX PRÉALABLES»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN FINANCIËN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE VOORAFGAANDE FISCALE AKKOORDEN (RULING)»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Hatry au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «la pratique des accords fiscaux préalables».

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le Président, ma question a été intitulée «La pratique des accords fiscaux préalables», sans le mot «ruling». Cependant, même dans le français de Belgique, c'est le terme *ruling* qui est le plus souvent utilisé. Je pense donc qu'il faudrait l'ajouter à l'intitulé français pour éviter toute confusion dans l'esprit de beaucoup, y compris de certains fiscalistes et n'en déplaise à la loi Toubon qui n'est d'ailleurs pas d'application chez nous.

Cela étant, le *Bulletin des Contributions* de mars 1996 donne un aperçu de la pratique du *ruling* depuis trois ans. L'arrêté royal entré en vigueur le 1er janvier 1993 prévoyait la publication des décisions sous une forme dépersonnalisée, un commentaire dans le rapport annuel de l'administration générale des impôts et une évaluation, au début de 1994, en vertu de l'adoption de l'arrêté royal. Or on constate, à la lumière de cet article et d'autres informations, que les décisions prises ne sont pas toutes publiées, que celles qui le sont se présentent en un résumé particulièrement succinct, qu'il y a un retard de plus de deux ans pour les rares décisions publiées, qu'aucune évaluation n'a été faite — malgré les engagements du Vice-Premier ministre — et que le système n'a pas donné lieu au rapport promis.

Le Vice-Premier ministre n'estime-t-il pas qu'il faille porter remède à cette pratique que d'aucuns qualifient d'«ingérence inacceptable dans la gestion des sociétés», considérant qu'on bafoue délibérément les droits d'information du contribuable, que l'insécurité juridique à laquelle le *ruling* — je me réfère ici aux propos du Vice-Premier ministre — prétendait porter remède est aggravée, qu'une sélection totalement arbitraire des décisions publiées est source de discrimination et d'inégalité de traitement des contribuables et, enfin, que le secret professionnel, invoqué par l'administration pour toutes ces erreurs de comportement, n'est pas une justification valable en la matière?

M. le Président. — La parole est à M. Maystadt, Vice-Premier ministre.

M. Maystadt, Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur. — Monsieur le Président, je crois tout d'abord devoir attirer l'attention de l'honorable membre sur le fait que la procédure des accords fiscaux préalables — ou *ruling* — est toute récente en Belgique et qu'il n'est dès lors pas anormal que l'administration ait rencontré quelques difficultés quant à sa mise en place et à son bon fonctionnement.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1995-1996
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1995-1996

J'ajouterai que les missions dévolues à la Commission des accords fiscaux préalables ont sans cesse été étendues depuis sa création et qu'un certain nombre d'entreprises ayant apparemment un avis plus positif que M. Hatry sur cette procédure souhaitent encore qu'elle soit étendue à d'autres cas.

Dans ce contexte, il est clair que ladite commission a privilégié avant tout le respect des obligations qui lui sont imposées par la loi, notamment en matière de délais, tout en veillant à assurer au contribuable la meilleure sécurité juridique possible.

Cela étant, en ce qui concerne plus particulièrement la publication des décisions de la commission, je crois aussi devoir faire remarquer que cette publication ne peut pas faire obstacle au secret professionnel auquel sont tenus les fonctionnaires — et le ministre — en vertu de l'article 337 du Code des impôts sur les revenus.

En conséquence, les publications doivent non seulement être anonymes mais elles ne peuvent pas non plus permettre une identification indirecte du contribuable au seul vu des caractéristiques de l'opération pour laquelle la demande de *ruling* a été introduite. Par ailleurs, elles doivent être conçues dans un but de «jurisprudence». Il est dès lors normal que seules les décisions intéressantes fassent l'objet d'une publication.

Comme M. Hatry, j'estime qu'il conviendrait d'accélérer la publication de ces décisions. J'ai d'ailleurs donné des instructions allant dans ce sens.

M. le Président. — La parole est à M. Hatry pour une réplique.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le Président, je remercie le Vice-Premier ministre de sa réponse à propos de laquelle je formulerais néanmoins quatre remarques.

Je tiens tout d'abord à souligner que j'ai simplement mentionné les engagements pris lors de l'adoption de la loi par le Parlement. Il est donc parfaitement légitime de rappeler le Vice-Premier ministre à ses devoirs en la matière.

M. Maystadt, Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur. — Je n'ai pas contesté les difficultés existantes.

M. Hatry (PRL-FDF). — Votre réponse ne me satisfait cependant pas tout à fait.

Deuxième remarque, au cours des dernières années, le ministère des Finances a recruté beaucoup de collaborateurs, tant pour combler les départs à la retraite de fonctionnaires que pour améliorer la qualité des effectifs. Il me semble qu'un effort devrait être déployé pour que cette commission du *ruling* profite également de ces recrutements.

Troisième remarque, vous savez très bien qu'il ne faut pas aller dans le sens de toutes les demandes formulées par les entreprises. Vous vous en souviendrez, «qui trop embrasse mal étreint». Par conséquent, en confiant de plus en plus d'affaires à la commission, vous risquez de la paralyser, but peut-être caché de la demande!

Enfin, dans de nombreux domaines touchant à la politique économique, financière ou sociale, la Belgique, lorsqu'elle s'efforce de pratiquer la même politique que nos voisins du nord et même ici de s'aligner sur les Pays-Bas, n'atteint que des performances très largement inférieures à celles de ce pays. Je pense notamment à la réforme de la sécurité sociale et à la politique budgétaire et de rapprochement des objectifs de Maastricht.

Comme le Vice-Premier ministre, je constate que le système actuel ne donne pas satisfaction — à l'inverse du modèle néerlandais suivi dans ce cas précis — et que de nombreux progrès doivent encore être réalisés. Je me permettrai donc de revenir sur ce point dans quelques mois.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE M. JONCKHEER AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «L'ÎLE DE MEUSE NOMMÉE 'VAS-T'Y-FROTTE'»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER JONCKHEER AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «HET MAASEILAND 'VAS-T'Y-FROTTE'»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Jonckheer au ministre de la Défense nationale sur «l'île de Meuse nommée 'Vas-t'y-frotte'».

La parole est à M. Jonckheer.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le Président, comme vous le savez, un conflit oppose les forces armées et la Ville de Namur au sujet de l'île de Meuse — dont je viens de découvrir le nom romantique — «Vas-t'y-frotte», classée depuis le 9 mars 1995.

L'article 3 de l'arrêté de classement de la Région wallonne prévoit «l'interdiction d'effectuer des travaux de terrassement, constructions, fouilles et, en général, tous travaux de nature à modifier l'aspect du terrain ou de la végétation». Est prévue également: «l'interdiction d'ériger des constructions, de modifier les bords de l'île, d'endommager les arbres et les plantes».

Actuellement, l'armée se livre à des aménagements de l'île: construction d'un pont, aménagement des berges, avec les conséquences que cela entraîne pour le terrain et la végétation.

L'armée est ainsi en infraction par rapport à l'arrêté de classement et par rapport aux articles 41 et 361 du Code wallon de l'aménagement du territoire sur les sites classés.

Aucun permis de bâtir n'a été demandé ni à la Région ni à la Ville, en infraction à la loi générale de 1962 sur l'aménagement du territoire. Je précise également que l'armée n'a introduit aucune procédure de recours contre le classement.

L'armée se réfugie derrière un décret révolutionnaire des 8 et 10 juillet 1791, lequel prévoit en son article 27 que préalablement à tous travaux, la municipalité doit être prévenue, ce qui n'a manifestement pas été le cas.

Enfin, j'ajouterai que la Région wallonne et la Ville de Namur ont fait procéder, hier après-midi, à la pose de scellés à l'intérieur et autour du périmètre de l'île.

M. le Président. — La parole est à M. Poncelet, ministre.

M. Poncelet, ministre de la Défense nationale. — Monsieur le Président, l'île «Vas-t'y-frotte» sur la Meuse a effectivement fait l'objet d'un arrêté de classement par la Région wallonne, mais cette île fait partie du domaine militaire dont la gestion m'est confiée. Un avis du Conseil d'État, relatif à la question de savoir si les Communautés et les Régions peuvent, dans l'exercice des compétences qui leur ont été attribuées, créer des servitudes sur le domaine public de l'État, a été rendu en 1984.

Le Conseil d'État reconnaît, bien sûr, la possibilité de classer un domaine public de l'État, mais précise que si un arrêté de classement devait soumettre ce bien domanial à des restrictions déterminées, il fallait conclure, au vu de la jurisprudence, que l'autorité compétente pour apporter des limitations à cette affectation est l'autorité qui a décidé de l'affectation elle-même. Concrètement, lorsqu'un arrêté de classement constitue une entrave pour le ministre de la Défense dans le cadre de la gestion d'un domaine militaire, le ministre pourra à tout moment évaluer si les charges qui seraient la conséquence de l'application de l'arrêté de classement sont compatibles avec l'affectation du bien et évaluer cette compatibilité en caractère variable des exigences défensives du pays.

Auparavant, un pont militaire mobile de type «Bailey» — figurant au plan de secteur — reliait la rive droite à l'île. À la suite des crues de la Meuse, les culées et les appuis ont été détériorés. Le pont étant indispensable pour permettre à l'École du Génie de remplir sa mission, j'ai donc estimé que la reconstruction des culées et des appuis était indispensable et que le classement de l'île ne pouvait constituer une entrave à ces travaux.

Le décret révolutionnaire de 1791, dont certains articles ont été confirmés depuis par de nombreuses lois et le Conseil d'État, précise que les corps administratifs ne peuvent en aucun cas s'immiscer dans la gestion des domaines militaires. Le Code wallon de l'aménagement du territoire et la loi de 1962 relative à l'aménagement du territoire ne peuvent limiter mes attributions. Il n'y a donc pas, de manière générale, de demandes de permis de bâtir introduites pour la construction de bâtiments militaires.

L'article 27 de ce décret de 1791, mentionné par l'honorable membre, a été abrogé par l'article 15 de la loi du 4 mars 1963 relative aux marchés passés par l'État. De plus, contrairement aux affirmations du sénateur Jonckheer, la Région wallonne — en particulier, le ministère de l'Équipement et des Transports, direction générale des voies hydrauliques — a été consultée et a reçu dès février 1995 un dossier complet relatif aux travaux prévus.

En synthèse, mon administration respecte la législation concernant les sites classés et l'aménagement du territoire, telle qu'elle lui est applicable.

Quant à la vente de l'île, point que M. Jonckheer n'a pas évoqué mais qui a fait l'objet d'une demande de la Ville de Namur, il est hors de question que la Défense nationale se défasse d'un bien indispensable à l'École du Génie pour l'exécution de sa mission. Il est remarquable également de constater que de nombreux domaines militaires sont de réelles réserves naturelles. L'île «Vas-t'y-frotte» en est une parfaite illustration.

M. le Président. — La parole est à M. Jonckheer pour une réplique.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le Président, l'abolition d'un décret révolutionnaire de 1791 aurait constitué une bonne nouvelle mais, si j'ai bien compris, seul l'article sur lequel je fondais mon intervention a été supprimé. Cela dit, j'aimerais formuler quelques remarques.

J'avoue que je ne connaissais pas cette île. Des collègues namurois m'ont informé de ce problème. Quoi qu'il en soit, cette île mesurant six cents mètres de long sur dix à trente mètres de large, je comprends mal comment ce terrain peut être utilisé pour des exercices de génie.

Ensuite, vous avez vous-même mentionné que le pont était mobile avant que les crues de la Meuse l'endommagent. Or, selon les informations que j'ai reçues, le pont actuellement construit par une entreprise privée est fixe.

Par ailleurs, d'autres sites situés à Namur ou dans les environs proches — par exemple les terrains de Sart-Ulet — pourraient parfaitement convenir à des exercices de génie.

En outre, vous m'avez répondu que la Région wallonne avait été consultée. J'ai reçu des informations contraires. Quoi qu'il en soit, je sais de source sûre que la Région et la Ville de Namur ont fait apposer les scellés, bien que cela me semble difficile dans le cas d'une île...

Enfin, on vous a donc proposé de vendre cette partie du domaine militaire à la Région wallonne. Je voudrais savoir quel intérêt stratégique essentiel vous empêche de prendre en considération la valeur écologique de l'écosystème présent dans cette île. Avant d'assumer une charge ministérielle, vous étiez très sensible aux questions liées à l'environnement. Votre nouvelle qualité vous met-elle dans l'incapacité de répondre favorablement à la proposition de la Région?

M. le Président. — La parole est à M. Poncelet, ministre.

M. Poncelet, ministre de la Défense nationale. — Monsieur le Président, comme il s'agit des intérêts vitaux de l'État, je voudrais encore consacrer quelques minutes à ce problème.

Le site en question est le seul plan d'eau du pays dont disposent les unités du génie pour procéder à leurs entraînements, ce qui explique l'intérêt manifesté par la Défense à son égard.

Ensuite, le pont est évidemment mobile puisqu'il s'agit purement et simplement de réinstaller celui qui s'y trouvait auparavant. Les éléments mobiles se trouvant en bord de Meuse font précisément l'objet des exercices des unités du génie. Celles-ci sont amenées, par exemple en Slavonie orientale ou en Bosnie, à poser ce genre d'ouvrage pour faciliter le passage des troupes. Tous ceux qui connaissent un peu la chose militaire peuvent le confirmer.

Contrairement aux affirmations de M. Jonckheer, la Région et la Ville n'ont pas apposé les scellés sur l'île — cela me paraît d'ailleurs difficilement réalisable — mais bien sur des machines de chantier utilisées par l'entreprise chargée par la Défense de construire ce pont. Cette île étant un domaine militaire, je ne vois pas qui pourrait empêcher les forces armées de l'utiliser. Vous

comprendrez que celles-ci se réservent le droit de recourir à toutes les voies existant sur le plan juridique et légal pour faire valoir leur point de vue.

Sur le plan de l'intérêt écologique, après vous avoir précisé au passage que mon attitude est toujours la même dans ce domaine, j'ajouterai que, si cette île a acquis une telle qualité, c'est précisément parce que les forces armées ont assuré les plantations et ont entretenu son caractère écologique depuis plusieurs décennies. De nombreux sites militaires, je le répète, présentent d'ailleurs le même intérêt.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW THIJS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE AANHOUDING VAN MANIFESTANTEN IN WIT-RUSLAND»

QUESTION ORALE DE MME THIJS AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «L'ARRESTATION DE MANIFESTANTS EN BIÉLORUSSIE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Thijs aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de aanhouding van manifestanten in Wit-Rusland».

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, op 27 april jongstleden werden verschillende leden van het volksfront van Wit-Rusland te Minsk aangehouden omdat zij naar aanleiding van de tiende verjaardag van het ongeval in de kerncentrale van Tsjernobyl manifesteerden voor de totale sluiting van deze centrale. De gearresteerden riskeren gevangenisstraffen tot drie jaar.

Wit-Rusland is kandidaat-lid voor de Raad van Europa, waarvan een van de basisprincipes het respect voor de democratie en de mensenrechten is.

Kan de minister van Buitenlandse Zaken ertoe bijdragen dat, namens België en via de Ministerraad van Buitenlandse Zaken, het regime in Wit-Rusland erop gewezen wordt dat een dergelijke houding totaal strijdig is met de geest van de Raad van Europa en niet kan worden aanvaard van een land dat lid wil worden van deze Raad van Europa, en dat de onmiddellijke vrijlating van de gearresteerden en het respect voor democratische meningsuiting een eerste consequentie is van een dergelijke kandidatuur?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, Belarus stelde zich op 12 maart 1993 inderdaad kandidaat-lid voor de Raad van Europa. Deze kandidatuur werd voor advies overgezonden naar de Parlementaire Assemblée. Pas daarna kan de kandidatuur worden behandeld in het Ministercomité en doen de regeringen van de lidstaten van de Raad van Europa uitspraak.

Een delegatie van parlementaire waarnemers volgde de verkiezingen van mei 1995 in Belarus. Tevens werd een samenwerkingsprogramma door de Raad van Europa opgestart voor de ontwikkeling van de democratie en de hervorming van de instellingen in Belarus.

In mei 1996 werd een groep eminente juristen naar Belarus gestuurd om het juridisch apparaat ter plaatse te bestuderen. Dit rapport is echter nog niet beschikbaar.

Eveneens dit jaar zal de Parlementaire Assemblée een delegatie van rapporteurs samenstellen ter voorbereiding van het advies dat deze assemblée over de aanvraag tot lidmaatschap van Belarus moet uitbrengen.

Ik kan het me moeilijk inbeelden dat het advies van de Parlementaire Assemblée geen rekening zal houden met de gebeurtenissen die zich op 27 april jongstleden voordeden ter gelegenheid van de tiende verjaardag van de Tsjernobyl-catastrofe, die niet alleen een groot gedeelte van Oekraïne maar ook Belarus trof.

Mevrouw Thijs vroeg of hiertegen protest is uitgebracht.

Op 13 juni 1996 deed het Italiaans EU-voorzitterschap in naam van de vijftien lidstaten van de Europese Unie een demarche in Minsk om bij de minister van Buitenlandse Zaken van Belarus

zijn ongerustheid en afkeuring met betrekking tot de gebeurtenissen van 27 juni te laten blijken. Er werd daarbij de nadruk gelegd op het algemeen principe van respect voor de vrijheid van vereniging, van uitdrukking en van de pers. Bovendien werd erop gewezen dat de systematische onderdrukking en intimidatie van de manifestaties van de oppositie de ontwikkeling van democratie en hervorming in Belarus hinderen. De regeringen van de vijftien onderstreepten ook dat zij geen politieke stelling nemen ten gunste van een bepaalde politieke beweging, maar dat zij het algemeen principe van respect voor de mensenrechten huldigen. Vrijheid van mening en uitdrukking houdt ook in dat er kan worden gemanifesteerd.

Belarus is een land dat ons bijzonder bekommert. Het vormt, samen met Oekraïne, een van de pijnpunten van de ontwikkeling in Oost- en Centraal-Europa.

Wij moeten dan ook alles in het werk stellen om Belarus lid te maken van de Raad van Europa. De voorbije maanden werden overigens nog pogingen gedaan om Belarus nauwer met Rusland te integreren. Wit-Rusland is sterk afhankelijk van Rusland. Uw vraag, mevrouw Thijs, getuigt van een bezorgdheid die wij allen delen. Wij willen Wit-Rusland zo snel als mogelijk laten toetreden tot de Raad van Europa.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs voor een repliek.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord, maar wil toch nog een kanttekening maken. Vooraleer Wit-Rusland lid kan worden van de Raad van Europa, moet eerst worden onderzocht of de mensenrechten in dit land wel degelijk worden gerespecteerd. Het verheugt me dat een recente ministerraad een bericht in die zin aan Wit-Rusland heeft gezonden. Zoals voor zovele andere landen moeten wij ook hier een oogje in het zeil houden en inzake eerbied voor de mensenrechten op ons standpunt blijven.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik deel volkomen de mening van mevrouw Thijs.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BOURGEOIS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE MILITAIRE AANKOPEN VAN BOTSWANA»

QUESTION ORALE DE M. BOURGEOIS AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LES ACHATS DE MATÉRIEL MILITAIRE EFFECTUÉS PAR LE BOTSWANA»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Bourgeois aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de militaire aankopen van Botswana».

Het woord is aan de heer Bourgeois.

De heer Bourgeois (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, mijn vraag wordt ingegeven door mijn bezorgdheid over de verspreiding van wapens vooral in Afrika in het algemeen en in zuidelijk Afrika meer in het bijzonder. Naast de proliferatie van wapens baart ook het imago van ons land in deze zaak mij zorgen.

In een recent artikel in *De Standaard* wordt gemeld dat Botswana, een land met amper 1,4 miljoen inwoners, recent tanks en bommenwerpers heeft gekocht voor minstens 3,1 miljard frank en zijn troepen van zeven- tot tienduizend man wenst uit te breiden.

Volgens waarnemers is daartoe geen directe reden. In het artikel is dan ook sprake van verbijstering en verbazing en is het blijkbaar een diplomatiek raadsel waarvoor Botswana al die wapens nodig heeft.

Bovendien zou de minister van Buitenlandse Zaken van Namibië, naar aanleiding van deze wapenaankopen, zijn vrees uitgesproken hebben voor een echte wapenwedloop in zuidelijk Afrika. Tussen Namibië en Botswana is namelijk sinds mei een conflict hangende voor het Internationaal Gerechtshof in Den Haag. Dergelijke conflicten kunnen makkelijk aanleiding geven tot zwaardere incidenten.

Derhalve wens ik aan de minister te vragen of hij weet heeft van de vermelde verontrustende ontwikkelingen in zuidelijk Afrika.

In de pers worden twee van de ons omringende buurlanden als wapenleveranciers genoemd, meer bepaald Duitsland en Nederland. Heeft de minister kennis van deze leveringen en weet de minister of ook ons land wapens levert aan Botswana of eventueel een transitland is voor deze leveringen?

Uit de werkzaamheden van de vroegere Commissie voor de wapenhandel weten wij immers dat onze havens en luchthavens vaak een draaischijf zijn voor dit soort commercie.

Uit het verslag op de wapenhandel van 1993 leiden we af dat België in 1993 voor om en bij de 50 miljoen frank wapens leverde aan centraal en zuidelijk Afrika. Hebben deze cijfers ook betrekking op Botswana? En kan u op basis van de verslagen van 1994 en 1995 meedelen of België toen wapens leverde aan Botswana of als transitland fungeerde?

Ik weet dat de verslagen over de wapenhandel bij de griffie van de Kamer van volksvertegenwoordigers ter inzage, werden neergelegd, maar wij hebben er nog geen kennis van gekregen.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan de heer Bourgeois mededelen dat onze ambassadeur te Harare, die ook bevoegd is voor Botswana, op de hoogte werd gebracht van pogingen tot wapenaankopen. De Regering apprecieert de situatie ter plaatse als volgt.

Voor de overgrote meerderheid van de landen van zuidelijk Afrika mag worden aangenomen dat daar een grote vredeswil bestaat. Daarop zijn nauwelijks uitzonderingen, tenzij dan het voor Zuid-Afrika interne incident rond het probleem van Kwazulu-Natal.

Voor het overige dreigt er geen gewapend conflict in zuidelijk Afrika. De kans bestaat zelfs dat de regio voor het eerst sinds generaties vrij van conflicten blijft. Ik verwijs hierbij uiteraard naar het einde van de apartheid en naar de bereikte akkoorden in Angola en Mozambique.

Botswana beschikt over een klein en voor zover wij weten efficiënt leger dat reeds vrij succesvol deelnam aan vredesoperaties in Somalië en Mozambique. Het land wordt trouwens vaak door de Verenigde Naties gevraagd voor deelname aan vredesacties in Afrika. Het is één van de landen die men op dit terrein wil responsabiliseren. Het heeft zich ook geëngageerd in de *South African Development Council*, met een werkzaam veiligheidsorgaan, en heeft herhaaldelijk bevestigd dat het ook in de toekomst bereid is aan vredesacties deel te nemen.

Wij zijn ons ervan bewust dat Botswana en Namibië een geschil hebben over Sidudu, een eilandje in de Choberivier. Beide landen zullen zich echter neerleggen bij de uitspraak van het Internationaal Gerechtshof van Den Haag, waar het geschil wordt behandeld. Ook dat is een uitzondering voor het Afrikaans continent.

Onze ambassadeur zal het probleem deze week in Botswana bespreken met de bevoegde autoriteiten. Ik volg deze zaak van nabij, omdat Botswana belangrijk is voor de regionale stabiliteit in zuidelijk Afrika.

Ik kom nu tot de vraag over de uitwisseling van informatie over goedgekeurde vergunningen tussen de buurlanden. Nederland zal België alleen informeren indien het gaat over wapens van Belgische herkomst. Dat is de regel. In 1995 heeft de minister van Buitenlandse Zaken een doorvoervergunning met eindbestemming Botswana goedgekeurd voor elf gevechtswagens afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk. Volgens de documenten en de verklaring van de Britse autoriteiten waren deze wagens bestemd voor de *peace-keeping*-operaties van de Verenigde Naties.

Ik heb ook het NIS laten natrekken wat er aan militair materiaal werd geëxporteerd. In 1993 ging het om een bedrag van 49,4 miljoen Belgische frank. In 1995 zou het gaan om 32 miljoen. Voor de periode 1993-1995 gaat het in het totaal om 162 miljoen aan wapens afgeleverd onder het Waals label.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Bourgeois voor een repliek.

De heer Bourgeois (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn eerder geruststellend antwoord. Dat Botswana een land is dat zeer actief meewerkt in het kader van de

Verenigde Naties is op zich ook al een geruststelling. Het is dan misschien wel begrijpelijk dat het bepaalde zwaardere wapens nodig heeft in het kader van deze acties en niet voor binnenlands gebruik.

Ik ben ook tevreden met de inlichtingen over Nederland. Het is natuurlijk eigenaardig dat Britse wapens door Nederland via België worden geleverd, maar in deze wereld is niets onmogelijk, zoals wij vroeger reeds hebben vastgesteld.

Ik zal ook het nodige doen om deze materie te volgen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. SANTKIN AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «L'ABROGATION DE L'ARTICLE 53 DE LA LOI DU 8 AVRIL 1965 RELATIVE À LA PROTECTION DE LA JEUNESSE»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER SANTKIN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE OPHEFFING VAN ARTIKEL 53 VAN DE WET VAN 8 APRIL 1965 OP DE JEUGDBESCHERMING»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Santkin au ministre de la Justice sur «l'abrogation de l'article 53 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse».

La parole est à M. Santkin.

M. Santkin (PS). — Monsieur le Président, l'article 53 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse prévoit la possibilité pour le juge de la jeunesse de recourir à la garde d'un mineur dans une maison d'arrêt pour un terme qui ne peut dépasser quinze jours s'il est matériellement impossible de trouver un particulier ou une institution en mesure de recueillir le mineur sur-le-champ. Cette possibilité ne peut être employée qu'à l'égard des personnes soupçonnées d'avoir commis un fait punissable d'une peine d'emprisonnement correctionnel principal d'un an ou d'une peine plus grave aux termes du Code pénal ou des lois complémentaires et pour autant qu'elles aient atteint l'âge de quatorze ans au moment des faits.

En ce qui concerne la Communauté française, l'article 53bis ajouté à la suite du décret du 4 mars 1991 relatif à l'aide à la jeunesse prévoit que l'article 53 sera abrogé à une date fixée par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres.

Or, cet article figure toujours dans les dispositions légales applicables, malgré la sanction de la Cour européenne des droits de l'homme, le rappel à l'ordre du Comité européen pour la prévention de la torture, les nombreuses critiques formulées à son encontre et le consensus général visant à son abrogation.

Le précédent ministre de la Justice, M. Wathélet, avait refusé de fixer une date d'abrogation parce qu'il manquait de places fermées dans les institutions de placement en Communauté française. Depuis lors, la capacité d'accueil s'est nettement améliorée, mais, malheureusement, le nombre de placements de mineurs en prison n'a pas diminué de façon significative.

Compte tenu de tous ces éléments, je poserai une seule question : pourquoi l'article 53 n'est-il pas encore abrogé?

M. le Président. — La parole est à M. Moreels, secrétaire d'État qui répondra en lieu et place du ministre de la Justice.

M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, adjoint au Premier ministre. — Monsieur le Président, la question de l'abrogation de l'article 53 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse qui autorise le juge de la jeunesse à placer un mineur en maison d'arrêt pour un terme qui ne peut dépasser quinze jours s'il est matériellement impossible de trouver un particulier ou une institution en mesure de recueillir le mineur sur-le-champ a effectivement retenu longuement l'attention du législateur au cours des travaux qui ont précédé l'adoption de la loi du 2 février 1994 modifiant la loi du 8 avril 1965.

L'exposé des motifs du projet 532 du Gouvernement évoquait le souhait de celui-ci de parvenir à moyen terme à son abrogation. C'est le constat de l'absence d'une « infrastructure suffisante d'institutions publiques d'observation et d'éducation surveillée notamment en régime fermé » qui empêcha l'abrogation pure et simple et immédiate de l'article 53.

Le Parlement adopta finalement la solution proposée par le Gouvernement d'insérer un article 53bis prévoyant l'abrogation de l'article 53 « à une date qui sera fixée par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres ».

La condamnation de la Belgique par l'arrêt Bouamar rendu le 29 février 1988 par la Cour européenne des droits de l'homme imposait toutefois l'adaptation des conditions d'application de l'article 53.

Cet arrêt ne condamnait pas en soi le principe du placement en maison d'arrêt des mineurs mais reprochait son application dans le cas qui lui avait été soumis car il y avait été fait appel de façon répétée et impropre, notamment dans la mesure où le placement temporaire et répété dans une maison d'arrêt n'avait pas débouché sur un régime orthopédagogique.

La loi du 2 février 1994 a voulu répondre à cette critique et renforcer les droits de la défense en prévoyant que la mesure ne puisse plus être ordonnée qu'une seule fois au cours de la même procédure. Elle a, en outre, limité son application aux mineurs âgés de quatorze ans au moment des faits et soupçonnés d'avoir commis un fait punissable, en vertu du Code pénal, d'une peine d'emprisonnement d'un an ou d'une peine plus sévère. Elle a enfin accéléré la procédure d'appel et assuré l'assistance du mineur par un avocat.

La cour avait aussi insisté sur le fait que « puisque l'État belge avait choisi le système de l'éducation surveillée pour mener sa politique en matière de délinquance juvénile..., il lui incombait de se doter d'une infrastructure appropriée en la matière, adaptée aux impératifs de sécurité et aux objectifs pédagogiques de la loi de 1965 ». En vertu des lois de réformes institutionnelles de 1980 et 1988, il appartient aux Communautés de créer cette infrastructure.

Pourquoi l'article 53 n'a-t-il pas encore été définitivement abrogé ?

La décision de mettre en vigueur l'article 53bis exige au préalable, d'une part, une appréciation des moyens à mettre à la disposition des juges de la jeunesse, notamment en ce qui concerne les places dans les institutions publiques en régime ouvert, mais surtout en régime fermé, et d'autre part, la mise à la disposition de ces moyens par les Communautés.

En ce qui concerne la situation de la Communauté française, évoquée par l'honorable membre, il est inexact que des places supplémentaires aient été ouvertes depuis 1994.

Si Mme la ministre-présidente Onkelinx a effectivement annoncé la création de dix places supplémentaires en régime éducatif fermé à Braine-le-Château pour les garçons et de cinq places pour les jeunes filles à Saint-Servais, ces places ne sont pas encore disponibles, les travaux de construction et d'aménagement devant encore être réalisés.

Quant à l'évaluation des moyens nécessaires pour constituer une véritable alternative à l'emprisonnement provisoire des mineurs, le ministre de la Justice a chargé un de ses collaborateurs de l'étude de cette question, en concertation avec les autorités judiciaires compétentes ainsi que les Communautés.

Les moyens mis à la disposition des autorités judiciaires n'ayant pas augmenté depuis la loi du 2 février 1994, il n'est pas étonnant que le nombre de placements n'ait pas diminué sensiblement.

À titre indicatif, pour les trois dernières années, le nombre de placements en maison d'arrêt a évolué de la manière suivante : 594 placements en 1993, 496 en 1994 et 486 en 1995.

M. le Président. — La parole est à M. Santkin pour une réplique.

M. Santkin (PS). — Monsieur le Président, je remercie M. le secrétaire d'État pour la réponse qu'il vient de me communiquer.

Je me limiterai à formuler trois réflexions.

En premier lieu, je tiens à rappeler que la Communauté française a accompli des efforts qui ont déjà été concrétisés, notamment par la création de centres d'hébergement d'urgence et d'une section fermée à l'Institution publique de protection de la jeunesse de Fraipont. Il existe ainsi trois sections de dix places en milieu fermé.

Ensuite, comme vous l'avez dit, monsieur le secrétaire d'État, le Gouvernement de la Communauté française a décidé la création de dix places en milieu fermé pour les garçons à Braine-le-Château et cinq places pour les filles à Saint-Servais. Il a prévu, dès 1996, les moyens budgétaires à cet effet, lesquels seront confirmés pour l'exercice 1997.

Il manque donc encore quelques places, mais toutes les décisions ont été prises pour que les projets puissent être très rapidement concrétisés.

Enfin, je lance un appel au ministre de la Justice. Je sais que la situation des prisons est préoccupante dans ce pays, de plus en plus de personnes devant y être placées. Cependant, en tout cas en Communauté française, et plus précisément à la prison de Mons — dont il a soulevé la question ces derniers temps —, non seulement des mineurs se font toujours emprisonner, mais en plus, ils connaissent des conditions de détention particulièrement difficiles : certains doivent partager à trois une cellule conçue pour deux, l'un des occupants se voit alors contraint de dormir sur un matelas posé à même le sol. Je ne suis par certain que ce soit là le type de mesure susceptible de remettre ces mineurs sur la bonne voie.

Monsieur le ministre, je comprends parfaitement que le Gouvernement fédéral attende de la Communauté française qu'elle prenne les mesures nécessaires en la matière. Cependant, lorsque cette question sera résolue, je souhaiterais que le Gouvernement fédéral procède à l'abrogation de cet article 53, comme prévu depuis un certain temps déjà. En effet, il ne peut être reproché aux juges de la jeunesse d'appliquer cet article, puisque celui-ci existe toujours sur le plan légal.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE MME LIZIN AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR « LA REMISE EN LIBERTÉ PAR LA HOLLANDE D'UN MEMBRE (PRÉSUMÉ) DU GIA, LIÉ À LA FRACTION QUI A ASSASSINÉ LES SEPT MOINES FRANÇAIS »

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER « DE INVRIJHEIDSTELLING IN NEDERLAND VAN EEN (VERMOEDELIJK) LID VAN DE GIA, VERBONDEN AAN DE GROEP DIE DE ZEVEN FRANSE KLOOSTERLINGEN HEEFT VERMOORD »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Lizin au ministre de la Justice sur « la remise en liberté par la Hollande d'un membre présumé du GIA, lié à la fraction qui a assassiné les sept moines français ».

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le Président, le 18 juin, M. « Nouredine » a quitté en toute liberté, la prison de Rotterdam où il avait été incarcéré. M. Nouredine, de son vrai nom Kamel Merabet, fait l'objet d'un mandat d'arrêt du juge Connerotte et son extradition est demandée par la Belgique.

Arrêté en Hollande, détenteur de papiers irréguliers, il vient d'être libéré, ce 18 juin, sans autre forme de débat, alors que l'on peut raisonnablement estimer qu'il est une cheville du réseau d'approvisionnement en armes de l'organisateur, en Algérie, du réseau responsable de l'assassinat des moines français notamment.

La Belgique a-t-elle déjà protesté auprès de la Hollande ? Si oui, à quel niveau ?

M. le ministre en a-t-il informé son collègue français ?

Existe-t-il un risque que ce terroriste soit sur le territoire belge ?

M. le Président. — La parole est à M. Moreels, secrétaire d'État, qui répond en lieu et place de son collègue le ministre de la Justice.

M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, adjoint au Premier ministre. — Monsieur le Président, je vous donne lecture de la réponse formulée par le ministre de la Justice.

« À la suite de l'enquête menée par le juge d'instruction Connerotte du tribunal de première instance dans le cadre du jet d'une grenade en direction de deux gendarmes, M. Connerotte a délivré, le 4 avril 1996, un mandat d'arrêt à charge de M. Nourredine, alias Merabet Kamel, alias Elhabes Mohamed. L'intéressé est soupçonné d'avoir participé — en tant que commanditaire ou complice — à une tentative de meurtre le 11 décembre 1995 à Ville-roux, d'insubordination, de possession d'armes de guerre et d'appartenance à une organisation criminelle qui a pour objectif de commettre des attentats dirigés contre des personnes ou des biens. »

M. Mahoux, vice-président, prend la présidence de l'assemblée

« L'extradition de l'intéressé a été demandée aux Pays-Bas. À la requête des autorités hollandaises, des informations supplémentaires relatives aux 'liens' qui existeraient entre Nourredine et l'homme qui a commis les faits en Belgique ont été communiquées les 3 et 21 mai 1996.

Le 17 juin dernier, le tribunal d'arrondissement de Rotterdam a déclaré que l'extradition de M. Nourredine ne pouvait être autorisée. Dans sa disposition, ce tribunal indique notamment qu'en vertu des pièces présentées concernant les faits décrits, il ne peut être question de présomption de culpabilité. Étant donné que l'intéressé avait apparemment été arrêté dans le seul but d'être extradé, il fut dès lors immédiatement mis en liberté.

L'appartenance à une organisation criminelle, dont l'intéressé est soupçonné, fait effectivement référence à un rôle éventuel au sein du GIA. Dire qu'il existe un lien avec le meurtre des sept moines français est pour le moins prématuré.

Il va de soi que nous devons respecter la décision d'un tribunal hollandais, puisqu'il s'agit d'une décision d'une autorité judiciaire au sein d'un État de droit démocratique. Les autorités hollandaises m'ont fait savoir qu'un pourvoi en cassation a entre-temps été introduit contre cette disposition.

Vu son importance, ce dossier est suivi de très près. Je peux d'ailleurs vous confirmer que, dans le cadre de ce dossier, la collaboration entre le juge d'instruction, le parquet de Neufchâteau, le magistrat national, l'officier néerlandais compétent en matière de terrorisme et l'officier de liaison belge à La Haye fut parfaite. Par ailleurs, je prie ma collègue de la Justice aux Pays-Bas de prêter une attention particulière à cette affaire.

Le risque que l'intéressé puisse se trouver sur le territoire belge ne peut jamais être totalement exclu. Eu égard au mandat d'arrêt qui a été délivré et qui peut être exécuté dans notre pays, j'estime qu'un tel risque est plutôt mince. »

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN HAUTHEM AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE ACTIVITEITEN VAN DE FRANSE STAATSVEILIGHEID OP BELGISCH GRONDGEBIED»

QUESTION ORALE DE M. VAN HAUTHEM AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LES ACTIVITÉS DE LA SÛRETÉ DE L'ÉTAT FRANÇAIS SUR LE TERRITOIRE BELGE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van Hauthem aan de minister van Justitie over «de activiteiten van de Franse Staatsveiligheid op Belgisch grondgebied».

Het woord is aan de heer Van Hauthem.

De heer Van Hauthem (VI. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, op 30 november vorig jaar stelde ik een vraag aan de minister van Justitie over de activiteiten van de Franse Staatsveiligheid op Belgisch grondgebied. De aanleiding was een betoging op 15 oktober van de actiegroep Voorpost in Moeskroen. Daar werd een wagen met Franse nummerplaat opgemerkt, waarvan de chauffeur de betogers aan het fotograferen was. Hij bevond zich in gezelschap van Belgische rijkswachters. Volgens onze bronnen ging het effectief om een lid van de Franse inlichtingendiensten. Ik vroeg toen of de minister op de hoogte was van deze feiten en gaf hem de gegevens over de Franse nummerplaat door. De minister antwoordde dat hij deze zaak zou onderzoeken.

Na zeven maanden wens ik de minister te vragen wat het resultaat is van het onderzoek dat hij ter zake heeft laten instellen.

Behoorde de betrokken persoon inderdaad tot de Franse veiligheidsdiensten, zo ja, waren de Belgische ordediensten hier- van op de hoogte? Wat was de reden van dit Franse optreden? Heeft dit te maken met de activiteiten van de Frans-Vlaamse beweging?

Wat gebeurt er met de vergaarde informatie?

Welke zijn in het algemeen de criteria in verband met het opereren van buitenlandse veiligheidsdiensten op Belgisch grondgebied?

Meent de minister dat het Franse optreden in de context van deze manifestatie verdedigbaar is?

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Moreels die antwoordt namens de minister van Justitie.

De heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelings-samenwerking, toegevoegd aan de Eerste minister. — Mijnheer de Voorzitter, naar aanleiding van de vraag die eind vorig jaar door de heer Van Hauthem werd gesteld, heeft de minister een onderzoek laten verrichten door de diensten van de Staatsveiligheid. De wagen met Franse nummerplaat, die werd opgemerkt tijdens de manifestatie te Komen op 15 oktober 1995, behoorde tot de plaatselijke politie van Comines in Frankrijk. De aanwezigheid van een Frans politievoertuig vloeit voort uit lokale overeenkomsten tussen de Belgische en de Franse politiediensten.

Het zal de heer Van Hauthem wellicht geruststellen dat het inderdaad onaanvaardbaar is dat Franse veiligheidsdiensten in België actief zijn, tenzij de Belgische veiligheidsdiensten hiervan zijn verwittigd.

Op internationaal vlak bestaan er tot op heden geen officiële regels met betrekking tot grensoverschrijdende samenwerking tussen inlichtingendiensten. Er wordt wel een «gedragscode» gerespecteerd. Die houdt in dat de veiligheidsdiensten steeds hun akkoord moeten geven voor het optreden van een buitenlandse inlichtingendienst. Dit optreden moet daarenboven steeds gebeuren op initiatief en onder permanent toezicht van de veiligheidsdienst van het land waar de interventie plaatsvindt.

Aangezien het in Komen geenszins ging om een aanwezigheid van de Franse veiligheidsdiensten, dient er niet te worden geantwoord op de laatste vraag.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hauthem voor een repliek.

De heer Van Hauthem (VI. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, het blijkt dus niet te gaan over de Franse veiligheidsdiensten, maar wel over de Franse politie. Op mijn vragen over de reden van het Franse optreden en of dit te maken had met de activiteiten van de Frans-Vlaamse beweging kreeg ik geen antwoord, zoals ik ook nog altijd niet weet wat er met de vergaarde informatie gebeurt.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW NELIS-VAN LIEDEKERKE AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE 'BIJBEROEPERS' IN DE BOUWSECTOR»

QUESTION ORALE DE MME NELIS-VAN LIEDEKERKE AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LES INDÉPENDANTS À TITRE COMPLÉMENTAIRE DANS LE SECTEUR DE LA CONSTRUCTION»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Nelis aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de 'bijberoepers' in de bouwsector».

Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, de stijging van het aantal zelfstandigen in bijberoep in de bouwsector is de voorbije jaren enorm toegenomen en beduidend hoger dan de toename van het aantal zelfstandigen in hoofdberoep in de bouwsector. Zo noteert men voor 1994 een stijging van 15 pct.

Ook het aantal BTW-plichtigen dat gebruik maakt van de BTW-vrijstelling voor kleine ondernemingen met een jaaromzet van maximum 250 000 frank neemt steeds toe. Deze beide stijgingen zijn specifiek voor de bouwsector.

Sommigen beweren dat het sociaal statuut van de zelfstandigen in bijberoep, dat fiscaal en sociaal gunstig is, wordt gebruikt om zwartwerk te verhullen. Ingevolge de tendens naar meer deeltijdse arbeid zouden tal van werknemers in de bouwsector het statuut van «bijberoeper» aanvragen. Dit heeft tot gevolg dat kleine gevestigde aannemers oneerlijke concurrentie ondervinden.

Nu kan men niet gekant zijn tegen het statuut van zelfstandige in bijberoep als dusdanig, onder meer omdat dit de ideale formule is voor jonge starters en omdat dit statuut de economie stimuleert. Zo wordt bijvoorbeeld de overstap naar een zelfstandig hoofdberoep minder risicovol, aangezien men tijdelijk op de zekerheid van de bescherming en op de inkomsten als werknemer kan blijven rekenen.

Kan de minister bevestigen of de door mij geschetste tendens juist is en of de stijging zich ook in 1995 doorzet? Welke conclusies zal de minister hieruit trekken?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat het principe zelf van de mogelijkheid die het sociaal statuut van de zelfstandigen biedt niet in twijfel moet worden getrokken. De formule van zelfstandigen in bijberoep beantwoordt aan een aantal behoeften zoals de groeiende specialisatie en diversificatie in de dienstensector en het aanbieden van mogelijkheden aan toekomstige ondernemers om via het bijberoep te starten.

Natuurlijk kent de flexibiliteit van deze formule ook enkele beperkingen. Zij mag immers niet leiden tot concurrentievervalsing met diegenen die een zelfstandige activiteit in hoofdberoep uitoefenen. Toch zou het voortvarend zijn het statuut van «bijberoeper» onder de noemers «concurrentievervalsing» of «fraude» te plaatsen.

Ik kan mevrouw Nelis trouwens meedelen dat inzake de mogelijke concurrentievervalsing mijn departement momenteel een grondig onderzoek uitvoert rond de groep van de zelfstandigen in bijberoep, die onder het plafond van 78 000 frank blijven waaronder zij geen sociale bijdragen verschuldigd zijn. Ik signaleer haar ook dat het ontwerp van wet tot modernisering van de sociale zekerheid eveneens een artikel bevat om desgevallend via een koninklijk besluit de bijdragepercentages en de inkomensgrenzen waarop de bijdragen worden berekend, te wijzigen.

Wat de bouwsector betreft, tonen de cijfers aan dat de toename van het aantal bijberoepen in de periode van 1990 tot 1994 helemaal niet afwijkt van de algemene evolutie van het aantal bijberoepers.

Er dient tenslotte nog te worden opgemerkt dat er nog een andere weg bestaat om deze problematiek te benaderen, namelijk via de modernisering van de vestigingwet van 15 december 1970. Door deze vestigingwet werden zeventien beroepen uit de bouwsector gereguleerd. In de komende maanden komt er een grondige evaluatie en een modernisering van deze reglementering. Dat zal ook een stap vooruit betekenen in het voorkomen van iedere vorm van deloyale concurrentie.

De BTW-vrijstelling voor de kleinere ondernemingen werd in 1993 ingevoerd op basis van de Zesde Europese Richtlijn inzake BTW. De evaluatie van deze BTW-vrijstelling ten gunste van de kleinste ondernemingen behoort echter tot de bevoegdheid van de minister van Financiën.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Nelis voor een repliek.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Ik heb nog een aantal bijkomende bedenkingen met betrekking tot de vestigingwet. Ik verneem dat men bezig is met een evaluatie van deze vestigingwet. Op een vraag hieromtrent in de Kamer van volksvertegenwoordigers heeft de minister geantwoord dat deze herziening er nog komt vóór de zomervakantie. Ik sta niet te trappelen om het resultaat te vernemen, maar kan de minister mij de stand van zaken meedelen?

Wanneer men de «bijberoepers» die minder dan 78 000 frank per jaar verdienen een sociale-zekerheidsbijdrage oplegt, zoals sommige beroepsverenigingen vragen, vrees ik dat die mensen zeker in het zwart zullen gaan werken, waardoor ze aan elke controle ontsnappen. 78 000 frank per jaar is heel weinig maar misschien kunnen wij deze discussie bij een andere gelegenheid voeren.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de Voorzitter, de herziening van de vestigingwet van 1970 wordt momenteel afgerond.

Over het tweede probleem dat mevrouw Nelis heeft aangehaald, werd er gediscussieerd in de Kamer naar aanleiding van de bespreking van de kaderwet met betrekking tot de modernisering van de sociale zekerheid. Daardoor zullen zowel de inkomensgrenzen als de bijdragepercentages kunnen worden gewijzigd. Wij gaan er daarbij van uit dat een bijberoep hoe dan ook in de eerste plaats moet dienen om te starten. Uiteraard moet het tevens mogelijk blijven dat iemand voor langere tijd als «bijberoeper» actief blijft. Met het oog op het voorkomen van een eventuele deloyale concurrentie sluiten wij een aantal aanpassingen niet uit.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME MILQUET AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA POLITIQUE DU GOUVERNEMENT EN MATIÈRE DE CANNABIS»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW MILQUET AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «HET BELEID VAN DE REGERING INZAKE CANNABIS»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Milquet au ministre de la Justice sur «la politique du Gouvernement en matière de cannabis».

La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le Président, les problèmes afférents à la drogue, tant à sa consommation qu'à sa vente, sont aujourd'hui particulièrement cruciaux.

Nous sommes confrontés à deux thèses: selon la première, il serait souhaitable de légaliser le cannabis; la deuxième, par contre, refuse de délégaliser et/ou de légaliser le cannabis.

Vous n'êtes pas sans savoir, monsieur le ministre, qu'à ce jour, dans plusieurs arrondissements judiciaires, on ne poursuit plus les simples consommateurs de cannabis, alors que c'est le cas dans

d'autres arrondissements. On constate donc des discriminations de traitement entre arrondissements. Vous avez d'ailleurs admis que, malheureusement, la situation différait selon l'arrondissement judiciaire. Vous avez également annoncé que vous seriez prêt à réformer la circulaire ministérielle dans le but d'harmoniser la politique répressive sur tout le territoire national. C'est une discussion qui a eu lieu mardi dans le groupe de travail «drogue» à la Chambre.

J'aimerais que vous m'indiquiez dans quel sens vous souhaitez harmoniser cette politique et quelles sont les modifications que vous allez apporter à cette directive élaborée, à l'époque, par Melchior Wathelet.

J'ai lu avec intérêt que vous souhaiteriez généraliser les peines dites de substitution. Pourriez-vous m'indiquer de quelle manière le ministre de la Justice va procéder?

Enfin, j'aimerais connaître le sort que vous allez réserver aux conclusions du groupe de travail sur les stupéfiants qui a été mis sur pied à la Chambre des représentants. En effet, ce groupe n'a pas terminé son travail et ses conclusions n'ont pas encore été rendues publiques alors que la position du Gouvernement a déjà été définie.

M. le Président. — La parole est à M. Moreels, secrétaire d'État, qui répond en lieu et place de son collègue le ministre de la Justice.

M. Moreels, secrétaire d'État à la Coopération au Développement, adjoint au Premier ministre. — Monsieur le Président, le ministre de la Justice a exposé, cette semaine et pendant plus d'une heure, sa vision de la problématique en matière de drogue devant le groupe de travail «drogue» de la Chambre des représentants, en accordant une attention particulière aux points suivants.

Premièrement, l'amélioration des recherches dont les grandes lignes sont esquissées dans le plan d'action du Gouvernement en matière de lutte contre la criminalité organisée.

Deuxièmement, concernant la discussion sur la légalisation/dépénalisation, il fut d'abord précisé qu'aux termes de l'accord de Gouvernement, la légalisation ne constituait pas une solution et n'était, dès lors, pas envisagée. Après avoir exposé un certain nombre de considérations, pour lesquelles une légalisation — ou dépénalisation — n'était pas souhaitable, le ministre de la Justice a indiqué que la prison ne constituait pas une solution pour le consommateur de drogue, qui est souvent un petit dealer, ni même pour le toxicomane qui se rend coupable d'actes de petite criminalité. Ceci ne signifie toutefois pas qu'il ne convient pas de réagir de manière adéquate et, à ce niveau, le rôle primordial n'est pas dévolu à la Justice. Même si la Justice doit jouer un rôle d'appui plutôt limité à l'égard des consommateurs de drogue et des toxicomanes qui ne posent pas de problèmes graves, un rôle bien plus important est dévolu à l'assistance, à la prévoyance sociale et aux soins de santé. Une attention particulière doit également être consacrée à la prévention.

À ce propos, l'unité de la norme fut évoquée: ce n'est pas parce qu'un certain comportement ne nécessite pas de répression que la norme doit disparaître. Pour ce qui concerne concrètement le domaine de la drogue, la norme n'empêche pas de déployer l'action la plus appropriée parmi toute la gamme de réactions possibles.

Troisièmement, le ministre de la Justice a commenté la directive du 26 mai 1993 concernant les directives générales pour une politique commune en matière de stupéfiants. Même si elle présente certains mérites, force est de constater qu'il subsiste de trop grandes divergences entre les différents arrondissements judiciaires, que les formes de réaction proposées ne s'avèrent pas toujours appropriées et que la classification proposée des faits et des types de consommateurs ne répond pas à la complexité des cas auxquels les magistrats sont confrontés dans la réalité, comme vous l'avez rappelé.

Mon collègue estime, dès lors, qu'il faudrait promulguer une nouvelle directive contraignante, qui émanerait du nouveau collège des procureurs généraux. Le groupe de travail a été chargé de se pencher sur les questions suivantes: l'échelle des réactions possibles; les catégories de consommateurs de drogue qui corres-

pondent à la réalité: consommateur expérimental, toxicomane, dealer; où se situe la limite entre les différentes réactions pénales: qui doit aller en prison? dans quels cas un travail d'intérêt général, sous l'appui de la Justice, peut-il suffire?

Quatrièmement, fut abordé le thème «Justice et Assistance», ainsi que la nécessité d'une bonne collaboration en tant que partenaires équivalents. Estimant que les problèmes sont liés à un manque de communication et de connaissance de l'autre, des propositions ont été formulées en vue d'améliorer cette communication et cette connaissance mutuelle. Un «vade-mecum pénologique» est en préparation. Il a également été souligné qu'il existait au sein des arrondissements judiciaires de bons projets de collaboration, qui mettent à profit le moment et la menace d'une intervention judiciaire pour initier et stimuler l'aide.

Enfin, il fut rappelé que les peines et mesures alternatives défendues dans le cadre de la note d'orientation «politique pénale et exécution des peines» s'adressent certainement au domaine de la drogue. Par ailleurs, il fut précisé que l'incarcération du simple consommateur de drogue n'était pas la règle générale et qu'il était d'ailleurs souhaitable de l'éviter autant que possible.

À ce propos, le ministre de la Justice a fait part de son souhait de modifier la circulaire du 4 novembre 1993 concernant la non-application des peines privatives de liberté de courte durée. Selon le principe contenu dans cette directive, les peines de quatre mois d'emprisonnement effectif ne sont pas exécutées, mais une exception *ratione materiae* peut être faite pour les délits liés à la drogue. Une attention particulière fut également consacrée à la problématique de la drogue dans les prisons.

Il n'est effectivement pas toujours facile de faire la différence entre le consommateur de drogue et les autres délinquants toxicomanes. Outre les circonstances du dossier, le parquet ou le juge peuvent évidemment toujours demander une enquête sociale pour obtenir de plus amples informations. Enfin, il faut évoquer les projets d'assistance en cours dans plusieurs arrondissements et auxquels la Justice confie les personnes concernées en toute confiance. L'assistance fait savoir au parquet, sans aborder le fond du problème, si la guidance se déroule comme souhaité. Dans la plupart des cas, le parquet classe alors le dossier sans suite. Cette collaboration fait prendre conscience du fait que la désintoxication est un processus d'échecs et de réussites.

La gamme des réactions et peines alternatives est très étendue et le ministre de la Justice a d'ailleurs encore plaidé pour une extension de celle-ci. Voici quelques exemples: une transaction peut être indiquée pour les consommateurs «récréatifs» — XTC lors de sorties —; un classement sans suite après renvoi de l'intéressé vers l'assistance; une guidance peut être imposée dans le cadre de la médiation pénale et de la probation. Par ailleurs, des peines imposant des tâches peuvent également apporter la régularité. Enfin, il serait également possible d'imposer une peine d'apprentissage — suivre une formation — à un consommateur de drogue expérimental pour lui indiquer les dangers de la drogue.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR ONTWIKKELINGSSAMENWERKING OVER «DE ONRUST IN DE NGO-WERELD OVER DE HERVORMING VAN DE NIET-GOUVERNEMENTELE ORGANISATIES VOOR ONTWIKKELINGSSAMENWERKING (NGO-SECTOR)»

QUESTION ORALE DE M. ANCIAUX AU SECRÉTAIRE D'ÉTAT À LA COOPÉRATION AU DÉVELOPPEMENT SUR «L'INQUIÉTUDE QUI RÈGNE DANS LE MONDE DES ONG À PROPOS DE LA RÉFORME DES ORGANISATIONS NON GOUVERNEMENTALES D'AIDE AU DÉVELOPPEMENT (SECTEUR ONG)»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de staatssecretaris voor Ontwikkelingsamenwerking over «de onrust in de NGO-wereld over de hervorming van de niet-gouvernementele organisaties voor ontwikkelingssamenwerking».

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, in de NGO-wereld heerst heel wat onrust over de hervorming die de staatssecretaris wil realiseren in de sector van de niet-gouvernementele organisaties voor ontwikkelingsamenwerking.

Staatssecretaris Moreels wil op korte termijn een hervorming van de hele NGO-sector doordrukken. Hij heeft hiervoor twee studie-bureaus aan het werk gezet, die hem de nieuwe regelgeving moeten voorleggen die de koninklijke besluiten van 1991 betreffende educatie, medefinanciering, uitzendorganisaties en beurzen zal vervangen.

Ik heb hierbij drie bedenkingen.

Ten eerste, de hervorming wordt doorgedrukt zonder enige inspraak van de NGO's. De staatssecretaris legt tegenargumenten naast zich neer, hij duldt zelfs geen enkele inspraak en weigert te praten met de niet-gouvernementele organisaties. De zaak wordt geregeld in overleg tussen het kabinet, het ABOS en de federaties. Ook het Parlement wordt buiten spel gezet. Het weet van niets. Op dit vlak is Eerste minister Dehaene een uitstekende leermeester voor de staatssecretaris. De studie-bureaus leggen contacten met Nederland, Oostenrijk en Zwitserland, maar praten niet met de betrokkenen ter plaatse.

Ten tweede, de staatssecretaris wil blijkbaar enkel hele grote NGO's laten overleven met een minimum aantal personeelsleden. Er wordt gewag gemaakt van 15-tal personeelsleden. Het aantal personeelsleden zou het enige criterium zijn voor de subsidiëring. De kleine organisaties, die talrijk zijn in deze sector, zouden dus ernstig worden gediscrimineerd. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat de staatssecretaris goed weet over welke organisaties het gaat. Wij evolueren dus naar een NGO-werking met twee snelheden, op maat van politieke vrienden. Heel de Franstalige NGO-sector heeft al geprotesteerd en de voorstellen afgewezen.

Ten derde, het is zinloos te hervormen zonder eerst een evaluatie te maken van de huidige werking van de NGO's en van de huidige reglementering.

Graag had ik van de staatssecretaris vernomen waarom hij geen inspraak en overleg duldt. Is het waar dat de hervormingen tegen 1 januari 1997 moeten worden gerealiseerd? Wat zal er gebeuren met het personeel van de organisaties en met hun werkingssubsidies? Kortom, wat zal er gebeuren met de geviseerde NGO's?

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Moreels.

De heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingsamenwerking, toegevoegd aan de Eerste minister. — Mijnheer de Voorzitter, de vraag van de heer Anciaux is terecht. De ietwat overdreven en ludieke stijl past bij zijn persoonlijkheid.

Reeds in juli van vorig jaar heb ik een hervorming van de NGO's aangekondigd op verzoek van het ABOS en van de NGO's zelf. Bij deze hervorming ligt de nadruk op het verbeteren van de relaties tussen de overheid en de NGO's. Hiervoor zijn zowel inhoudelijke als organisatorische redenen.

De doelstellingen van deze hervorming zijn de volgende: het bevorderen van de kwaliteit van het NGO-werk; het bevorderen van de transparantie van het NGO-werk; het versoepelen van de procedure inzake de beoordeling van NGO-acties; het werken met een enveloppefinanciering voor deze NGO's die bewezen hebben dat ze over de nodige professionele en kwalitatieve capaciteit beschikken; waarborgen dat alle NGO's die aan de minimale criteria beantwoorden recht hebben op overheidsfinanciën; aan het ABOS de instrumenten geven om de NGO's te evalueren en te controleren; in de relatie NGO's-ABOS meer nadruk leggen op de inhoudelijke dialoog en minder op de administratieve procedures; de oprichting van een educatieve stichting die de sensibiliseringsactiviteiten van verschillende actoren zoals NGO's jeugdorganisaties, onderwijsinstellingen en socio-culturele organisaties moet coördineren en versterken.

In 1991 was er een NGO-hervorming waarvan de intenties zeer goed waren. De beslissingen die toen werden genomen onder meer wat betreft het uitzenden van coöperanten, de programma's,

de projecten en de educatieve activiteiten, maken het voorwerp uit van even veel koninklijke besluiten. Wij willen al die teksten nu in één koninklijk besluit samenbrengen. Dit zal de zaken vereenvoudigen. In augustus 1995 heb ik de NGO-federaties, Coprogram, ADO en Codef, die alle NGO's vertegenwoordigen, persoonlijk ingelicht over mijn bedoelingen ter zake. Nadien hebben er talrijke contacten plaatsgehad tussen de NGO-federaties, mijn kabinet, mezelf en het ABOS. Iedere NGO die een gesprek gevraagd heeft over deze hervorming is door mij of door één van mijn medewerkers ontvangen. Om de NGO's en mijn administratie ten volle te betrekken bij de hervorming heb ik twee studie-bureaus aangeuid om deze hervorming voor te bereiden in permanent overleg met de NGO's, mijn administratie en mijn kabinet. Deze studie-bureaus hebben de afgelopen maanden dagelijks contact gehad met de NGO-federaties.

In de eerste fase van de audit werden de problemen geïdentificeerd. Sinds twee weken is men bezig met de tweede fase en worden een aantal concrete voorstellen voorbereid. Morgen hebben we trouwens een discussiedag om de knelpunten en de punten waarover men het eens is te bespreken met de NGO-federaties, het ABOS en mijn kabinet.

Dat dit alles in permanent overleg met alle betrokkenen gebeurt, moge u ervan overtuigen dat de stelling dat met deze hervorming de kleinere NGO's gediscrimineerd worden en er nog slechts enkele grote NGO's zullen overblijven, niet juist is! Zowel in Vlaanderen als in Wallonië, zijn er een aantal grote NGO's waarvan sommige zich bezig houden met humanitaire hulpverlening en andere met structurele hulpverlening. Vervolgens zijn er een aantal middelgrote NGO's. Tenslotte zijn er ook de VZW's die geen fiscaal aftrekbaarheidsattest kunnen uitreiken omdat zij niet als NGO worden erkend. Er wordt onderzocht of hen niet de mogelijkheid van financiering of cofinanciering kan worden geboden, voor zover hun programma's kaderen in het programma van grotere NGO's. Deze voorwaarde is van belang om te vermijden dat de hulpverlening al te zeer zou worden versnipperd. Daarvan is overigens niemand voorstander.

Het zou toch cynisch zijn dat ik het sensibiliseren van de bevolking voor ontwikkelingssamenwerking als één van de drie peilers van mijn beleid beschouw, maar tegelijkertijd burgers die met kleine organisaties op een professionele wijze contacten tussen Noord en Zuid trachten te onderhouden, niet zou stimuleren.

Ik weet echter dat de hele hervorming niet zo eenvoudig is. Ik wil de hervorming van 1 januari 1997 af in de praktijk brengen. Hierover zijn nog discussies, zowel in het noorden als in het zuiden van het land. Zoals bij de hervorming van het ABOS, zal ook de herstructurering van de NGO's in fasen verlopen. Er zullen dus maatregelen worden genomen op korte termijn, op middellange termijn en op lange termijn, zoals trouwens bij elke hervorming. Ook de Educatieve Stichting, de gemengde instelling die, met medewerking van externe experts, de projecten zal beoordelen, zal in de loop van volgend jaar in verschillende fases worden opgestart. Zij zal dan van 1 januari 1998 af ten volle haar werking kunnen ontplooiën.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux voor een repliek.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, de staatssecretaris heeft op een aantal vragen zeer duidelijke antwoorden gegeven, maar toch wil ik nog op enkele punten de aandacht vestigen.

De heer Swaelen treedt opnieuw als voorzitter op

De hervorming van het ABOS en van de NGO-wereld is inderdaad nodig. Ik ben daar voorstander van. De herstructurering van de NGO-sector moet erop gericht zijn de kwaliteit van het NGO-werk te verbeteren en de transparantie te bevorderen. Ik hoor de staatssecretaris ook graag zeggen dat de inhoudelijke dialoog belangrijker is dan het zogenaamde administratieve overleg. Ik ben

het er ook mee eens dat de vele reglementen die thans gelden, in één kaderbesluit moeten worden gegoten. Daar kan ik allemaal volkomen mee instemmen. Ik ben ook altijd voorstander geweest om de hervormingen gefaseerd te laten verlopen.

Ik heb echter de indruk dat u te veel vertrouwen hebt in het permanent overleg dat de twee studie bureaus zouden voeren, mijnheer de staatssecretaris. Die studie bureaus voeren inderdaad regelmatig gesprekken met uw kabinet, het ABOS en de federaties van NGO's. Er is echter niet voldoende doorstroming van de informatie die de federaties krijgen, naar de afzonderlijke NGO's. Volgens de informatie die ik gekregen heb, zijn de gewone NGO's niet goed op de hoogte van wat er allemaal gebeurt. Daarom zeg ik dat de NGO's de indruk hebben dat zij bijna niet bij het overleg betrokken worden.

In de NGO-wereld is men er ook ongerust over dat in de toekomst de erkenning en de financiering van de NGO's louter en alleen zal afhangen van de grootte van de NGO's en van het aantal personeelsleden dat zij tewerkstellen. Dat zou een ernstige flater zijn. De staatssecretaris weet evengoed als ik dat niet alle NGO's even goed draaien. Ook daar zit er kaf tussen het koren. Hij weet echter ook zeer goed dat sommige kleine NGO's een enorme grote werking tot stand kunnen brengen. Dat heeft hij trouwens zelf ooit gezegd.

Een NGO die ik vrij goed ken en die de staatssecretaris ooit zelf als voorbeeld heeft gegeven, zou enorm in de problemen kunnen komen indien uitsluitend het aantal personeelsleden als criterium zou worden gehanteerd.

De angst van de NGO's is reëel. Ik vind het erg dat er onvoldoende informatie doorstroomt, hoewel de staatssecretaris de inhoudelijke dialoog als prioriteit vooropstelt.

Mijn vraag was misschien te scherp. Beschouw ze dan als de uitdrukking van de vrees die in de NGO-wereld leeft en die hoofdzakelijk het gevolg is van een gebrek aan informatie, wat toch niet de bedoeling kan zijn.

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Moreels.

De heer Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking, toegevoegd aan de Eerste minister. — Mijnheer de Voorzitter, de heer Anciaux mag erop rekenen dat ik op de discussiedag morgen zal vragen dat een aantal NGO's beter wordt geïnformeerd.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER OLIVIER AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE INITIATIEVEN VAN DE MINISTER INZAKE DRUGSPREVENTIE»

QUESTION ORALE DE M. OLIVIER AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LES INITIATIVES DU MINISTRE RELATIVES À LA PRÉVENTION DE LA CONSOMMATION DE DROGUES»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Olivier aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de initiatieven van de minister inzake drugspreventie».

Het woord is aan de heer Olivier.

De heer Olivier (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, de Vice-Eerste minister heeft verklaard middelen te willen inzetten om in de scholen een preventief drugsbeleid te voeren. Hiervoor wordt op federaal niveau 40 miljoen vrijgemaakt. Het is de bedoeling om daarmee in de steden met een veiligheidscontract een drugsleraar aan te stellen die als «aanspreekpunt» moet dienen voor de leerlingen.

Deze idee strookt evenwel niet met de afspraken die werden gemaakt tussen de verschillende overheden, betrokken bij een geïntegreerd drugsbeleid. De overeengekomen bevoegdheids-

verdeling houdt in dat het federaal niveau de drugshandel en de verzorging van verslaafden aanpakt, terwijl de Gemeenschappen de preventie voor hun rekening nemen.

Vlaanderen houdt zich consequent aan deze afspraak. Er werd immers al een preventieprogramma opgestart via de PMS-centra en het medisch schooltoezicht.

De parallelle structuur die de Vice-Eerste minister wil oprichten, biedt dus op geen enkele manier een meerwaarde inzake de preventie van drugs in Vlaamse scholen.

Graag vernam ik van de Vice-Eerste minister hoever de uitvoering van zijn deel van de afspraak gevorderd is, meer bepaald met betrekking tot de oprichting van medisch sociale opvangcentra, en hoeveel middelen hiervoor worden vrijgemaakt. Is het niet aangewezen de middelen waarover hij beschikt aan te wenden voor materies die tot zijn bevoegdheid behoren?

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, zoals u weet, behoort criminaliteitspreventie tot de federale bevoegdheid en gezondheidspreventie tot de gemeenschapsbevoegdheid.

In november heeft de Regering een krediet van ongeveer 40 miljoen goedgekeurd voor de preventie van drugs in het onderwijs. Het was evenwel de bedoeling samenwerking met de Gemeenschappen tot stand te brengen.

Dit initiatief is geenszins nieuw, en hierover is trouwens met de Gemeenschappen reeds uitvoerig gediscussieerd.

De besprekingen hebben ertoe geleid dat de Franse Gemeenschap principieel akkoord gaat met gemeenschappelijke acties in de steden in het kader van het veiligheidscontract, in samenwerking met de preventieraad en gekoppeld aan andere initiatieven. Vlaanderen stemt hiermee op het ogenblik nog niet in.

Ik heb van in het begin vooropgesteld dat gemeenschappelijke acties niet zullen worden opgestart als de betrokken Gemeenschap dat niet wenst. Het initiatief gaat evenmin in tegen het beleid van de Gemeenschappen.

Ik ben er van overtuigd dat teveel jongeren in de politiecombi's terecht komen en dat dit slechts kan worden voorkomen door in de diverse scholen preventie-acties voor 13-14-jarigen op het getouw te zetten.

Ik heb nooit beweerd dat de Vlaamse Gemeenschap niet optreedt. Ik heb wel gevraagd dat zij meer initiatieven zou nemen. Men kan hier ook niet spreken van een parallel circuit. Integendeel. Er was duidelijk afgesproken dat het initiatief van de Regering geïntegreerd wordt in de bestaande acties. Of die initiatieven nu via de PMS-centra dan wel via de scholen zelf worden genomen, maakt niets uit. Het was perfect mogelijk daarover nog van gedachten te wisselen.

De federale overheid tracht een consequente houding aan te nemen; deze materie is geen federale bevoegdheid en we hebben dat ook nooit betwist. Vanuit een reële bekommernis doet de federale overheid een rondvraag om te weten of er voor deze initiatieven interesse bestaat. Bestaat er geen interesse, dan worden er geen verdere stappen gezet.

Als wij de steden en gemeenten uitnodigen om initiatieven te nemen, dan doen wij dat niet op een vrijblijvende manier. Als zij bereid zijn op onze uitnodiging in te gaan, dan willen wij een steentje bijdragen tot de realisatie van initiatieven die behoren tot de gemeentelijke bevoegdheden die ook voor de Gemeenschappen van nut kunnen zijn. Als de reacties aan Vlaamse zijde negatief zijn, gebeurt daar verder niets. Als Brussel en de steden in Wallonië positief reageren, dan zal de federale overheid hen steunen.

Ik weet dat de Gemeenschappen nu reeds een aantal projecten hebben ontwikkeld, maar voor de leeftijdsgroep van de 13-14-jarigen moet er meer worden gedaan. Wat de medisch-sociale opvangcentra voor drugverslaafden betreft, voorziet de federale overheid in een bedrag van 500 miljoen frank op jaarbasis. Met twee van de negen centra werd reeds een overeenkomst afgesloten, vijf of zes centra ontwikkelen reeds een complete werking en voor bepaalde bestaande vormingscentra werden al enkele miljoenen uitgetrokken.

In de Werkgroep «Drugsproblematiek» van de Kamer van volksvertegenwoordigers heeft de bevoegde directeur bij het RIZIV ons verzekerd dat het programma tegen het einde van dit jaar volledig zal zijn ingevuld. De federale overheid zal zodoende vijfhonderd miljoen frank extra investeren op de begroting van de sociale zekerheid. Men kan dus moeilijk volhouden dat de federale overheid geen ernstige inspanningen doet.

Als het opstarten van de projecten enige vertraging kent, is dat te wijten aan onze eis dat er vooraf afspraken dienen te worden gemaakt met de hulpinstanties die door de Gemeenschappen worden gesubsidieerd. Wij willen voorkomen dat beide initiatieven los van elkaar bestaan. Dat vergt onderhandelingen op het terrein. Wij zullen van zeer nabij toezien op het stipt nakomen van de gemaakte afspraken.

Ik hoop van harte dat we snel uit deze bevoegdheidsdiscussies geraken; er is geen reden om daaraan te twijfelen aangezien er geen enkele politieke animositeit rond het beoogde doel bestaat. Het initiatief kwam niet op het meest gelukkige ogenblik in de pers; dat strookte noch met mijn wensen, noch met mijn bedoelingen. Het gesprek met de Gemeenschappen loopt verder, maar de Gemeenschappen zelf zullen uiteindelijk beslissen of ze op onze vraag al dan niet ingaan.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Olivier voor een repliek.

De heer Olivier (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik kan de redenering van de Vice-Eerste minister goed volgen. Ik kom net terug van een vergadering waarop het Vlaams Instituut voor gezondheids promotie de talrijke initiatieven heeft toegelicht die het in Vlaanderen ondersteunt. Overal in Vlaanderen en ook in de provincie West-Vlaanderen die de Vice-Eerste minister goed kent, beweegt er heel wat. Centra voor drugspreventie hebben antennes in de scholen, maar het ontbreekt hen op dit ogenblik aan voldoende subsidies. Mag ik de Vice-Eerste minister suggereren dat de beschikbare middelen binnen het bestek van de bevoegdheden van de Vice-Eerste minister deze initiatieven ten goede zouden komen?

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BOUTMANS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE BURGEMEESTER VAN KAPELLEN»

QUESTION ORALE DE M. BOUTMANS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LE BOURGMESTRE DE KAPELLEN»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Boutmans aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de burgemeester van Kapellen».

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, in de gemeente Kapellen is sinds de laatste gemeenteraadsverkiezingen nog steeds geen nieuwe burgemeester benoemd.

De vorige burgemeester bleef in functie, in afwachting van de benoeming van een opvolger. De huidige burgemeester is onlangs veroordeeld tot een zware, zij het voorwaardelijke gevangenisstraf wegens fraude en valsheid in geschriften, ofschoon deze veroordeling nog niet definitief is.

Meent de Vice-Eerste minister dat de betrokkene nog het morele gezag heeft om het ambt van burgemeester verder uit te oefenen?

Acht hij het wenselijk dat het gemeentebestuur zo lang wordt voorgezeten door een waarnemend burgemeester, of draagt die functie een andere officiële titel?

Heeft hij enig initiatief genomen om aan deze situatie te verhelpen en om eventueel tot een nieuwe benoeming over te gaan?

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, zoals u weet, kan een burgemeester niet voorlopig worden geschorst. Wanneer een burgemeester na een eerste ambtstermijn voor een nieuwe benoeming wordt voorgedragen en er tegen hem een gerechtelijk dossier bestaat, dan is de algemene regel dat met de nieuwe benoeming wordt gewacht. Intussen blijft de betrokkene waarnemend burgemeester en is het nogal moeilijk om tegen hem sancties te nemen zolang er nog geen definitieve uitspraak is. Pas als die er wel is, kunnen we optreden met schorsing, afzetting of het aanvaarden van het vrijwillig ontslag of zelfs met de vaatstelling dat het ambt vervallen is.

Ik wens van deze algemene lijn in geen enkel geval af te wijken. Er is nog altijd het principe dat iemand onschuldig is tot hij wordt veroordeeld. We kunnen iemands functie dus niet afnemen zolang er geen veroordeling is, behalve wanneer de betrokkene er om vraagt.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans voor een repliek.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, het is natuurlijk lovenswaardig dat de Vice-Eerste minister zich bekommert om de rechten van de mens, maar ik heb hem niet altijd zo gereserveerd geweten en hier is er toch wel een fundamenteel probleem. In gelijksoortige omstandigheden reageert niet iedereen op dezelfde manier. Ik herinner hier aan de schepen van Antwerpen die in dezelfde zaak enkele dagen voor het proces ontslag heeft genomen om zich in eer en geweten te kunnen verdedigen. Ik neem aan dat de Vice-Eerste minister zo iets niet kan opleggen, maar zijn stilzwijgen verbaast mij toch. Hij is niet in alle omstandigheden zo terughoudend en hij mag in zijn functie over deze zaak toch zijn mening zeggen. Hij kan ook de gemeente uitnodigen om hierin een initiatief te nemen.

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier toch even kort op antwoorden. Ik begrijp niet waarop de heer Boutmans zinspeelt. Ik denk dat ik ten opzichte van burgemeesters altijd dezelfde houding heb aangenomen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik bedoelde niet noodzakelijk minister Vande Lanotte zelf, maar ik herinner mij zeer eminente ministers van Binnenlandse Zaken die zeer duidelijk hun mening hebben gezegd en een stokje hebben gestoken voor dit soort zaken.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Niet wanneer het ging om een burgemeester in functie.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME CORNET D'ELZIUS AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «LE DÉPISTAGE, LE TRAITEMENT ET LA RECHERCHE EN MATIÈRE DE LUTTE CONTRE LE CANCER DU SEIN»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW CORNET D'ELZIUS AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE BESTRIJDING VAN BORSTKANKER: OPSPORING, BEHANDELING EN WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Cornet d'Elzius au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «le dépistage, le traitement et la recherche en matière de lutte contre le cancer du sein».

Le Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur répondra en lieu et place de son collègue, le ministre de la Santé publique et des Pensions.

La parole est à Mme Cornet d'Elzius.

Mme Cornet d'Elzius (PRL-FDF). — Monsieur le Président, tout d'abord je remercie M. Vande Lanotte de bien vouloir répondre à mes questions en lieu et place de M. Colla.

On parle de plus en plus de lutte contre le cancer du sein en Belgique.

En matière de dépistage, notre pays accuse un retard en cette matière. Le coût de l'organisation de programmes de dépistage serait peu important par rapport au coût des mammographies effectuées actuellement.

En matière de traitement, il y a des retards d'enregistrement et de non-remboursement de médicaments qui sont, par ailleurs, remboursés dans des pays européens voisins. Toutefois, un espoir semble se dégager: le Taxol, une des molécules représentant le premier progrès important dans le domaine de la chimiothérapie des cancers du sein métastasés, serait enfin remboursé: mais d'autres médicaments tels que le Taxotere et la Navelbine ne sont toujours pas remboursés en Belgique.

En matière de recherche: 0,9 p.c. du PIB belge servent au financement de la recherche; 0,5 p.c. viennent du secteur privé et à peine 0,4 p.c. du secteur public. Au sein de l'Union européenne, seul le Portugal en fait encore moins que la Belgique.

Dans notre pays, une femme sur douze a — ou aura — un cancer du sein. Cette fréquence continue et continuera, malheureusement, à augmenter si nous n'agissons pas.

Mes questions sont les suivantes.

Que fait-on actuellement pour augmenter la pratique du dépistage?

Ne pourrait-on pas accélérer les procédures d'enregistrement des médicaments et obtenir un enregistrement des nouvelles spécialités disponibles pour le traitement du cancer du sein?

Serait-il possible d'augmenter la part prise par les pouvoirs publics dans le financement des recherches fondamentales et cliniques?

M. le Président. — La parole est à M. Vande Lanotte, Vice-Premier ministre.

M. Vande Lanotte, Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur. — Monsieur le Président, voici la réponse du ministre de la Santé publique et des Pensions.

«La prévention médicale générale de toute la population est une compétence qui relève des Communautés. Par conséquent, la pratique générale du dépistage échappe à mes compétences.

Néanmoins, dans la formation des médecins généralistes et spécialistes est prévue une formation spécifique pour le dépistage du cancer du sein. Chaque médecin reçoit une formation pendant son stage en gynécologie relative à l'examen du sein et des ganglions axillaires pour détecter le cancer du sein. Les médecins sont normalement mis au courant du nombre de nouveaux cas se présentant annuellement et de l'importance de cette pathologie dans les causes de décès.

Le développement des mammographies et les progrès réalisés à ce niveau permettent désormais de dépister le cancer du sein à un stade plus précoce, éventuellement même à un stade où la palpation du sein ne révèle pas de symptômes pertinents. Un diagnostic précoce offre des possibilités de guérison plus grandes. À ce sujet une étude se déroule — mais pas sous ma compétence — sur l'indication et l'utilité d'une mammographie, l'âge optimal pour effectuer des mammographies régulièrement et la fréquence optimale de ces mammographies.

Par le biais du registre du cancer, mon service soutient la recherche relative à l'étiologie et à l'évolution du cancer du sein. Environ 10 millions de francs sont destinés à ce registre et environ 4 millions sont consacrés à la recherche contre le cancer.

Via les *peer-reviews* entre médecins spécialistes, les dossiers des patientes souffrant d'un cancer du sein seront discutés, de façon anonyme, entre collègues, concernant le diagnostic, le traitement

et le *outcome* du traitement. On veut éviter au médecin de devoir admettre qu'un cancer du sein a été détecté tardivement chez une de ses patientes alors qu'il était possible de le détecter plus tôt par le biais des méthodes de dépistage mises à sa disposition. Il y va de son honneur professionnel. Il s'agit là d'une motivation supérieure à toute réglementation.

La procédure d'enregistrement doit garantir la sécurité des médicaments. Avant de pouvoir mettre un médicament sur le marché, il faut nécessairement prouver son efficacité et sa sécurité. Ainsi, tous les médicaments sont jugés de la même manière et la rapidité de l'enregistrement dépend souvent de la qualité du dossier déposé. Si toutes les preuves nécessaires sont présentes dans le dossier, dans ce cas, le dossier d'enregistrement pourra être traité plus rapidement; dans le cas contraire la firme devra apporter des renseignements complémentaires, ce qui peut provoquer des retards.

De plus, mon cabinet prépare un projet visant à améliorer le fonctionnement de la Commission des médicaments, notamment en lui allouant davantage de personnel et de moyens techniques et scientifiques.

Le FNRS recevra, en 1997, une subvention générale de 197 millions de francs belges pour des projets de recherche dans le cadre des compétences fédérales de la Santé publique. Une commission indépendante composée de scientifiques juge de l'attribution de ces subventions sur la base de la qualité des projets déposés. On peut y trouver notamment des projets concernant le dépistage et le traitement du cancer ainsi que les médicaments qui servent à ce traitement.

Pour ce qui concerne l'aide à la recherche scientifique en général, je vous demande de contacter mon collègue Yvan Ylief, ministre chargé de la Politique scientifique.»

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Alvorens de behandeling van de mondelinge vragen af te sluiten wil ik Vice-Premier Vande Lanotte nog op het volgende wijzen. In de mondelinge vragen worden de ministers er vaak aan herinnerd dat een aantal schriftelijke vragen die tot hun departement werden gericht onbeantwoord zijn gebleven. Tot op heden werden 148 schriftelijke vragen gesteld aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, waarvan 34 vragen niet werden beantwoord. Dat is toch wel een vrij hoog percentage, daarom vraag ik hem de zaak te onderzoeken en eventueel maatregelen te treffen.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS ET LA LOI DU 8 JUILLET 1976 ORGANIQUE DES CENTRES PUBLICS D'AIDE SOCIALE

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS

Reprise de la discussion générale

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN VAN DE ORGANIEKE WET VAN 8 JULI 1976 BETREFFENDE DE OPENBARE CENTRA VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Hervatting van de algemene beraadslaging

M. le Président. — Nous reprenons la discussion générale des projets de lois relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Wij hervatten de algemene bespreking van de wetsontwerpen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

La parole est à Mme Willame.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur le Président, c'est peu dire que le projet soumis aujourd'hui à l'approbation du Sénat a, dès avant son dépôt à la Chambre et tout au long de son examen par les deux assemblées, provoqué chez beaucoup un profond malaise. Le Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur ne me contredira certainement pas.

Ce malaise a, tout d'abord, été ressenti au sein de la société civile, dont non seulement les institutions et autres associations actives en la matière, mais aussi, nombre de simples citoyens, qui se sont vivement émus de la teneur des règles en projet. J'imagine qu'il en est peu parmi nous qui n'ont été l'objet, soit d'une demande d'informations, soit de critiques émanant des relais de la société civile, alertés par le dépôt du texte.

Ce malaise fut également perceptible dans l'enceinte parlementaire et, ce n'est un secret pour personne, au sein même des groupes de la majorité. D'où, sans doute, l'importance des débats qui ont eu lieu dans les différentes commissions de la Chambre, puis du Sénat, des débats qui, disons-le d'emblée, n'auront pas réussi à dissiper les doutes et les craintes de mon groupe. J'y reviendrai.

Je voudrais auparavant lever toute équivoque et préciser à nouveau les quatre objectifs inscrits dans la déclaration du Gouvernement.

Premièrement, le renforcement de la lutte contre l'immigration illégale. Si tel n'est sans doute pas le but exclusif du projet, il n'est pas douteux qu'en plusieurs de ses dispositions, il tend à prévenir, sinon à combattre l'immigration clandestine et ses dangers, tout en conformant notre réglementation aux prescrits des règles supranationales en la matière.

Deuxièmement, la lutte contre les abus constatés dans les procédures de demandes d'asile. On ne réaffirmera jamais assez que notre pays se doit de rester une terre d'accueil pour les réfugiés. Cet accueil ne peut toutefois être effectivement garanti que s'il est réellement destiné aux réfugiés, au sens de la définition arrêtée par la Convention de Genève. En d'autres termes — je crois qu'il faut être tout à fait clair à ce sujet —, l'accueil des réfugiés n'est possible que pour autant qu'il ne soit pas détourné de son but et que les procédures mises en place ne puissent être utilisées à d'autres fins que celles pour lesquelles elles ont été instituées.

Troisièmement, l'accélération du traitement des demandes d'asile participe du même esprit. La lenteur dans l'examen des dossiers porte non seulement préjudice aux candidats-réfugiés, mais favorise également le recours abusif aux procédures existantes et conduit, ce faisant, au développement de la clandestinité.

Quatrièmement, la déclaration du Gouvernement tendait à mettre sur pied une politique effective d'éloignement du territoire. Cette politique est sans doute nécessaire si l'on veut lutter contre l'immigration illégale. Cependant, le prix à payer pour garantir quelque efficacité à la politique d'éloignement est particulièrement lourd : l'exclusion des circuits de l'aide sociale et la prolongation de la détention administrative sont, à l'évidence, de l'ensemble des dispositions en projet, les règles les plus problématiques.

En effet si, pour les aspects que je viens de souligner, le projet rencontre les objectifs de la déclaration du Gouvernement, il n'en demeure pas moins que les réponses qu'il apporte sont loin de constituer de simples modifications techniques de la législation de 1980. Ces réponses sont également l'expression d'un choix qui ne souffre aucune équivoque : celui de la fermeté, sinon d'une sévérité accrue vis-à-vis de tout étranger qui se présente à nos frontières ou séjourne sur notre territoire.

À cet égard, le projet s'inscrit résolument dans la politique menée par la Belgique et par l'Europe depuis près de vingt ans : une politique d'ouverture, sans doute, mais d'une ouverture strictement contrôlée et fondée sur la restriction de principe des flux migratoires.

Cela étant, cette politique n'est pas sans poser des problèmes réels, que nous ne pouvons ignorer ou minimiser. Elle n'est pas non plus sans susciter le malaise dont je parlais tout à l'heure et à propos duquel nous nous réjouissons de réentendre le ministre.

Je ne rentrerai pas dans le détail de l'examen des dispositions en projet qui ont provoqué ce malaise. Mes collègues Andrée Delcourt et Joëlle Milquet, qui ont participé activement aux travaux en commission de la Justice, en commission des Affaires sociales et en commission de l'Intérieur et des Affaires administratives, procéderont à cet examen plus particulièrement orienté sur les dispositions à portée sociale et sur la problématique de la détention administrative.

Pour ma part, je tiens à souligner qu'en tout état de cause, ce projet appelle une réflexion approfondie de la part du législateur. Il convenait donc que ce projet soit saisi par le Sénat selon la procédure d'évocation, conformément aux nouvelles fonctions constitutionnelles de notre assemblée, et ce contrairement à ce que vous avez affirmé, monsieur le Vice-Premier ministre.

Cette procédure d'évocation a tout d'abord permis aux sénateurs d'examiner, en connaissance de cause, les dispositions relevant du bicaméralisme intégral. À l'évidence, l'examen de ces dispositions isolées des autres règles en projet relevant du bicaméralisme optionnel eût été bien difficile.

L'évocation a également introduit au Sénat une réflexion sur un débat de société fondamental, qui dépasse le cadre du présent projet. Cette réflexion devra se poursuivre, en profondeur. Et notre assemblée, de par sa représentation fédérale et fédérée, est particulièrement bien placée pour poursuivre sa réflexion sur le statut des étrangers dans notre pays et sur les questions qu'il pose en termes de traitement administratif, de contrôle juridictionnel, d'aide sociale et d'enseignement, pour ne citer que les principaux points.

La procédure d'évocation a enfin permis de voir évoluer la discussion entamée à la Chambre. Certes, le texte soumis à notre approbation est identique à celui qui nous a été transmis et nous le regrettons. Mais la portée des dispositions en projet dépend moins de leur libellé que de leur application concrète, et les discussions menées au Sénat ont donné à M. le ministre de l'Intérieur l'occasion de préciser davantage les objectifs des modifications proposées et la manière dont il entend les voir appliquer. Elles furent également l'occasion, pour les membres des commissions saisies, de s'informer de la teneur exacte des règles en projet et, plus généralement de l'état actuel de la politique d'immigration, de ses carences et des résultats encore à atteindre.

Nous attendons la réponse du Vice-Premier ministre aux présentes questions et à celles que mes collègues poseront de manière plus concrète tout à l'heure. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. Jonckheer.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le Président, mon collègue Eddy Boutmans et moi-même interviendrons de manière convergente dans ce débat. Je laisse donc au juriste qu'il est le soin de présenter un exposé de nature juridique et de défendre les amendements que nous avons introduits en commission.

Personnellement, au nom des groupes Écolo et Agalev, je voudrais, dans le cadre de cette séance plénière, développer cinq catégories de réflexions qui explicitent notre position par rapport au projet du Vice-Premier ministre.

Pour ceux qui souhaiteraient davantage connaître le point de vue d'Écolo en la matière, je renvoie également à l'intervention de mon collègue Vincent Decroly à la Chambre, le 2 avril 1996, lors de la discussion de ce même projet.

En premier lieu, il s'agit de bien comprendre la thèse défendue en commission par le Vice-Premier ministre. Son argumentation est, me semble-t-il, la suivante.

Premier élément, la politique de migration doit être plus contrôlée et rien n'est en fait fondamentalement modifié par rapport aux dispositions actuellement en vigueur.

Deuxième élément, le droit d'asile est détourné par le fait que les autres canaux d'immigration légale sont précisément mieux contrôlés.

Troisième élément, le droit d'asile étant détourné, il convient de faire le tri entre le vrai et le faux réfugié.

Nous avons donc, dit le Vice-Premier ministre, un projet qui plaide pour une approche plus sélective et plus rapide et non plus restrictive ou plus répressive. Ce type d'approche était d'ailleurs déjà défendu, monsieur le Vice-Premier ministre, par votre prédécesseur M. Tobbacq, et se retrouve également dans maints documents sur le plan européen. (*La sonnerie d'un téléphone portable retentit.*)

M. le Président. — Madame Lizin, c'est la troisième fois cet après-midi que cet incident se produit. Il est très simple de l'éviter: il suffit de débrancher cet appareil. Vous connaissez la décision qu'a prise le Bureau et qui vous a été communiquée en son temps...

Mme Lizin (PSC). — Monsieur le Président, je m'incline.

M. le Président. — Je vous prie de respecter dorénavant la décision du Bureau.

La parole est à nouveau à M. Jonckheer.

M. Jonckheer (Écolo). — C'est ainsi, monsieur le Vice-Premier ministre, que votre projet, d'une part, vise à raccourcir la phase de recevabilité — vous espérez passer de trois mois et demi, en moyenne, à un mois — et à ramener l'ensemble de la procédure à un an, et, d'autre part — c'est ce qui explique le système des centres ouverts durant la phase de recevabilité des demandes —, à renforcer le dispositif des centres fermés, en vigueur depuis 1993, pour les personnes susceptibles d'être expulsées. Cette disposition devrait permettre de recourir à la garde à vue du candidat au droit d'asile et du candidat débouté.

J'ai parlé d'une approche plus sélective. L'évolution du nombre de demandeurs d'asile de 1988 à 1995 — vous m'avez obligeamment fourni les chiffres à cet égard, monsieur le Vice-Premier ministre — révèle une réduction de plus de 50 pc. en la matière: plus de 26 000 demandes d'asile ont été introduites en 1993 contre 11 658 seulement en 1995.

Ces résultats peuvent être expliqués par la politique efficace menée par le ministre Tobbacq, antérieurement en charge de cette matière. Alors, dans ce cas, pourquoi invoquer l'urgence? Pourquoi des mesures plus sévères — à connotation plus répressive — doivent-elles être envisagées, à savoir la surveillance des candidats et l'expulsion des candidats déboutés?

Ma deuxième réflexion porte sur le malaise existant non seulement au sein de nos rangs mais aussi chez certains parlementaires de la majorité qui souhaitent émettre des réserves — pour notre part, ce sera un refus — sur les dispositions proposées.

La première raison qui explique ce climat est la suivante et, selon moi, vous ne pouvez la contester, monsieur le Vice-Premier ministre: en Belgique, comme dans les autres pays européens, l'interprétation de la Convention de Genève se fait sur une base toujours plus minimale et avec un objectif de dissuasion. Le fait que le nombre de demandes considérées comme recevables diminue au fil des ans est un élément qui renforce cette affirmation.

J'en viens à la seconde raison expliquant le climat que vous avez également dénoncé, monsieur le Vice-Premier ministre. La gestion actuelle de la procédure dans le pays connaît des déficiences et des bavures tout à fait inacceptables et les modifications proposées dans votre projet de loi ne me paraissent pas y répondre. Les solutions que vous avancez en la matière, à savoir les contrats de gestion avec votre propre administration, sont certainement souhaitables mais ne justifient pas, selon moi, un loi pour leur mise en application.

Pour résoudre les problèmes existant au niveau de la gestion, l'ex-ministre M. Tobbacq et le ministre Vande Lanotte ont décidé d'accélérer les procédures et d'augmenter le nombre d'expulsions.

Je tiens à rappeler qu'en 1993, lorsque nous avons discuté au sein de cette assemblée de la précédente modification, une alternative avait été proposée, en termes de procédure, qui visait à unifier la phase de recevabilité et celle d'examen sur le fond. Ce type de procédure alternative permettait de rencontrer l'objectif d'une plus grande rapidité et pouvait, en même temps, donner de meilleures garanties concernant l'examen des dossiers.

Par ailleurs, je pense que cette déficience — pour ne pas dire davantage — dans la gestion actuelle de la procédure s'illustre à travers un certain nombre d'exemples concrets et de commentaires.

J'ai été frappé de lire dans *Le Soir* du 16 décembre 1995 la déclaration du directeur de l'Office des étrangers qui indiquait que le volume de travail était sans rapport avec le personnel existant et que le personnel supplémentaire fourni à l'office avait un statut de contractuel d'un an, ce qui correspondait précisément au temps de formation nécessaire. Une fois formé, le personnel s'en allait donc vers d'autres cieux. Cette déclaration laisse assez perplexe sur le plan des responsabilités de ce fonctionnaire.

J'en viens à un deuxième exemple. J'ai été choqué par le rapport de l'Observatoire international des prisons, une ONG européenne qui a visité différents centres fermés, en Belgique et à l'étranger. Les résultats de ce rapport sont relativement durs à l'égard des centres fermés belges.

Je citerai un troisième exemple sans mentionner de nom. À l'évidence, les cas individuels d'expulsion dont la presse a fait écho et qui concernent des personnes résidant depuis longtemps sur notre territoire, soit en situation irrégulière, soit dans l'attente du traitement de leur dossier, ne me paraissent pas correspondre aux traditions démocratiques de notre pays.

Considérant ces déficiences et ces bavures dans la gestion de la procédure et après vous avoir entendu en commission, deux urgences me paraissent fondamentales dans le traitement de la procédure d'asile, mais, à mes yeux, elles ne nécessitent pas une nouvelle modification de la loi. La première, c'est le renforcement des moyens et la formation de votre administration. En ce qui concerne les moyens, un premier scénario peut être imaginé qui consiste à réduire le nombre de demandes à traiter. Le deuxième scénario, qui semble être le vôtre, c'est le recours à des contrats de gestion, mais, pour cela, une loi ne me paraît pas nécessaire.

La deuxième urgence consiste à améliorer les conditions d'accueil dans les centres ouverts et dans les centres fermés. Là non plus, une loi ne me paraît pas nécessaire. Dans celle que vous proposez, vous supprimez le rôle des CPAS ainsi que l'aide financière. En quelque sorte, vous centralisez le processus et vous rendez les personnes candidates plus dépendantes.

Toutes ces raisons me paraissent déformer votre projet. Les discussions que nous avons eues en commission ne m'ont absolument pas rassuré — ou en tout cas, très insuffisamment — quant aux évolutions que nous risquons de connaître.

J'en arrive à une troisième catégorie de réflexions qui concerne la dimension européenne. À ce sujet, je souhaiterais lever des malentendus, me référant notamment à l'intervention de certains collègues. On entend une espèce d'incantation européenne selon laquelle une politique d'asile menée sur le plan européen serait différente de celle qui est menée en Belgique et dans les autres pays européens. Personnellement, je pense qu'un tel raisonnement témoigne de beaucoup de naïveté et d'ignorance.

En effet, tout d'abord, la Convention de Schengen et celle de Dublin, concernées par certaines dispositions du projet de loi, maintiennent intégralement les prérogatives nationales en matière de procédure de droit d'asile. Il s'agit, en particulier, de l'article 32 de la Convention de Schengen et de l'article 3, alinéa 3, de la Convention de Dublin. Nous ne pouvons donc pas utiliser ces conventions comme prétexte à un durcissement des procédures dans notre propre pays. En revanche, il existe une pression de facto à l'harmonisation de ces procédures de droit d'asile entre pays européens afin d'éviter une concurrence entre les dispositions légales. Les débats et votes intervenus en république fédérale d'Allemagne en 1993 et 1994 sur le droit d'asile ainsi que les lois Pasqua, en France, témoignent du fait que l'harmonisation en Europe va dans le sens de mesures beaucoup plus rigoureuses et beaucoup plus restrictives. Si une harmonisation de la procédure et des critères de droit d'asile devait se produire aujourd'hui sur le plan européen, elle irait sans aucun doute dans un sens restrictif.

Je citerai deux exemples. C'est dès 1990 qu'a été défendue à l'échelon européen la thèse de la «demande manifestement non fondée» pour la recevabilité du droit d'asile. C'est également à cette époque qu'a été introduit le concept de «premier pays tiers

sûr», qui a notamment comme fonction de repousser les réfugiés venant d'Afrique vers les pays africains les plus proches. M. Tobbacq s'en souviendra certainement.

Par conséquent, les instruments européens doivent être renforcés en fonction d'objectifs, centre du véritable débat. C'est vrai dans le cas de la réforme de la Conférence intergouvernementale et également dans le cas d'une éventuelle harmonisation européenne de la politique du droit d'asile et d'immigration.

J'en viens à une quatrième catégorie de réflexions. Ainsi que certains l'ont indiqué ce matin, le débat est un échec partiel.

En effet, certains disent que le débat véritable est celui des migrations, d'une façon générale. Par ailleurs, le débat me semble aussi être manqué sur le plan du problème du droit d'asile en tant que tel. Tant à la Chambre qu'à au Sénat, on n'a pas pris suffisamment de temps pour faire une réelle analyse comparée des procédures en vigueur au sein de l'Union européenne et de l'évolution du droit d'asile. De plus, on ne s'est pas interrogé sur la nécessité éventuelle d'élaborer une nouvelle convention, complémentaire à celle de Genève, visant le caractère collectif des persécutions. En d'autres termes, quelle leçon tire-t-on, par exemple, des conditions d'accueil des réfugiés de l'ex-Yougoslavie dans les différents pays européens ?

Autre exemple : on ne s'est pas davantage interrogé sur l'idée d'un fonds européen de solidarité pour répartir équitablement le coût de la politique du droit d'asile au sein des pays de l'Union européenne.

Ces exemples non limitatifs me semblent indiquer qu'il ne faut pas nécessairement et automatiquement continuer à mélanger politique de migration et politique de droit d'asile. Elles sont bien entendu liées, mais il convient de poursuivre une réflexion relativement autonome sur l'évolution du droit d'asile dans les pays européens.

Je ferai une brève conclusion au sujet de l'attitude politique de différents partis par rapport à ce projet. Je rappellerai simplement qu'en 1993 la modification précédente de la loi a été votée par la majorité actuelle, alors que M. Tobbacq était aux affaires. M. Coveliers a eu raison de rappeler ce matin que cette modification était plus importante que celle qui intervient aujourd'hui. Elle était idéologiquement le point d'infléchissement de notre droit en matière de droit d'asile. À ce moment-là — je le regrette — les partis Écolo et Agalev étaient les seuls, avec la Volksunie, à dénoncer cette montée du courant sécuritaire. Mais le passé est le passé !

Aujourd'hui, comme l'ont rappelé Mmes Willame, Cantillon et de Bethune, il est clair qu'un certain nombre de parlementaires PSC et CVP ont voulu déposer des amendements, en particulier sur le thème de la détention en centre fermé et de l'aide médicale. Les socialistes, monsieur Lallemand, se sont essentiellement tus en commission, en tout cas en commission de l'Intérieur. Cette question d'amendement était d'ailleurs le sens principal, mais non exclusif, de l'évocation. Le résultat est connu : aucun amendement émanant de la majorité n'a été déposé. Bon gré mal gré, on s'est donc rabattu sur l'idée d'une commission d'évaluation. Je voudrais vous faire part de quelques réflexions à ce sujet.

Nous nous trouvons dans un processus quelque peu douteux. Nous allons voter une loi alors qu'une bonne partie d'entre nous sait que certains de ses articles sont dangereux et non souhaitables. On prévoit cependant un mécanisme d'évaluation pour contrôler certains dispositifs de cette loi qui risquent d'être mauvais. Il eût évidemment mieux valu amender la loi en commission. Les responsabilités sont connues.

Deuxième élément : je ne suis pas opposé à la création d'une commission — ou d'une sous-commission — d'évaluation. Presque à la décharge du ministre, cette fois, je signale que cette commission engage principalement la responsabilité des parlementaires. Siégeant au Parlement depuis cinq ans, j'ai pu constater que les discussions sur de nombreux projets débouchent souvent sur la même conclusion : notre contrôle est insuffisant ; il doit être accru.

Dans le cadre de la Convention de Schengen, un article spécifique a été inscrit dans la loi à l'initiative du groupe Écolo. Cet article contraint le ministre à établir un rapport annuel sur

l'application de la convention. Force est malheureusement de constater qu'un ou deux ans plus tard, peu de parlementaires s'intéressent encore aux évaluations demandées.

Dès lors, si nous créons cette commission d'évaluation — à laquelle j'espère que tous les groupes politiques participeront —, nous devons, si nous voulons être logiques avec nous-mêmes, veiller à l'établissement de l'évaluation.

Comme d'autres, je remercie enfin Mme de Bethune pour son excellent rapport oral. Le rapport écrit est malheureusement incomplet. En effet, s'il reprend les demandes émises par certains membres de la commission à propos de l'évaluation et de son objet, il ne fait état ni du débat qui a suivi ni des réponses apportées par le Vice-Premier ministre. À juste titre, ce dernier a notamment souligné qu'une évaluation trimestrielle paraissait excessivement rapide.

À mon sens, le débat réel concernant la commission d'évaluation doit porter sur les raisons d'être et sur l'objet de cette évaluation.

Si le Vice-Premier ministre, malgré cette mauvaise loi et le vote négatif que nous émettrons, nous propose d'établir une évaluation sur les contrats de gestion, nous pourrions alors considérer qu'il fait preuve de bonne volonté. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Caluwé.

De heer Caluwé (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, een krant maakte enkele dagen geleden melding van een debat in Antwerpen over dit wetsontwerp waarbij de discussie blijkbaar ging over de vraag of deze wet nu een «verschrikkelijk slechte» dan wel enkel een «slechte» wet is.

Wij geven toe dat het wetsontwerp dat wij vandaag bespreken geen verschrikkelijk slechte wet is. De CVP-fractie wenst dat ons asielbeleid ervoor zorgt dat wie in zijn land van herkomst om politieke redenen vervolgd wordt en in ons land asiel zoekt, snel het statuut van politiek vluchteling kan krijgen, sociaal wordt opgevangen en wordt geholpen om zich in onze samenleving te integreren. Wij wensen ook dat wie niet kan worden beschouwd als een politiek vluchteling daarover snel uitsluitel krijgt, dat hij tijdens de procedure op een menswaardige wijze wordt behandeld en dat de terugkeer naar zijn land van herkomst op een menswaardige wijze wordt georganiseerd.

Aangezien deze wet onder meer een aantal mogelijkheden biedt om de procedure te versnellen, is dit geen verschrikkelijk slechte wet. Ik denk bijvoorbeeld aan de problematiek van het taalregime van de procedures waardoor er in de Franstalige kamers een grote achterstand is ontstaan, maar waarvoor dit wetsontwerp een oplossing biedt. We staan inderdaad nog ver van de in het regeerakkoord van 1992 vooropgestelde twee maanden voor de ontvankelijkheid en zes maanden voor het volledige onderzoek van de aanvraag.

Dit wetsontwerp is ook geen verschrikkelijk slechte wet omdat de meerderheidsfracties in de Kamer een aantal belangrijke verbeteringen hebben aangebracht. Ik denk hierbij aan het schrappen van de mogelijke bestraffing van degenen die humanitaire hulp verlenen aan vluchtelingen, aan het invoeren van een maximumtermijn op de detentie vanaf 1 januari 1988, aan de beperking van de sancties die aan de vervoerders kunnen worden opgelegd en aan het voorzien in een financiële tussenkomst door de staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking aan buitenlandse studenten die in moeilijkheden dreigen te komen.

Dit wetsontwerp is bovendien geen verschrikkelijk slechte wet indien tenminste de uitvoering en toepassing niet op een slechte wijze gebeurt. Daarom dring ik er nogmaals op aan dat de Vice-Eerste minister aan een specifieke commissie om de drie maanden informatie zou bezorgen over de feitelijke toepassing van de wet. Deze informatie moet zeker betrekking hebben op het opsluitingsbeleid, het regularisatiebeleid, het bestraffingsbeleid ten opzichte van de vervoersmaatschappijen, het verwijderingsbeleid, de toestand van de vreemdelingen aan wie de status van politiek vluchteling geweigerd is, maar die om interne politieke redenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren, op het aantal personen aan wie op grond van artikel 7, ten zevende, een bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten, de ziekten die

men heeft opgegeven en tenslotte op de evolutie van de taalkeuze en de gemiddelde duur van de verschillende procedures. De verbeteringen in de Kamer en de mogelijkheid tot het bekomen van informatie maken dat deze wet inderdaad niet meer echt «verschrikkelijk slecht» is, maar daarom is het helmaal nog geen goede wet.

De besprekingen in de verschillende commissies hebben immers uitgewezen dat dit ontwerp nog in belangrijke mate kan worden verbeterd, zelfs op louter technisch-juridisch vlak. Ik denk hierbij aan de invoering van een beroepsmogelijkheid bij de raadkamer tegen de vasthouding aan de grens, zoals voorzien voor alle andere opsluitingen en zoals gewenst door de Commissie voor de rechten van de mens. Ik denk hier ook aan het vermijden van een procedure-cascade of aan de mogelijkheid dat de advocaat het verzoekschrift om beroep in te stellen bij de raadkamer kan ondertekenen in plaats van de vluchteling zelf.

De heer Anciaux (VU). — Wanneer de heer Caluwé terecht verklaart dat deze wet misschien geen verschrikkelijk slechte wet is op voorwaarde dat zij niet op een slechte wijze wordt uitgevoerd, verwijst hij naar de driemaandelijke informatie die de Vice-Eerste minister aan het Parlement moet verstrekken. Over welke garanties beschikt het Parlement zodra deze niet verschrikkelijke slechte wet, maar op zijn minst dan toch slechte wet, is goedgekeurd, zelfs indien er om de drie maanden informatie wordt verstrekt? Alles hangt blijkbaar af van de uitvoerder van de wet. De heer Caluwé erkent dat een slechte uitvoering van deze wet niet onmogelijk is, waarmee hij niet akkoord zou gaan.

De heer Caluwé (CVP). — Niets staat een goede uitvoering van de wet in de weg. Indien wij echter bij de driemaandelijke evaluaties vaststellen dat er zich op dit vlak moeilijkheden voordoen, zullen wij onze conclusies trekken en de wet opnieuw aanpassen.

Deze wet was niet enkel op technisch-juridisch vlak maar ook op inhoudelijk vlak verbeterbaar. Hierover werd over de partijgrenzen heen een consensus bereikt. Het is echter merkwaardig dat de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, die unaniem van oordeel was dat de beginselen met betrekking tot de dringende medische hulp in de wet moesten worden opgenomen, zich uiteindelijk bij meerderheid uitsprak tegen het alsnog opnemen van deze beginselen in de wet.

Ik betreur deze houding. Het gaat hier immers ook om de zin van het advocatierecht van de Senaat. De weinige wetsontwerpen die na evocatie door de Senaat werden geamendeerd, waren eigenlijk minder belangrijke ontwerpen. Bovendien was de amendering louter technisch.

De Senaat heeft bij momenten getwijfeld over het al dan niet amenderen van sommige meer belangrijke geëvoceerde wetsontwerpen, maar is uiteindelijk niet overgegaan tot amendering omdat men begrip had voor de hoogdringendheid die de Regering inriep.

Vandaag gaat het echter niet om een louter technisch of weinig belangrijk ontwerp, maar om een fundamentele aangelegenheid. In dit geval is ook de hoogdringendheid niet van toepassing. Indien wij een ontwerp vandaag zouden amenderen, kan het nog steeds zonder moeite vóór het reces door de Kamer worden goedgekeurd. Bovendien gaat het hier zelfs niet om een politiek twistpunt want de commissie voor de Sociale Aangelegenheden was op dit ene punt — de medische verzorging, waar humane en christelijke principes een rol spelen — unaniem van oordeel dat de tekst er eigenlijk beter anders had uitgezien.

Ik betreur nog steeds dat niet iedereen hieruit de logische conclusie heeft getrokken en verzoek de Senaat zich vandaag nog eens grondig over deze materie te beraden. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, een ieder heeft het recht het grondgebied te verlaten van elk land, met inbegrip van het zijne. Dit principe is in tal van verklaringen en verdragen over de mensenrechten opgenomen.

Destijds, toen het IJzeren Gordijn nog bestond, was één van de zwaarste kritieken die aan het adres van de Sovjetunie en haar bondgenoten werd geuit, dat zij dit mensenrecht met voeten traden en dat zij hun burgers beletten het land te verlaten.

We kunnen ons afvragen of een situatie waarin steeds meer landen hun burgers wel toelaten om het land te verlaten, maar waarin ook steeds meer landen weigeren om nog andere burgers binnen te laten zo veel beter is voor de mensenrechten dan de omgekeerde situatie.

Collega Cantillon heeft vanmorgen op een naar mijn aanvoelen zeer grondige, juiste en zelfs aangrijpende wijze de mondiale context geschetst waarin migratie een steeds omvangrijker fenomeen wordt, al heeft migratie altijd bestaan.

Collega's van het Vlaams Blok, destijds, toen het in ons land, in Vlaanderen slecht ging, zijn er duizenden mensen geëmigreerd. In Detroit verschijnt er nog altijd een krant, *De Gazette van Detroit*, die tot voor kort uitsluitend in het Nederlands verscheen en die nu tweetalig is, waarin de economische vluchtelingen van toen gedeeltelijk de band met hun oorspronkelijk vaderland laten doorleven. Het kan verkeren! Zo vonden mijn grootouders in de Eerste Wereldoorlog onderdak in Engeland omdat de situatie in ons land niet meer leefbaar was.

Migratie, zeker migratie op grote schaal, is altijd een gevolg van de toenemende ongelijkheid in de wereld. Het is een gevolg, althans ten dele, van het succes van het westers democratisch model, of van de propaganda die men ervoor maakt, en het is een uiting van de *pursuit of happiness*, een beginsel dat aan de grondslag ligt van de Amerikaanse grondwet, maar eigenlijk ook van wat men in alle westerse democratieën over mensenrechten te zeggen heeft. Wij zullen dus de migratiestromen, die op zichzelf voordelen, maar ook nadelen hebben zowel voor de landen van waaruit men migreert als voor de landen waarheen men migreert, best bestrijden door de oorzaken ervan aan te pakken of te helpen aanpakken. In de praktijk zien we dat alle Europese landen samenspannen, maar niet om die oorzaken te bestrijden.

Met collega Cantillon kan ik alleen maar mijn verontwaardiging uiten omdat ook ons land al decennia lang in steeds mindere mate zijn internationale belofte naleeft om ten minste 0,7 pct. van het BNP aan ontwikkelingshulp te besteden. Dit cijfer daalt niet alleen altijd, tevens is een belangrijk deel van wat we aan ontwikkelingshulp geven hulp aan onze eigen bedrijven.

De Europese landen spannen dus niet samen om de oorzaken van migratie tegen te gaan, maar wel om hun grenzen te sluiten en een nieuw schrikdraadgordijn rond hun territorium te installeren. Hierbij streven ze geen verdere kwijtschelding van schuld of rechtvaardige handelsverhoudingen na.

Integendeel, het IMF en de Wereldbank geven steun voor het verstrengen van de onmenselijke voorwaarden en de verplichtingen waaraan arme landen vaak onderworpen worden ten koste van hun sociale voorzieningen, of althans het begin daarvan, van hun onderwijs en van de hoop voor hun bevolking.

Als het op humanitaire steun aankomt, zijn we bijzonder voorzichtig en blijven België en Europa wapens leveren aan instabiele gebieden en aan repressieve regimes. Als ik mij net als collega Bourgeois zorgen maak over bijvoorbeeld wapenleveringen aan Botswana dan hoor ik van de bevoegde minister dat dit eigenlijk een wapenlevering is om de stabiliteit in die regio te verzekeren, bijna om humanitaire redenen. Ik heb nog nooit gehoord dat die wapenleveringen gratis gebeuren. Dit is dus een bedenkelijke vorm van solidariteit.

Het is in die internationale context dat wij de praktische uitwerking van dat beleid in ons land moeten zien, een beleid dat tot de ene wetswijziging na de andere heeft geleid. In die zin kan ik dan ook de Vice-Eerste minister volgen wanneer hij zegt dat het niet dit ontwerp is dat een schrikdraad rond ons land plaatst. Het ontwerp is hoogstens een stroomstoot door de schrikdraad die al jaren geleden is opgetrokken. Het ontwerp, waarover ook velen in de meerderheid het eens zijn dat het een slecht of een verschrikkelijk slecht ontwerp is, is in feite de bekroning van een jarenlang beleid waardoor reeds vele mensen in de illegaliteit belandden en in subhumane omstandigheden op ons grondgebied leven, worden opgesloten en mishandeld, waardoor gezinnen werden gescheiden, waardoor zieken slecht werden behandeld, zwanger-

schappen slecht aflieden en vele kinderen en baby's stierven. Gisteren nog bevestigde de Vlaamse Vereniging van huisartsen dat de huidige regeling, die in dit ontwerp nog wordt verscherpt, reeds tot gevolg heeft dat aan een zeer grote groep mensen geen behoorlijke gezondheidszorg kan worden verschaft.

In de samenleving is over al deze kwesties grote ongerustheid gerezen. Enige tijd geleden uitten de bisschoppen die ongerustheid. Er verschenen publikaties. Verschillende actiegroepen, zelfs katholieke almoezeniers, gaven hun ongerustheid te kennen. In het oorspronkelijke ontwerp van de Regering konden wij zelfs lezen dat het strafbaar zou zijn mensen te helpen die in grote nood verkeren. Die bepaling is er uiteindelijk niet in gebleven. Nu mogen wij humanitaire hulp verlenen. Wij danken de Regering voor zoveel toegeeflijkheid en ruimhartigheid.

Terecht wierpen velen, ook leden van de meerderheid, de vraag op of er geen dringender problemen te regelen waren dan het verlengen van de opsluitingsperiode van mensen zonder papieren van twee tot acht maanden of zelfs tot onbepaalde tijd. Een hele discussie werd er gevoerd over welke termijn al dan niet redelijk is.

Sta mij toe twijfels te hebben over het nut van de vraag of het redelijk is mensen die geen ander misdrijf hebben gepleegd dan zonder de geschikte documenten in ons land te verblijven — zoals trouwens talloze Belgen in moeilijke tijden in het buitenland hebben verbleven —, twee maanden of langer op te sluiten.

Moet er zo dringend worden belet dat vreemdelingen zonder papieren te veel een beroep doen op de meest elementaire gezondheidszorgen? Van de staatssecretaris die voor deze materie bevoegd is, vernamen wij dat er per jaar hiervoor zo'n honderd facturen binnenkomen, terwijl in België tienduizenden, misschien wel honderdduizend illegalen verblijven. Toch vindt men dat die uitgaven dringend binnen de perken moeten worden gehouden. Men vindt dat alternatieve gezondheidsdiensten, die trouwens officieel niet bestaan, zoals Artsen zonder Grenzen, er maar voor moeten zorgen dat mensen in noodsituaties hulp krijgen. Ik hoor graag zeggen dat men een koninklijk besluit zal uitvaardigen waardoor ook preventie en algemene gezondheidszorg onder dringende medische verzorging zullen vallen. Sommige collega's hebben blijkbaar al een ontwerp van koninklijk besluit gezien.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Ik heb dat ontwerp in de commissie voorgesteld.

De heer Boutmans (Agalev). — Dat was dan op een ogenblik dat ik niet in de commissie was.

Moest voor deze materie dringend een wetsontwerp worden uitgewerkt terwijl de nood in realiteit erg groot is, zoals wordt bevestigd door het medisch korps en tal van humanitaire organisaties waarmee wij in het buitenland zo hoog oplopen? Jaarlijks laten honderden, misschien wel duizenden mensen ernstige ziektes zo lang aanslepen dat de medische verzorging inderdaad dringend is geworden, wat waarschijnlijk had kunnen worden vermeden. Een aantal vrouwen durven zich tijdens hun zwangerschap op medisch gebied zelfs niet meer laten begeleiden.

Dit is de realiteit. Dit wordt ook niet ontkend, zelfs niet in commissievergaderingen. Men heeft er geen oplossing voor, men geeft dit zelfs toe. Toch was het blijkbaar dringender een wet te maken die alleszins de indruk zal wekken, zelfs indien dat niet de bedoeling is, dat het systeem wordt verstrengd.

In de commissie is toegegeven dat het probleem van ongeleide minderjarigen, en vele honderden per jaar, een reëel probleem is en dat het zelfs om een honderdtal echte kinderen gaat.

Wij weten dat de Vice-Eerste minister zich om deze problemen bekommert en wensen dit ook niet in twijfel te trekken. Hij probeert een oplossing te vinden, maar verklaart meteen dat de Gemeenschappen hier verantwoordelijk zijn en opvang, middelen en mensen ter beschikking moeten stellen, maar dat niet doen.

Is dit probleem dan niet belangrijker? Moet dit probleem niet eerder worden opgelost dan dat een wet wordt goedgekeurd die, zelfs al is dat niet de bedoeling, nog stringenter is dan de wet die einde 1992 werd goedgekeurd en die op 1 januari 1993 in werking is getreden?

Met betrekking tot een hele reeks vragen over concrete menselijke gevallen heeft de Vice-Eerste minister uiteindelijk moeten toegeven dat hij voor die gevallen geen oplossing heeft. Ik haal het voorbeeld aan van de vreemdelingen van wie de Belgische overheden hebben beslist dat zij niet in aanmerking komen voor politiek asiel, maar van wie toch kan worden aangenomen dat zij niet naar hun land kunnen of mogen worden teruggestuurd omdat het daar voor hen niet veilig is of omdat hun land ze niet meer binnenlaat.

Eerder dan voor deze problemen in de wet een oplossing in te schrijven en zonder dat een bevredigende oplossing werd gevonden voor de vele problemen die de senatoren, niet in de eerste plaats van de oppositie, hebben opgeworpen, moest absoluut een wetsontwerp worden uitgewerkt waaraan de Senaat zelfs geen komma mag veranderen.

Ik heb mij al vaak geërgerd aan de paragraaf in het regeerakkoord waarin wordt bepaald dat de leden van de meerderheid met betrekking tot geen enkele kwestie een initiatief mogen nemen of steunen als dat niet de goedkeuring wegdraagt van alle regeringspartijen en van de Regering. Blijkbaar is de Vice-Eerste minister erin geslaagd om de leden van de meerderheid op basis van deze paragraaf tot een soort van masochistische discipline te dwingen. Hoe komt het dat een ontwerp, waarover in de meerderheid zo weinig eensgezindheid bestaat en waarover de meerderheid zelfs kletterende ruzie maakt, toch kon worden ingediend als een initiatief van de Regering? Het antwoord op deze vraag moet de meerderheid natuurlijk zelf uitmaken.

Ik kan alleen maar vaststellen dat er in het Parlement, alleszins in de Senaat, grote onrust, onvrede en ontevredenheid heersen over het ontwerp. Eminente leden van de meerderheid noemen het weliswaar niet verschrikkelijk slecht, maar alleszins toch slecht. Ik noem het een abominabel ontwerp.

Waarom zou aan dit ontwerp dan geen komma, kommapunt of artikel mogen worden gewijzigd? Samen met enkelen andere collega's hebben wij ons best gedaan om een aantal amendementen in te dienen in de commissie. Wij zijn niet zinnens ze vandaag allemaal opnieuw in te dienen in de plenaire vergadering onder meer omdat wij op een aantal punten een antwoord hebben gekregen. Zo bijvoorbeeld hoop ik dat de procedureproblemen die zouden kunnen rijzen bij de ondertekening van de advocaat uit de wereld zullen kunnen worden geholpen door de interpretatie die de Vice-Eerste minister er met de steun van de commissie voor de Justitie aan heeft gegeven. Het blijft echter afwachten of de rechtspraak zich aan deze interpretatie zal houden. Mocht de rechtspraak ter zake niets wijzigen, dan hoop ik dat we in deze Hoge Vergadering voldoende steun zullen kunnen vinden om een en ander expliciet in de wet te vermelden. Persoonlijk begrijp ik overigens nog steeds niet waarom dit niet nu reeds uitdrukkelijk in de wet mocht worden vermeld.

Wij hebben de amendementen die wij in openbare vergadering opnieuw indienen, willen beperken tot een aantal essentiële kwesties waarover elkeen zich mijns inziens in eer en geweten moet kunnen uitspreken.

Is deze hervorming wel echt noodzakelijk? Beschikken we wel over voldoende evaluatiegegevens om te besluiten dat twee maanden vrijheidsberoving voor personen die een bevel tot het verlaten van het land niet hebben opgevolgd, noodzakelijkerwijze tot acht maanden of tot een hechtenis van onbepaalde duur dient te worden verlengd?

Mag er alleen dringende medische hulp verleend worden, ook aan vreemdelingen die niet uitwijsbaar zijn, ook aan kinderen zonder papieren, de definitie van dringende medische hulp niet in acht genomen?

Is er niet minstens voor de ongeleide minderjarigen of onuitwijsbare personen nood aan een statuut?

Aan het echte en onvervalste asielrecht voor mensen die hun land omwille van hun opinie en uit vrees voor vervolging moeten verlaten, werd door de bepalingen van de wet van 1993 betreffende de aansprakelijkheid van de vervoerders reeds een zware slag toegebracht. Was het dan zo nodig de aansprakelijkheid van deze vervoerders vandaag nogmaals te verscherpen zodat vervoerders die er sinds 1993 al niet meer aan denken om mensen zonder papieren te vervoeren, nu ook mensen zonder bewijsbare middelen van bestaan zullen weigeren te transporteren?

Hoe de stemming ook zal verlopen — ik hoop nog altijd dat iedereen in eer en geweten zal beslissen — en hoe de wetteksten er uiteindelijk zullen uit zien, al dan niet geamendeerd, toch hoop ik dat wij periodiek een evaluatie zullen krijgen. Het heeft voor mij weinig belang of dat om de drie maanden, om de zes maanden of om het jaar gebeurt. Deze evaluatie mag zich niet beperken tot de formele regel van de duur van de hechtenis. Ik ben trouwens van mening dat de Vice-Eerste minister tegen eind 1997 daarvan geen zinvolle evaluatie zal kunnen maken, gewoon omdat er te weinig gevallen zullen zijn waarvan men kan beoordelen of de hechtenis korter zou zijn geweest als de wet niet was goedgekeurd.

Ik hoop dat in deze evaluatie ook andere essentiële punten aan bod zullen komen zoals de vraag hoe het hele migratiebeleid in elkaar zit. Hoe zit het terugwijzingsbeleid in elkaar? Hoe worden zogenaamde illegalen behandeld? Welke oplossing werd er gevonden — als er al een is — voor het probleem van de onbegeleide minderjarigen en voor andere risicogroepen? Hoe zit het met de problemen op het gebied van volksgezondheid?

Ik hoop dus dat de evaluatie zal slaan op al deze punten die de essentie uitmaken van de kritiek die in de Senaat en in de samenleving werd geuit op het ontwerp, maar vooral op de politiek waarvan het ontwerp het resultaat is.

Ik hoop samen met collega Lallemand dat een eventuele evaluatiecommissie ernstig werk zal leveren en op al deze overwegingen zal ingaan. Dan zal er misschien uit het senaatsdebat toch nog iets zijn voortgekomen.

Mijnheer de Voorzitter, tot zover mijn bijdrage tot de algemene bespreking. Ik wil er nog even aan herinneren dat ik mij kan indenken dat men bepaalde beleidsproblemen, bestuursproblemen en administratieve problemen heeft, ja zelfs bepaalde problemen met de eigen bevolking die hinder ondervindt van de zogenaamd grote toevloed van mensen zonder papieren en dus zonder veel toekomst. Ik kan daar begrip voor opbrengen, maar de elementaire humanitaire principes gelden voor iedereen, niet alleen voor gezette burgers. Ik denk dat het evenwicht in deze niet eenvoudig te bereiken is, maar men kan toch niet volhouden dat het beleid van de jongste jaren, dat met dit ontwerp niet alleen verder wordt uitgebouwd, maar nog wordt verscherpt, inderdaad een evenwicht heeft gerealiseerd. Ik kan alleen maar hopen dat dit in de toekomst wel zal gebeuren. (*Applaus op verschillende banken.*)

M. le Président. — La parole est à Mme Delcourt.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le Président, le projet de loi qui nous a été soumis exprime, dans son exposé des motifs, la volonté d'assurer un meilleur contrôle de l'immigration en Belgique.

En fait, ce projet fait suite à d'autres textes de loi qui ont progressivement modifié les procédures essentielles de l'accès au territoire, de séjour, de l'établissement et de l'éloignement des étrangers, telles qu'elles avaient été organisées par la loi du 15 novembre 1980.

Au départ, la procédure prévoyait deux phases. La première portait sur la recevabilité de la demande, la seule cause d'irrecevabilité étant à l'époque un séjour de plus de trois mois dans un pays tiers entre le départ du pays d'origine et l'arrivée en Belgique. La seconde phase portait sur l'examen du bien-fondé de la demande au regard de la définition de réfugié au sens de la Convention de Genève.

Il faut reconnaître que la longueur des procédures, les possibilités multiples de recours, la lenteur du traitement des dossiers, mais surtout l'augmentation du nombre de demandeurs d'asile, significative de 1988 à 1993, ont entraîné la modification des législations

dans un sens plus restrictif. Ainsi, comme M. Jonckheer l'a rappelé tout à l'heure, la loi Tobback, en 1992, exige du demandeur d'asile qu'il apporte des « indications sérieuses d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève ». À ce moment, dès le stade de la recevabilité, il y a un renversement de la charge de la preuve.

Il faut admettre que les demandeurs d'asile se pressant à nos frontières venaient de pays où les conditions de vie étaient effroyables sans que, pour autant, on puisse parler de répression policière liée à des opinions politiques ou philosophiques, qui définissent le réfugié au sens de la Convention de Genève.

Cette difficulté d'élaborer une définition du réfugié qui réponde à la mondialisation de l'économie est venue s'ajouter à ce problème déjà très complexe. Les pouvoirs publics, tant fédéraux que locaux, se sont dès lors engagés dans une logique sécuritaire, encouragée par un racisme latent, qui ne marque pas seulement notre pays, mais l'ensemble de l'Europe. Le projet de loi dont nous discutons ne peut pas être isolé de cette évolution politique; à certains égards, il tente d'améliorer les textes antérieurs.

Toutefois, il constitue une sorte d'aboutissement du contrôle des demandeurs d'asile puisque deux conditions supplémentaires de refoulement sont insérées dans l'article 3 de la loi de 1980: d'une part, si l'étranger ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé, d'autre part, s'il est considéré par le ministre, après avis conforme de la commission consultative, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures liant la Belgique.

Ces exigences, qui s'ajoutent aux dispositions restrictives antérieures, posent la question du contenu du droit d'asile, pour un demandeur d'asile entré sans les documents requis, qui devrait avoir droit à un séjour régulier durant l'examen de sa demande. Jusqu'où peuvent aller les mesures de contrôle pour éviter que le droit à l'asile ne soit vidé de sa substance?

C'est à cette question fondamentale que se sont heurtés certains sénateurs et sénatrices dans les discussions que nous avons eues tant en commission de l'Intérieur qu'en commission des Affaires sociales ainsi que de la Justice, auxquelles l'examen de certains articles avait été confié pour avis.

Plusieurs points ont fait l'objet de débat et de dépôt d'amendements. Des précisions furent apportées par les ministres impliqués dans la discussion, précisions qui ont parfois permis de nuancer ou de préciser les dispositions prévues.

Ma collègue Joëlle Milquet interviendra sur certains points du projet de loi tandis que j'aborderai plus particulièrement l'article 7 qui introduit les conditions exigées de la personne qui accepte de prendre l'étranger en charge; l'article 49 qui fixe les conditions de séjour des étudiants étrangers; l'article 55 qui détermine le rôle des transporteurs et l'article 65 relatif à l'aide médicale urgente.

En ce qui concerne l'article 7, le texte fixe la pratique actuelle d'exiger une prise en charge du demandeur d'asile pour la délivrance du visa, mais le projet ne prévoit pas la possibilité d'appui d'une ASBL reconnue dans son objet par les Communautés pour l'accueil de candidats réfugiés et qui pourrait, dans les mêmes conditions de transparence que les personnes physiques, exercer concrètement l'accueil.

Certes, le Vice-Premier ministre a accepté que ces ASBL puissent se porter garantes, pour autant qu'une convention soit établie avec une personne physique. Il n'empêche, la disposition telle qu'elle est prévue dans la loi ne prend pas en compte les démarches qui sont régulièrement menées par des ASBL qui assurent une dimension collective de l'accueil, à la fois moins lourde matériellement et plus significative de la volonté de toute une communauté.

Nous aurions souhaité également la suppression de l'article 49 qui prévoit des conditions nouvelles pour le séjour des étudiants étrangers. Jusqu'ici, les dispositions reprises dans la loi prévoient, à juste titre, le renvoi de l'étudiant étranger et des membres de sa famille si le temps prévu pour les études devient excessif. Mais la loi que nous sommes appelés à voter ajoute une condition supplémentaire de preuve des moyens de subsistance. Or, il peut se faire

que, pour des raisons inhérentes à la situation économique et politique du pays d'origine, un étudiant se voit brutalement privé de sa bourse d'étude. Le texte de loi prévoit un délai de trois ou de six mois pendant lequel il peut bénéficier d'une aide sociale qu'il sera toutefois tenu de rembourser. De nombreux débats ont eu lieu en commission, étant donné le risque de voir certains étudiants boursiers dans l'incapacité de terminer des études. Il semble que le Gouvernement ne veuille pas s'engager dans cette voie. Le Vice-Premier ministre a lui-même annoncé l'extension du Fonds spécial de subventionnement des organisations culturelles d'étudiants dans le cadre de la Coopération au Développement, pour assurer à ces étudiants une aide temporaire. Nous voudrions savoir où en est l'élaboration de l'arrêté royal que le Vice-Premier ministre nous a promis avant fin juillet et nous voudrions être informés de la manière dont la Coopération au Développement va pouvoir financer ces interventions nouvelles qui vont s'ajouter aux missions habituelles du Fonds spécial.

Quoi qu'il en soit, il faut admettre que la législation, telle qu'elle est prévue, ne distingue pas les étudiants boursiers expulsables d'autres demandeurs d'asile.

L'article 55 relatif à la responsabilité des transporteurs fut un autre sujet de débat. Il faut rappeler que la législation en cours impose au transporteur qui a amené dans le royaume un passager dépourvu de documents d'assurer tous les frais liés à un rapatriement, si l'État lui refuse l'accès au territoire.

Le texte en projet ajoute l'obligation de prise en charge des frais de rapatriement pour d'autres raisons que celles liées à la non-possession des documents requis, entre autres le fait de ne pas disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour que pour le retour.

Vous avez souligné, monsieur le Vice-Premier ministre, que les transporteurs acceptaient de se conformer à la loi actuellement en vigueur.

Nous comprenons mal pourquoi l'on a dès lors ajouté de nouveaux types de contrôles qui risquent de mettre fin aux pratiques existantes des transporteurs et renvoient aux pouvoirs publics le coût du retour des passagers refusés.

En tout état de cause, la lecture des obligations mises à charge des transporteurs fait clairement apparaître que ceux-ci se voient imposer des devoirs de contrôle pour l'accomplissement desquels ils n'ont à l'évidence aucune compétence.

Enfin, j'aborderai l'article 65 relatif à l'aide médicale urgente. Lorsqu'un étranger reçoit l'ordre de quitter le territoire, il ne peut plus bénéficier de l'aide sociale qui lui était attribuée pendant la période d'examen de sa demande. Mais il peut bénéficier de l'aide médicale urgente. Qu'entend-on par là? Lors du débat en commission des Affaires sociales, une discussion très intéressante avec le secrétaire d'État à l'Intégration sociale a permis de préciser ce qu'il faut entendre par aide médicale urgente. Elle implique notamment que seul le médecin traitant déterminera les soins à donner dans le cadre de l'aide médicale urgente et que leur remboursement se fera uniquement en fonction de son attestation; que dans le cadre de la procédure de remboursement par l'administration, les dossiers médicaux ne seront pas soumis séparément à un contrôle d'opportunité; que la notion couvre un large éventail de soins hospitaliers et ambulatoires, de nature tant préventive que curative; que les soins donnés doivent avoir un caractère médical et ne peuvent, dès lors, comporter ni aide financière ni hébergement.

Je ne comprends pas pourquoi cette définition de l'aide médicale urgente ne figure pas dans le projet de loi. Il faut toutefois souligner la diligence dont a fait preuve le Secrétariat à l'émancipation sociale, qui vient de nous soumettre un projet d'arrêté royal. Je reste très inquiète à l'égard de ce document car le caractère préventif de l'aide médicale urgente n'y est pas mentionné.

Au terme des longues heures de discussions que nous avons eues, au-delà des aspects techniques et des précisions qui ont pu être apportées avec patience par le Vice-Premier ministre, je ne puis vous cacher mon malaise quant aux répercussions engendrées par la loi de 1980, telle qu'elle sera à nouveau révisée. Je dois également vous faire part de mon découragement devant l'absence de résultat, malgré les nombreux contacts entrepris pour l'amender.

L'évolution restrictive des lois sur la demande d'asile traduit la faiblesse des démocraties des pays occidentaux et notre difficulté, si pas notre incapacité, à conjuguer la valeur de l'accueil de l'étranger, de celui qui est différent, qui est pauvre, avec l'obligation d'un État de droit de combattre la criminalité et les filières clandestines, elles-mêmes sources d'exploitation des plus faibles. Il ne faut pas dissimuler l'importance d'une lutte efficace contre cette immigration clandestine et cela pour éviter de donner prise aux adeptes du nationalisme et du racisme. Cette lutte doit être menée dans une coordination des initiatives aux plans européen et mondial. Le Gouvernement s'y est d'ailleurs engagé, mais je suis persuadée que ce n'est pas en renforçant encore le contrôle des demandeurs d'asile que l'on rencontrera l'ampleur de ce problème. Par contre, en allant aussi loin que va le texte de la loi, on met à mal le sens même de la conception du candidat-réfugié, telle que l'a définie la Convention de Genève.

La migration est un fait de tous les temps et les pays les plus pauvres du monde y sont confrontés d'une manière beaucoup plus grave que le nôtre en raison de la mondialisation de l'économie et de l'incapacité actuelle des systèmes politiques à encadrer les mécanismes du marché pour une plus grande redistribution des richesses.

Ce matin, Mme Cantillon a évoqué le contexte mondial dans lequel la pression migratoire continuera d'augmenter. Nous nous trouverons donc toujours devant le même dilemme.

Dès lors, comme le dit Pierre Ansay, dans un article de *Cahiers pour Demain*: «C'est peut-être le sacré de l'humanité qui se rejoue. La crise des nationalités s'est mise en ménage avec la crise de solidarité. Nous devrions comprendre que le partage volontaire institué ne menace pas, mais protège et libère.» Nous avons encore à élaborer la manière dont nous allons mettre en œuvre cet objectif à l'échelle du monde.

Malgré tous les efforts d'explications et de précisions que le Gouvernement a poursuivis en la personne du ministre Vande Lanotte, j'ai le sentiment que le Sénat a raté l'occasion de jouer jusqu'au bout son rôle de Chambre de réflexion et d'interpellation sur un thème de société majeur.

Il faut espérer que ce débat pourra reprendre dans le cadre des thèmes de société qui seront mis à l'ordre du jour. En attendant, j'émettrai cet après-midi un vote d'abstention. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de rapporteur.

Mevrouw de Bethune (CVP), rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, tijdens mijn persoonlijke uiteenzetting wil ik vier reeksen opmerkingen naar voren brengen.

Een eerste reeks opmerkingen betreft de politieke opportuniteit van dit wetsontwerp. Het regeerakkoord, waarop het ontwerp is gebaseerd, beklemtoont enerzijds het belang van een efficiënte procedure, zowel voor de openbare orde als voor de asielzoeker, maar stelt anderzijds dat alle rechten van de azielzoeker moeten worden gevrijwaard. De Vice-Eerste minister heeft trouwens voldoende benadrukt dat hij zelf voorstander is van het behoud van die rechten.

Waarom moest er heel dringend werk worden gemaakt van dit ontwerp, terwijl er zich heel wat menselijke problemen voordoen in het kader van de vreemdelingen- en asielproblematiek die naar mijn gevoelen veel pregnanter zijn?

In de eerste plaats denk ik aan de menswaardige kwaliteit van de opvang in open en gesloten centra waar asielzoekers terecht komen bij het begin en op het einde van de procedure.

In de tweede plaats denk ik aan een doelgroepenbeleid voor kwetsbare groepen, heel in het bijzonder voor de minderjarige asielzoekers die in België nog steeds geen adequaat juridisch statuut hebben en voor alleenstaande ouders of gezinnen met kinderen.

Een derde aspect is het probleem van de regularisatie van vreemdelingen die hier reeds enkele jaren verblijven en hier verankerd zijn. In een aantal situaties kan men de vraag stellen of aan deze mensen, ongeacht of ze een asielprocedure hebben ingeleid of niet, of ze hier illegaal zijn of niet, onder bepaalde voorwaarden het recht op verblijf in ons land niet kan worden gegeven.

De Vice-Eerste minister antwoordde in de commissie dat hij daar op pragmatische wijze en conform een aantal criteria werk van maakt. Ik ben ervan overtuigd dat dit een goed begin is, maar ook voor deze materie zijn een wettelijk kader en doorzichtige criteria nodig.

Een vierde element is de praktijk van de uitwijzing, die dringend aan een code en een wettelijk kader toe is. Ik hoop hier wellicht niet te herinneren aan feiten die wij via de pers hebben vernomen. Recent nog werden kinderen op school opgenomen en werden mensen thuis aan de ontbijttafel opgepakt zonder afscheid te kunnen nemen van vrienden of zonder hun vertrek te kunnen voorbereiden.

Het gaat hier weliswaar om personen die het bevel hadden gekregen het grondgebied te verlaten, maar de methodes doen denken aan deportatie.

De finaliteit is gelukkig niet dezelfde, maar de methode is een rechtstaat onwaardig.

Tot slot is er de dringende nood aan een transparanter beleid en aan criteria die gekend zijn en getoetst kunnen worden. Ik heb het dan vooral over het beleid ten opzichte van vreemdelingen in het algemeen en het functioneren van de bevoegde administratie en diensten.

De Regering kon meer verantwoordelijkheidszin aan de dag hebben gelegd door eerst op een ernstige manier naar een juridisch gefundeerde oplossing te zoeken voor deze lange reeks van menselijke problemen vooraleer een nieuw wetsontwerp in te dienen om de procedure aan te passen en te verstrengen.

Een tweede reeks opmerkingen betreft de twee voorliggende ontwerpen. Ik heb mijn bedenkingen reeds allemaal in de commissie geformuleerd en slechts twee daarvan wil ik hier opnieuw naar voren brengen.

De eerste bemerking gaat over het principe zelf van detentie en over het bestaan zelf van de gesloten centra waarin uitgeprocedeerden worden geplaatst. Ik heb daartegen principieel bezwaar en ik word daarin nog gesterkt door de nu voorgestelde detentieduur. Er is namelijk sprake, in een eerste fase, van onbeperkte detentieduur en in een latere fase van acht maanden detentieduur. Ik ben geen strafrechtelijk specialist, maar ik weet wel dat wie de facto een straf van acht maanden in de gevangenis moet uitzitten, volgens het strafrecht en volgens de wet-Lejeune een veroordeling van minstens twee en een half jaar moet opgelopen hebben. Wie bij een eerste veroordeling twee en een half jaar effectieve gevangenisstraf krijgt, moet zonder twijfel een zwaar misdrijf begaan hebben. Ook al weet ik dat de Vice-Eerste minister niet de bedoeling heeft de wet streng toe te passen, dan stel ik de vraag waarom wij de wettelijke mogelijkheid creëren om mensen voor zo'n lange tijd in een gesloten centrum te interneren. Waarom steken wij mensen die geen ander misdrijf hebben begaan dan «niet het recht te hebben» op ons grondgebied te verblijven, in gesloten centra waarvan de kwaliteit duidelijk beneden niveau is?

Ik benadruk bovendien dat de wet hier geen uitzonderingen toelaat en dat ook gezinnen met kleine kinderen in dergelijke centra worden geplaatst, hoewel die helemaal niet op kinderen zijn afgestemd, net zo min trouwens als om op het even welke doelgroep. Men denkt steeds in globale categorieën zonder een selectief of genuanceerd beleid bij wet mogelijk te maken.

Onverminderd mijn principieel bezwaar tegen het bestaan zelf van deze centra en de detentietermijn, pleit ik ervoor dat in de wet een vierde voorwaarde voor opsluiting wordt opgenomen namelijk dat de vrees moet bestaan en dat er aanwijzingen moeten zijn dat de persoon in kwestie zich aan de maatregelen tot het grondgebied te verlaten zal onttrekken.

Bovendien moet aan de raadkamer de mogelijkheid worden gegeven om, naast de wettelijkheidstoetsing ook een opportuniteitstoetsing te doen, zodat geval per geval beoordeeld wordt of opsluiting gerechtvaardigd is.

Ik wil hier niet uitvoerig ingaan op het gebrek aan procedure-rechterlijke garanties voor de asielzoekers inzake de manier waarop zij verwittigd worden en hoe zij in beroep kunnen gaan. Toch wil ik erop wijzen dat er over de voolopige hechtenis — ook een kwestie van detentie — een hele wet bestaat en dat wij die willen aanpassen omdat ze niet voldoet. Als het over asielzoekers

gaat, moeten wij blijkbaar voldoening nemen met enkelen losse artikelen, die niet eens behoorlijk op mekaar zijn afgestemd, in het kader van de vreemdelingenwet.

Mijn tweede fundamenteel bezwaar bij de voorliggende ontwerpen heeft betrekking op de sociale en medische hulp. Hierbij hanteer ik als persoonlijk uitgangspunt dat het een moderne rechtsstaat onwaardig is maatregelen te nemen waardoor een mens, wat ook zijn statuut mag zijn, het recht wordt ontzegd op medische en sociale hulp. In deze ontwerpen is van sociale hulp helemaal geen sprake meer en wordt medische hulp herleid tot dringende medische hulp. Wat onder dit laatste moet worden verstaan, is in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden uitvoerig bediscussieerd en is men uiteindelijk tot een consensus kunnen komen. Uit de lectuur van het verslag van die commissie heb ik althans ikzelf duidelijk verstaan dat in die dringende medische hulp zowel preventieve als curatieve hulp begrepen zijn.

Ten derde meen ik dat degenen die omwille van budgettaire overwegingen voorstander zijn van deze maatregelen zich van strijd vergissen. Niet het verstrekken van sociale en medische hulp kan een financiële adering betekenen voor de begroting, maar wel het organiseren van gesloten centra.

Het is ten vierde mijn intieme maar ook politieke overtuiging dat een wet die afbreuk doet aan een aantal ethische beginselen de grens raakt van een humanitair toelaatbaar ontradringsbeleid. Ik verwijs in dit verband naar het betoog van mevrouw Cantillon van vanmorgen.

Zo beland ik bij het derde hoofdstuk van mijn uiteenzetting. Ik wil de problematiek die vandaag aan de orde is, opentrekken. Het gaat immers niet alleen over de rechten van de asielzoekers en de vreemdelingen, maar ook over de rechten van de hele bevolking. De vraag rijst wat wij met een ontradringsbeleid bereiken. Ik ben ervan overtuigd dat een ontradringsbeleid tegelijkertijd een pervers beleid is. Moet ik eraan herinneren dat de wetgever in de eerste plaats normen moet formuleren en dat de wet een pedagogische rol heeft? Zij moet een houvast bieden, een structuur aanreiken aan de samenleving. Vanuit de overweging dat wij een correct rechtskader moeten aanreiken aan de bevolking ben ik het fundamenteel oneens met een wet die basisrechten van de samenleving niet uitdrukkelijk voorop stelt. Ik verzet mij met klem tegen een samenleving en een rechtstelsel die onze kinderen en kleinkinderen een correct waardenkader ontzegt. (*Applaus op sommige banken van de CVP en PSC, bij de Volksunie, Agalev-Ecolo en de VLD.*)

Tot slot betreur ik het dat wij er de minister van Binnenlandse Zaken niet hebben kunnen van overtuigen om, in dialoog met de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, in te gaan op een aantal fundamentele en gefundeerde bezwaren van de commissie. Ik beschouw dit niet als een nederlaag van één of ander parlementslid evenmin als een persoonlijke nederlaag. Wij zullen constant blijven waken over de uitvoering van deze wet. Het gaat hier echter om een gemiste kans voor de parlementaire democratie. Ik wens geen grote woorden te gebruiken, maar het thema van vandaag raakt de fundamentele waarden van onze samenleving. Ik blijf dromen van een wereld — misschien is dit wel niet voor de eerste vijftig of honderd jaar — waarin elke mens zich thuis kan voelen, waar ook. Een dergelijke wereld kan er echter maar komen met de steun van alle democratische partijen en van alle mensen van goede wil, want het zal een moeilijke strijd zijn die veel moed zal vergen. Deze discussie betekent maar een heel kleine etappe in dit proces.

Vandaag ben ik wel zeer teleurgesteld over het resultaat van de discussie. Het merendeel van de partners rond de tafel had een constructieve discussie verwacht. Hoewel enkele jaren politieke ervaring mij hebben geleerd dat men compromissen moet kunnen sluiten en tussenmaatregelen moet kunnen nemen en hoewel ik weet dat er in de meerderheid spelregels moeten worden nageleefd om een beleid mogelijk te maken, blijft het ook vanuit de meerderheid bijzonder moeilijk een regeringsontwerp goed te keuren waarbij elke constructieve inbreng vanuit het Parlement werd geweerd of geweigerd. (*Levendig applaus op sommige banken van de CVP en PSC, bij de Volksunie, Ecolo-Agalev.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coveliers.

De heer Coveliers (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, na de uiteenzetting van mevrouw de Bethune te hebben gehoord, is het duidelijk dat zij graag enkele wijzigingen had aangebracht. Zij haalt idealen aan waar velen van ons ongetwijfeld achter staan. Ik had op zijn minst verwacht dat zij naar aanleiding van de bespreking van deze tekst in de commissie amendementen zou hebben ingediend. Tot mijn spijt heb ik moeten vaststellen dat dit niet het geval is.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw de Bethune.

Mevrouw de Bethune (CVP), rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, indien de heer Coveliers bij de commissiebespreking aanwezig was geweest, had hij de inbreng van onze fractie kunnen noteren en was hij op de hoogte geweest van ons standpunt ter zake.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coveliers.

De heer Coveliers (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, dit is flauwe kul. Mevrouw de Bethune weet dat twee leden van de VLD deel uitmaken van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, maar dat ik niet aanwezig kon zijn bij de bespreking van dit ontwerp omdat de commissie voor de Justitie, waarvan ik deel uitmaak, op hetzelfde ogenblik vergaderde.

Ik kan enkel constateren dat er vóór een bepaalde datum amendementen konden worden ingediend en dat mevrouw de Bethune, die amendementen had aangekondigd, er geen enkel heeft ingesteld. Om haar ter wille te zijn, werd de aanvankelijk vastgestelde datum met een week verschoven, maar er werden opnieuw geen amendementen ingediend. Voor mij is dit alles een hypocriete bedoening. Indien men van oordeel is dat de wet moet worden veranderd, maar men dient geen amendementen in, geeft men de Senaat zelfs niet de gelegenheid zich uit te spreken over de ideeën die in die amendementen hadden kunnen worden opgenomen.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Cantillon.

Mevrouw Cantillon (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden hebben wij getracht de bepaling over de dringende medische hulpverlening als amendement in de wet in te schrijven. Tot onze grote spijt moesten wij echter vaststellen dat wij hiervoor geen meerderheid konden vinden.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Caluwé.

De heer Caluwé (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik wil aan de verklaring van mevrouw Cantillon toevoegen dat de vertegenwoordiger van de VLD in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden heeft ingestemd met een tekst waarin staat dat het verkieslijk ware geweest dat de beginselen in verband met de dringende medische hulp in de ontwerp tekst van de wet waren opgenomen.

Hij was echter niet bereid hieruit de evidente conclusie te trekken.

M. le Président. — La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le Président, les contraintes de majorité ne sont pas toujours faciles à assumer. Les responsabilités politiques ne le sont pas davantage, et je puis imaginer, monsieur le Vice-Premier ministre, qu'il en coûte de s'investir dans la rédaction et la défense d'un projet de réforme du droit des étrangers qui, incontestablement, a pour vocation de limiter davantage encore les flux migratoires.

Aux termes de votre exposé des motifs en commission de l'Intérieur, vous avez présenté votre projet comme la résultante d'une voie médiane entre la fermeture et l'ouverture des frontières. Selon le point de vue, il s'agit donc d'une porte à moitié

ouverte ou à moitié fermée. Évitions toutefois de jouer sur les mots lorsque, derrière ces mots, se scelle le sort, souvent dramatique, de femmes et d'hommes parmi les moins favorisés des pays les moins favorisés. Il reste que, par rapport aux précédentes réformes, le texte actuel confirme la tendance de plus en plus marquée au renforcement des conditions d'accès et de séjour sur notre territoire.

Sans doute chacune des règles en projet peut-elle se justifier en raison des problèmes rencontrés dans la pratique. Il est plus délicat, par contre, de justifier ces règles eu égard aux principes d'un État de droit et à la tradition d'accueil que la Belgique a la prétention de défendre et de préserver.

Il est de ces moments où un parlementaire de la majorité se trouve face à un véritable choix de conscience. Le choix entre, d'une part, la logique d'un Gouvernement auquel son parti participe et, d'autre part, la logique de son jugement intime, de sa sensibilité profonde. Si l'exercice politique appelle inmanquablement son lot de renoncements, de concessions et de loyautés majoritaires, il exige également, si on veut faire de la politique autrement, des sursauts d'âme et d'humanisme lorsqu'une législation touche à la liberté humaine, et le projet que vous nous demandez de voter aujourd'hui touche à l'essentiel de la liberté humaine : la liberté de bouger, la liberté de quitter son pays lorsque l'on s'y sent menacé, la liberté de rentrer dans un pays tiers et d'y demander un asile, la liberté enfin de se mouvoir dans ce même pays. Lorsque, exceptionnellement, la loyauté majoritaire ne correspond pas entièrement, selon une appréciation, certes toute personnelle, à ce que je viens d'appeler un sursaut d'humanisme, le parlementaire est renvoyé à sa conscience, et moi, aujourd'hui, monsieur le Président, monsieur le Vice-Premier ministre, chers collègues, ma conscience me plonge dans une grande perplexité et m'impose de m'abstenir.

Tout d'abord, parce que, malgré les garanties juridictionnelles prévues dans le projet de loi, malgré les avancées obtenues à la Chambre, malgré les précisions et les engagements que le Vice-Premier ministre a eu l'amabilité de nous donner en commission de l'Intérieur — ce dont je le remercie —, je persiste quand même à penser que le principe de la détention illimitée — en tout cas pour 18 mois encore — de l'étranger visé à l'article 11 du projet est difficilement acceptable.

Cette disposition est sans doute celle qui a suscité le plus de discussions, voire de tensions, au cours des débats tenus en commission. Elle est également exemplaire de l'opposition qui persiste entre les tenants d'une certaine forme de *Realpolitik* et les tenants des principes qui, au-delà de la stricte conformité aux règles de droit, doivent présider aux aspirations d'un État démocratique.

Le constat que vous faites de la situation actuelle, monsieur le Vice-Premier ministre, est certes exact. La limitation à deux mois de la durée maximum des détentions administratives se révèle insuffisante et il est des étrangers ou des administrations étrangères qui usent de cette limitation pour ne pas satisfaire aux demandes de régularisation qui leur sont adressées.

Cela dit, le texte en projet répond à ces difficultés d'une manière radicale, lorsqu'à la détention à durée limitée succède une détention à durée illimitée, que le texte en projet qualifie de « raisonnable » ; « raisonnable », sans doute, au regard des nécessités de la procédure mais peu raisonnable sûrement sur le plan des principes. Je persiste à penser qu'en ne limitant plus la durée de la détention administrative, le projet va bien au-delà de l'objectif arrêté dans l'accord de Gouvernement. En effet, celui-ci stipulait que « l'efficacité de la politique d'éloignement doit être renforcée par la prolongation de la durée maximale de détention des personnes en séjour illégal ». Si l'accord prévoyait bien l'allongement de la durée de détention, il précisait explicitement qu'il s'agissait d'une durée maximale et non d'une durée illimitée.

Certes, la Chambre a obtenu, grâce à votre ouverture d'esprit, qu'à partir du 1er janvier 1998, ces mesures, en tout état de cause, n'excèdent pas huit mois, ce qui, par rapport à la législation des pays voisins, semble un délai excessivement long. Il est pour le moins curieux que le législateur puisse estimer « déraisonnable », à partir du 1er janvier 1998, ce qu'il pouvait accepter avant cette date. La correction apportée par la Chambre ne constitue donc

qu'une demi-mesure et force nous est d'admettre que le législateur s'en remet, en la matière, à la diligence de l'administration et à la vigilance des juridictions d'instruction. Il est à craindre qu'il soit extrêmement difficile, voire impossible, pour la Chambre du Conseil chargée du contrôle de la légalité et non de l'opportunité de la détention d'examiner le respect de conditions aussi vagues et sujettes à l'arbitraire de l'administration.

Autre considération, il me semble également difficile de pouvoir accepter le principe selon lequel l'étranger maintenu dans un lieu déterminé situé aux frontières, aux termes de l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980, ne puisse introduire aucun recours dans les deux premiers mois de sa privation de liberté et qu'il ne puisse le faire qu'après une première confirmation intervenant à l'issue de ces deux premiers mois.

Certes, et on en a longuement parlé en commission, je comprends les raisons juridiques que vous avez développées à ce sujet, mais humainement et dans les faits, cette privation de liberté sans possibilité de recours est difficilement justifiable.

Enfin, Mme Delcourt l'a évoqué, il est quand même paradoxal de consacrer le droit d'asile, d'un côté, et d'exiger, de l'autre, que, sous peine de sanctions, tout transporteur public ou privé vérifie si le passager est en possession de son passeport et de ses visas et s'il possède notamment les moyens de subsistance suffisants. Sur quelles bases le transporteur doit-il effectuer cet examen? De manière plus générale, comment va-t-il pouvoir distinguer un candidat-réfugié potentiel d'un étranger qui ne l'est pas?

Pour ne prendre aucun risque, il est évident que le transporteur aura sans doute tendance à refuser d'office tout voyageur en situation irrégulière. On peut donc penser que l'on délègue de cette manière l'exercice de pouvoirs relevant de la souveraineté de l'État à des personnes privées. De toute évidence, aux dires même du Conseil d'État, cette législation attribuée aux transporteurs une compétence au niveau du contrôle de l'accès au territoire. Selon moi, la responsabilité des transporteurs peut vraiment constituer une atteinte indirecte au droit reconnu à toute personne de quitter son pays et de demander l'asile dans un autre.

Lors des discussions en commission, j'ai émis plusieurs autres objections de fond et de forme — notamment en ce qui concerne l'aide médicale urgente, l'absence de possibilité de prise en charge de l'étranger par une personne morale, la situation des étudiants boursiers, etc. — sur lesquelles je ne vais plus revenir.

Pendant, comme je viens de prendre la liberté de blâmer, je vous dois bien, monsieur le Vice-Premier ministre, un éloge, pour conclure. Je tiens en effet à vous remercier de toutes les précisions très claires que vous avez apportées en commission à la suite des diverses questions posées et qui ont donné tout son sens et toute son utilité à la procédure d'évocation. Ces précisions ont clarifié la problématique et donné des réponses très positives et satisfaisantes à bon nombre d'inquiétudes.

Ce fut le cas, notamment, en ce qui concerne les critères de la politique de régularisation des personnes n'ayant pas obtenu le statut de réfugié; ce fut le cas pour la situation des mineurs; ce fut le cas pour la situation des personnes n'ayant pas reçu le statut de réfugié mais ne pouvant, pour des raisons de sécurité, rentrer dans leur pays d'origine. Par ailleurs, à la suite de nos interrogations, une définition assez précise et relativement extensible de la notion d'aide médicale urgente a pu être donnée par le Gouvernement et j'espère que cette définition sera retenue dans l'arrêté royal dont on a parlé précédemment.

Enfin, et il s'agit pour moi d'un élément essentiel, vous avez, faisant suite à ma demande, confirmé votre volonté de fournir tous les trois mois à la commission de l'Intérieur ou à une sous-commission de celle-ci un rapport et une évaluation portant sur la politique de détention, la politique de régularisation, la politique de sanctions à l'égard des transporteurs, la politique d'éloignement, la situation des étrangers qui ont fait l'objet d'une décision de refus du statut de réfugié mais qui, pour des raisons de politique interne, ne peuvent retourner dans leur pays d'origine, ainsi qu'une évaluation du nombre d'ordres de quitter le territoire délivrés sur la base de l'article 7, 7°, de la loi du 15 décembre 1980. Tous ces points sont précisément ceux qui ont fait l'objet de la crainte et des objections manifestées par un grand nombre de membres de la commission.

Vous avez, en outre, accepté que les différents contrats de gestion — notamment avec l'Office des étrangers, la Commission de recours, le Commissaire général à la gendarmerie — et l'arrêté royal relatif à la détention dans les centres fermés puissent être soumis à une évaluation début octobre 1996, et vous avez proposé de rédiger à l'intention du Parlement, aux mois d'octobre, de janvier et de mai, un rapport sur l'application de la réforme.

Je pense que cette évaluation que vous nous permettez d'avoir, et pour laquelle je vous remercie très sincèrement, constitue sans doute une des avancées les plus importantes que le Sénat aura réalisées dans ce débat, outre les diverses précisions et clarifications qu'il a pu obtenir. En cela, il a pu démontrer pleinement son rôle et l'apport qu'il pouvait fournir dans l'œuvre législative. Si, demain, une sous-commission de la commission de l'Intérieur du Sénat peut être officiellement chargée de l'évaluation de la loi de 1980 — comme je l'ai proposé et le proposerai à la prochaine réunion de la commission — et si elle peut, à ce titre, dénoncer les éventuels dysfonctionnements ou effets pervers qui pourraient exister, nous aurions fait un grand pas à la fois dans le contrôle parlementaire et dans le contrôle démocratique d'une législation éminemment délicate.

Je crois, monsieur Jonckheer, que cette sous-commission peut ne pas être un gadget. Cela dépend de notre volonté et de notre vigilance. Je pense que tous les parlementaires qui s'y engageront s'efforceront d'avoir ce sentiment d'évaluation et de contrôle constant de la législation. Cela nous permettra de mesurer correctement et précisément les résultats de la réforme et, peut-être, de mener une réflexion plus approfondie sur ce droit d'asile à l'échelon européen, dont vous avez parlé.

Je crois que cette sous-commission favorisera également une certaine forme de spécialisation en cette matière très complexe, qui réduira sans doute les incompréhensions dont les récentes discussions en commission ont été fréquemment émaillées. Elle pourrait enfin donner au Parlement l'occasion d'une réflexion globale sur la problématique de l'immigration et sur la possibilité de définir un véritable statut de l'étranger dans notre pays, en lieu et place de la notion de « police des étrangers » que nous connaissons aujourd'hui.

Monsieur le Vice-Premier ministre, il est fort possible que l'évaluation périodique des règles en projet laisse apparaître que vous avez eu raison de les proposer et que les réserves que j'ai pu émettre en commission et que j'émetts encore reposaient sur des craintes non fondées; je le souhaite de tout cœur, pour tous les étrangers qui seront soumis, demain, à l'application de ces règles. Cependant, permettez que je continue à douter du caractère humain de celles-ci.

Je ne voudrais pas conclure sans dire et répéter que si l'on veut fondamentalement alléger le poids d'une immigration clandestine, il faut poser sans cesse la question du développement mondial. Le moyen de réduire les pressions migratoires à longue échéance est de stimuler la croissance économique et la création d'emplois dans les pays d'origine afin d'en favoriser le développement durable et de faire pression pour leur démocratisation. Les flux migratoires continueront de s'exercer tant que le Sud ne se développera pas et nous avons une responsabilité historique à l'égard des pays que les citoyens tentent de fuir pour des raisons politiques ou économiques. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer D'Hooghe.

De heer D'Hooghe (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, het asielbeleid en meer in het algemeen het beleid inzake de toegang, het verblijf, de vestiging en de uitwijzing van vreemdelingen is geen politiek neutraal thema. Dit onderwerp is meestal een bindteken tussen de binnenlandse politiek en het buitenlands beleid. Het is een belangrijke waardenmeter voor de beschavingsgraad van een samenleving. Het is het sluitstuk op vele domeinen van de politiek van een Staat: de internationale economische relaties, de juridische politiek, en de sociale politiek. Wie de mening is toegedaan dat migratie enkel een probleem is voor derde-wereldlanden en voor landen die een economische achterstand weg te werken hebben, vergist zich. In de derde-wereldlanden zijn de toestanden inzake vreemdelingenopvang inderdaad schrijnend. De beelden van vluchtelingenkampen in de grensgebieden van Staten berei-

ken ons via de nieuwsberichten en via de massamedia. Ook hier is het moeilijk om een onderscheid te maken in de motieven van de migratie, waar economische omstandigheden, politieke toestanden, ethnische motieven, armoede en natuurrampen een rol spelen. Veelal is er een grote verwevenheid tussen deze motieven.

Ook in de westerse wereld is het asielbeleid een belangrijk thema. Amper zeven jaar geleden viel het IJzeren Gordijn weg en velen kunnen zich hopelijk nog herinneren dat het hek slechts echt van de dam is geraakt, toen de Hongaarse overheid aan Oostduitse burgers de toelating gaf om naar het Westen te emigreren via haar grondgebied. Dit was in september 1989, en speelde zich af op slechts wat verder dan 1 000 kilometer hiervandaan. Deze gebeurtenis zette de hele wereld op zijn kop.

Wij beseffen dus best het belang van een asielbeleid.

Wij beseffen dus best de verwevenheid van verschillende beleidsdomeinen op dit vlak.

Wij beseffen dus best dat er een evenwicht moet worden gezocht tussen bescherming van de eigen maatschappij enerzijds en de belangen van noodlijdende vreemdelingen anderzijds.

Wij beseffen dus best de omvang van de problematiek na de pieken die in 1993 en 1994 werden bereikt, toen er ongeveer 3 000 asielaanvragen per maand waren.

Wij beseffen dus best het belang van het asielbeleid in een periode waarin ons land ook geconfronteerd wordt met harde concurrentie en hoge werkloosheid.

Wij hadden dus begrip voor de doelstellingen van Vice-Eerste minister Vande Lanotte, bijvoorbeeld voor een versterkte controle op de immigratie.

Wij hebben begrip voor een aantal doelstellingen van de Regering.

Wij begrijpen dat er naar best vermogen maatregelen moeten worden getroffen om in bepaalde omstandigheden en onder bepaalde voorwaarden vreemdelingen uit te wijzen.

Wij aanvaarden dat fraude en misbruik bij een asielprocedure moeten worden tegengewerkt.

Wij accepteren dat de verantwoordelijkheid van tussenpersonen moet worden uitgebreid.

Wij aanvaarden dat de vreemdelingenwet moet worden aangepast aan internationale verdragen en Europese normen. Alleen willen wij als christen-democraten dat deze asielaangelegenheden op een humane wijze worden afgehandeld.

Wij menen dat deze wet op humanitair vlak voor verbetering vatbaar is en daarom wilden wij een debat op gang brengen. Daarom evoceerden wij dit wetsontwerp, maar van een echt debat was er tot vandaag geen sprake. Het bleef een dovemansgesprek.

Wij wensen een meer humane opvang van de vreemdelingen. Ik wil in dit verband een drietal voorbeelden aanhalen. Het feit dat de openbare of de privé-vervoerder hoofdelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de betaling van de kosten van terugzending of voor de kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorg naargelang het geval, lijkt ons alleen aanvaardbaar indien er tegelijkertijd begeleidingsmaatregelen worden getroffen. Klappen wij anders de deur niet toe, ook voor mensen die men in hun land naar het leven staat?

Is het probleem trouwens niet relatief eenvoudig op te lossen door op dit typisch humanitaire vlak gebruik te maken van de vorming die de Verenigde Naties op zich willen nemen? Het moet toch betaalbaar zijn om op de plaatselijke luchthavens personeel te selecteren en deze mensen een opleiding van de UNO te laten doorlopen. Zij kunnen dan een decisieve rol in het vluchtelingenbeleid krijgen. De vervoerder die met toestemming van deze daartoe opgeleide mensen asielzoekers transporteert, kan dan aan de hoofdelijke aansprakelijkheid ontsnappen. In het andere geval ligt de aansprakelijkheid, zoals in artikel 55 van het ontwerp, bij de vervoerder zelf.

Een tweede voorbeeld. Het ontwerp beperkt de medische dienstverlening aan vreemdelingen die illegaal in het land verblijven, tot dringende medische hulp. Nochtans was de commissie voor de Sociale Aangelegenheden het er unaniem over eens dat het beter was de volgende beginselen in de tekst van het ontwerp op te

nemen! Ten eerste, dat alleen de behandelende arts bepaalt welke zorg in het kader van de dringende medische hulpverlening kan worden verstrekt en dat de terugbetaling uitsluitend gebeurt op zijn attestering; ten tweede dat bij de terugbetalingsprocedure door de administratie de medische dossiers niet afzonderlijk aan een opportuniteitscontrole worden onderworpen; ten derde, dat het begrip dringende medische hulp een ruim spectrum van intramurale en ambulante verzorging omvat, die zowel van preventieve als van curatieve aard kan zijn; tenslotte, dat de verstrekte zorg een medisch karakter moet hebben en derhalve geen financiële steun op huisvesting kan omvatten.

Staatssecretaris Peeters, die naar onze indruk wel bereid was tot een open en eerlijk debat, zegde toe de inhoud van het begrip dringende medische hulp in een koninklijk besluit te preciseren. Ik stelde hem de vraag of de gegevens die bij medische verzorging verkregen worden over vreemdelingen die illegaal in ons land verblijven, niet worden aangewend voor andere doeleinden dan voor de loutere medische dienstverlening. De staatssecretaris bevestigde dat de OCMW-bestanden van bestaansminimumtrekkers op geregelde tijdstippen vergeleken worden met die van de dienst Vreemdelingenzaken, maar dat er geen vergelijking gebeurt met de gegevens die verkregen worden in het kader van de medische dienstverlening aan illegalen. Hij bevestigde nog een tweede keer in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden dat mijn vrees volkomen onterecht was. Ook met de huidige bepalingen van het ontwerp zal de administratie immers geen opportuniteitscontroles verrichten. Wanneer een arts bepaalt dat de hulp dringend is, zal de verzorging worden terugbetaald. Hij bevestigde ook dat de medische gegevens die de artsen met het oog op de terugbetaling verstrekken, niet worden doorgegeven aan instanties die belast zijn met de repatriëring van illegalen.

Alleen indien wij deze garanties krijgen, kunnen wij ons aansluiten bij de doelstellingen van de Regering inzake medische hulpverlening, verwoord in het ontwerp.

Een derde voorbeeld. Moeten wij ons ook niet bekommeren om vreemdelingen die illegaal in België verblijven, al dan niet uitgeprocedeerd zijn, maar die niet kunnen worden gerepatriëerd omdat de veiligheidssituatie in hun land van herkomst te wenselijk overlaat? Ik denk hier aan personen uit Kosovo, Sudan of Ruanda, wier veiligheid bij aankomst in hun land absoluut niet is gewaarborgd. Moeten wij geen wettelijke regeling uitwerken, zodat deze mensen niet langer zonder enige middelen van bestaan in ons land verblijven? Of moeten wij, zoals nu bepaald wordt, doen alsof onze neus bloedt en deze mensen verder in de illegaliteit duwen?

Voor dergelijke kleine aanpassingen, die echter immense gevolgen hebben op het humanitaire vlak, hebben wij een pleidooi gehouden.

Net zoals collega Cantillon vanmorgen, ben ook ik ten zeerste teleurgesteld omdat het ontwerp zelf in zijn huidige vorm aan geen enkele van die bekommernissen tegemoetkomt. Wij dringen er dan ook op aan dat de Vice-Eerste minister vooralsnog tot betere inzichten komt. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vandenberghe.

De heer Vandenberghe (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, mag ik u om een schorsing van 45 minuten verzoeken?

De Voorzitter. — Dames en heren, ik neem aan dat de Senaat het eens is met dit voorstel om de vergadering te schorsen.

Na de hervatting zullen wij het antwoord van de Vice-Eerste minister horen. Daarna zullen wij de artikelen en de amendementen van de ontwerpen bespreken.

Bovendien moet ook het wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State nog worden behandeld. Pas daarna kunnen wij tot de stemmingen overgaan.

Het woord is aan de heer Erdman.

De heer Erdman (SP). — Mijnheer de Voorzitter, over het wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State is een uitvoerig verslag uitgebracht. Dat is ook niet verwonderlijk gelet op de grondige bespreking ervan in de commissie voor de

Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden. Gelet op het belang en de interesse voor dit ontwerp, stel ik voor de bespreking van dit ontwerp uit te stellen tot de volgende plenaire vergadering. Om tijd te winnen zou de Kamer op basis van het Senaatsverslag de bespreking van dit ontwerp in commissie al kunnen aanvatten, zoals de Senaatscommissie dat voor andere ontwerpen doet.

Uit respect voor deze eerbiedwaardige instelling lijkt het mij niet aangewezen dit wetsontwerp op een drafje af te handelen. Bovendien moeten wij ook eerbied opbrengen voor het werk van de commissieleden.

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan met deze procedure instemmen aangezien er over dit wetsontwerp een ruime consensus bestaat. Ik verzoek u echter wel dit wetsontwerp op de agenda van de eerstvolgende openbare vergadering te plaatsen.

De Voorzitter. — Is de Senaat het eens met het voorstel tot schorsing van de vergadering en met het voorstel om het ontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State tijdens de volgende plenaire vergadering te bespreken?

Le Sénat est-il d'accord sur la proposition de suspension de séance et sur la proposition de reporter la discussion du projet de loi modifiant les lois sur le Conseil d'État à la prochaine séance plénière? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe besloten.

Il en sera donc ainsi.

De vergadering is geschorst.

La séance est suspendue.

— *De vergadering wordt geschorst om 19 h 5 m.*

La séance est suspendue à 19 h 5 m.

Ze wordt hervat om 20 h 30 m.

Elle est reprise à 20 h 30 m.

De Voorzitter. — De vergadering is hervat.

La séance est reprise.

HERVATTING VAN DE BESPREKING

REPRISE DE LA DISCUSSION

De Voorzitter. — Wij hervatten de aan de gang zijnde bespreking.

Nous reprenons la discussion en cours.

Het woord is aan de heer Vandenberghe.

De heer Vandenberghe (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, de bespreking van de vreemdelingenwet is en blijft voor de CVP van een uitzonderlijke betekenis, omdat het gaat over de afgrenzing van fundamentele rechten. Daarom hebben wij dit wetsontwerp ook geëvoceerd. Een van de fundamentele politieke opvattingen waarvoor wij staan, is precies de universaliteit van onze boodschap die ook ten aanzien van de vreemdelingen uitgedrukt dient te worden. Dit debat overstijgt in ruime mate de vragen over de getallen, de statistieken en de maatschappelijke beheersbaarheid van het probleem. De centrale zorg en het uitgangspunt van onze fractie is het waarborgen van een menswaardige behandeling, ook aan diegenen die illegaal op ons grondgebied verblijven. Het gaat niet alleen om een nummer, het gaat om een persoon, om een mens, wiens leven een tragische wending heeft genomen. Wij moeten daar begrip voor hebben.

Vandaar onze bezorgdheid over de bepalingen betreffende de dringende medische zorgenverstrekking.

Met betrekking tot dit eerste punt heeft de Vice-Eerste minister zich bereid verklaard ons de tekst mee te delen van het koninklijk besluit waarmee aan dit artikel uitvoering zal worden gegeven en

dat tegemoet zou komen aan de wensen van de leden van beide commissies. Wij zouden aan de Vice-Eerste minister nog willen vragen of de tekst van artikel 1 van dat koninklijk besluit zou worden aangevuld in de zin dat de dringende medische zorgen zowel van preventieve als van curatieve aard kunnen zijn. De evocatieprocedure zou aldus een positieve inbreng hebben.

Ten tweede blijkt zowel uit het verslag van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden als uit het verslag van de commissie voor de Justitie dat de vraag werd gesteld of het wetsontwerp wel voldoende juridische waarborgen bevat voor wie aan de grens van zijn vrijheid wordt beroofd en belet wordt het land binnen te komen zonder dat er evenwel kan worden overgegaan tot de terugwijzing naar een derde land. Artikel 5, paragraaf 1, littera F, van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft betrekking op de situatie van de vreemdeling die aan een grens wordt tegengehouden. Wij blijven ons dus afvragen of dit artikel niet van toepassing dient te zijn. In het licht hiervan dreigt het wetsontwerp gebrekkig te zijn omdat het niet voorziet in de juridische toetsing voor wie aan de grens van zijn vrijheid wordt beroofd. Er wordt inderdaad een uitzondering gemaakt op het algemene beginsel dat de Raadkamer de juridische controle uitoefent op de beslissingen van de minister tot administratieve vrijheidsberoving.

In de commissie voor de Justitie hebben we gewezen op het verslag van de Europese Commissie voor de bescherming van de rechten van de mens in de zaak-Amuur en het standpunt verdedigd dat de regeling waarin het wetsontwerp voorziet, niet beantwoordt aan de vereisten van het Europees Verdrag. Het is een gelukkig toeval dat het Europese Hof voor de rechten van de mens gisteren een arrest heeft gevelde in de zaak-Amuur tegen Frankrijk over het lot van degenen die aan de grens worden tegengehouden en van hun vrijheid worden beroofd, zelfs wanneer dit niet gebeurt in gevangenissen.

Het Hof heeft zijn beslissing genomen — en daar ben ik gelukkig om — op basis van het standpunt dat wij tijdens het debat in de commissie voor de Justitie hebben verdedigd, namelijk dat het artikel 5 van het Europees Verdrag op deze situatie inderdaad van toepassing is. Dat betekent meteen ook dat artikel 5.4 van dit verdrag van toepassing is, namelijk dat juridische controle mogelijk moet zijn, zoals de tekst zegt, binnen *un bref délai*, een korte termijn.

Ten eerste voorziet het wetsontwerp niet in enige vorm van juridische controle en ten tweede lijkt een tweemaandelijks controle mij niet te voldoen aan de vereiste van de korte termijn. De Vice-Eerste minister is ongetwijfeld op de hoogte van dit arrest en ik verzoek hem dan ook ons te verklaren hoe België zich zal conformeren aan de verplichtingen die het Europees Hof voor de rechten van de mens oplegt, namelijk dat ook de vrijheidsberoving van asielzoekers en niet-asielzoekers aan de grens onder juridische controle moet staan.

Ten derde hebben verscheidene senatoren gevraagd dat er een controle, een bijzondere aandacht, een bijzondere evaluatie komt van de toepassing van de wet. De Vice-Eerste minister heeft dit zelf in zekere mate ook gesuggereerd door voor te stellen de wet op het einde van 1997 te toetsen. De vraag is nu of hij de vormen en aard van controle en begeleiding, die eventueel van de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden kan uitgaan, kan preciseren zodat wij er zeker van zijn dat met alle bezorgdheden en bekommernissen die wij tijdens dit debat hebben verwoord, rekening wordt gehouden.

Tot zover, mijnheer de Vice-Eerste minister, mijn drie vragen in verband met deze belangrijke discussie die niet is ingegeven door enige politieke of partijpolitieke overwegingen. Over de rechtmatigheid van deze gevoelens mag men oordelen, maar men kan niemand het recht betwisten hier te zeggen wat hij denkt en te menen wat hij zegt. Indien u dat a priori betwist, dan is in de Senaat niet langer mogelijk wat in het verleden wel mogelijk is geweest en tot de essentie van een parlementair debat behoort, namelijk dat men altijd open staat voor de diverse argumenten die worden uitgewisseld en dat men een discussie over deze argumenten, door wie ze ook worden aangebracht, niet weigert. In dit licht hebben wij het wetsontwerp geëvoceerd en onze vragen, bezwa-

ren en bekommernissen uitgedrukt in de hoop dat de minister van Binnenlandse Zaken ons een positief antwoord zal kunnen geven, zodat wij dan een eindoordeel kunnen vellen. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik wil toch even kort reageren — wij kunnen niet anders — op de uitlatingen van de fractievoorzitter van de CVP al zou deze hele operatie plots niet zijn ingegeven door politieke motieven. Wij weten wel hoe het dossier in elkaar zit. Waarschijnlijk is er binnen de meerderheid twee tot drie keer over dit dossier onderhandeld, over de evenwichten die moesten worden gevonden. We kennen voldoende de uiteenlopende meningen binnen de CVP over dit ontwerp. We weten echter ook zeer goed dat de Vice-Eerste minister ongetwijfeld de waarschuwing heeft gekregen dat aanpassingen aan zijn ontwerp niet kunnen. We willen de hypocrisie niet aanklagen, indien ze uitgaat van individuele leden van de CVP, van wie ik kan geloven dat zij vanuit hun eigen emoties hun eigen opinie naar voren brengen. Indien echter na een schorsing, die waarschijnlijk eerder door de vorm dan door de inhoud was ingegeven, het officiële standpunt van de CVP erin blijkt te bestaan enkele bijkomende vragen te stellen en dan te beweren dat dit alles niets met politiek te maken heeft, dan gaat de hypocrisie toch wel te ver. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coveliers.

De heer Coveliers (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, mijn vraag zal wellicht naïef overkomen, maar ik heb daarnet gehoord dat men mag denken wat men zegt en zeggen wat men denkt. Ik zou toch graag weten waarom de vergadering anderhalf uur werd geschorst. De heer Vandenberghe had toch geen schorsing nodig om zijn vragen te stellen. Hij moet er, rekening houdend met zijn bagage op dat gebied, toch van op de hoogte geweest zijn dat het arrest gisteren uitgesproken is.

Ik herhaal dus dat ik graag zou weten waarop de vergadering anderhalf uur werd geschorst en wat het resultaat is van de besprekingen die ongetwijfeld tijdens de schorsing werden gevoerd. Als wij dat niet mogen weten, dat is het ook goed, maar dan moet men het ons wel zeggen, want wij weten intussen dat men moet zeggen wat men denkt. (*Applaus.*)

M. le Président. — La parole est à M. Jonckheer.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le Président, je souhaite également réagir brièvement à l'intervention de M. Vandenberghe.

Le fait que certains parlementaires aient connaissance du projet d'arrêté royal alors que d'autres ne disposent d'aucune information à ce sujet me choque. Ainsi un collègue peut-il interroger le Vice-Premier ministre sur un texte dont il a connaissance, ce qui n'est pas mon cas, alors que le sujet a été longuement débattu en commission.

Je répète les propos que j'ai tenus tout à l'heure concernant l'évaluation. On prône l'évaluation à propos d'articles qui sont mis en cause. Logiquement, les parlementaires — tant de la majorité que de l'opposition — auraient dû, lors des travaux en commission, déposer des amendements aux articles qu'ils contestaient. Or, certains membres de la majorité émettent à présent des réserves — par ailleurs tout à fait légitimes — sur certains articles alors qu'ils n'ont pas déposé d'amendements les concernant. Ce procédé est tout à fait regrettable pour la bonne marche de nos travaux. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wens ik toch even te verduidelijken over welk wetsontwerp

nu precies wordt gedebatteerd. Soms dacht ik dat hier over een andere wet werd gediscussieerd dan deze die voorligt. Heel wat sprekers gaven inderdaad de indruk dat het hier om een asielwet gaat. Dat is helemaal niet het geval. Er wordt immers weinig of niets veranderd aan de voorwaarden noch aan de procedure voor het verlenen van asiel. Alleen de taalregeling wordt gewijzigd omdat er zich precies op dat vlak problemen voordoen.

De heer Anciaux beweerde dat ik willekeur installeer omdat het gaat over de vrees voor vervolging die door ambtenaren moet worden beoordeeld. Dit is echter niet juist. We hebben enkel de tekst van de Conventie van Genève overgenomen. Een onafhankelijke instantie, hetzij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen, hetzij de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen, hetzij de Raad van State beslissen immers in beroep wie asiel krijgt. Dit is een essentieel onderdeel van ons beleid waaraan niet wordt geraakt.

De beoordeling of iemand al dan niet vluchteling is, gebeurt dus niet door een politieke overheid noch door ambtenaren, maar wel door instanties die daar onafhankelijk van staan, hetzij door rechters, hetzij door iemand met een specifiek statuut als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en dit onder de voortdurende controle van de Raad van State die, tot op heden, in bijzonder weinig gevallen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie of van de Commissaris-generaal vernietigde. Hieruit blijkt dat de wet en de internationale verdragen correct worden nageleefd.

Wel wensen wij de procedure te versnellen. Sommigen vragen zelfs waarom een nieuwe wet nodig is aangezien de bestaande wet blijkbaar toch voldoet. Deze nieuwe wet is alleszins niet nodig om het aantal asielzoekers te verminderen en dat is ook haar ambitie niet. In de berekeningen van de effecten van deze wet en andere maatregelen zijn wij er van uitgegaan dat het aantal asielzoekers gelijk blijft. Ik heb daar trouwens geen enkele moeite mee. Integendeel, het zou mij storen indien het aantal asielzoekers zou verminderen, want dat zou dan het gevolg zijn van het feit dat wij de financiële steun hebben omgezet in een materiële en meer effectieve opvang. Het is onze bedoeling die opvang goed te organiseren. Zo zullen wij onder meer een beroep doen op een begeleidingsgroep bestaande uit mensen die academisch gevormd zijn en los staan van elke politieke groepering. Zij zullen nagaan of de regels inzake humane opvang in open centra van mensen wier asielaanvraag op ontvankelijkheid wordt onderzocht, strikt worden nageleefd. In samenwerking met het Rode Kruis en met niet-gouvernementele organisaties oefent deze groep tevens controle uit op de kwaliteit van deze opvang.

Waarom moet de procedure zo nodig worden versneld? Niemand kan ontkennen dat er een zeer groot probleem bestaat. Nu nog zijn er mensen aan wie wij na drie, vier jaar moeten zeggen dat zij het statuut van politiek vluchteling niet kunnen krijgen en dat wij hen zouden moeten uitwijzen. Een dergelijke toestand bestendigen is niet houdbaar. Wij kozen niet voor automatische regularisatie. Wij willen er wel voor zorgen dat de regularisatie in gevolge de onredelijke duur van de behandeling van een asielaanvraag in de toekomst niet meer zal worden gevraagd. Dit kan alleen als wij op zeer korte termijn de procedure binnen de tijds-spanne van één jaar effectief kunnen afwerken.

Aan diegenen die deze benadering te cijfermatig vinden, antwoord ik dat deze doelstelling ten minste concreet is en dat wij mensen niet langer dan strikt noodzakelijk mogen laten wachten, zodat een uitwijzing niet noodzakelijk menselijke drama's moet meebrengen. Om die drama's te voorkomen, is het nodig alle asielaanvragen binnen korte tijd te behandelen, wat een aanpak van eventuele misbruiken van de procedure betekent, bijvoorbeeld het misbruik wat betreft de taalwetgeving. Die kwestie moet dus dringend worden geregeld.

Dit ontwerp maakt het inderdaad ook mogelijk de detentievoorwaarden te wijzigen. Ik kan de terughoudendheid hieromtrent heel goed verstaan, maar stel hertegenover nogmaals mijn belangrijkste argument: het regime dat nu wordt ingesteld zal door het Parlement beoordeeld worden, want de wet legt een automatische evaluatie op. Zij bepaalt zelfs dat het nieuwe regime

van detentie niet kan blijven voortbestaan, tenzij de evaluatie daarvoor overtuigende argumenten aanbrengt. Van belang hierbij is dat de minister de Senaat moet overtuigen en niet omgekeerd. Zoals ik in de commissie reeds heb gesteld, beklemtoon ik vandaag bovendien opnieuw dat iedere maximumnorm, zij het nu twee, vier of zes maanden, in deze en in andere materies een effectieve norm zal worden. Als de wet een detentie van zes maanden toelaat, zullen noch de administratie, noch de rechterlijke macht geneigd zijn die tot vier maanden te beperken. Dergelijke uitspraken of vonnissen zal men vrijwel nooit tegenkomen. Nu wordt bepaald dat er iedere maand beroep mogelijk is, zelfs na twee dagen of zelfs na één dag en dat de rechter moet nagaan of een redelijke termijn niet wordt overschreden. Daarom durf ik vandaag al te beweren dat dit mechanisme kortere detenties zal meebrengen en meer controle op de betrokken administraties.

Ik twijfel er niet aan dat ik deze stelling in september met de nodige cijfers zal kunnen bewijzen. Ik pluk dit namelijk niet zo maar uit de lucht, maar baseer mij op het systeem in Nederland, het enige dat met het nieuwe systeem vergelijkbaar is. Ook daar werkt men met het begrip «niet bepaalde duur», wat in feite betekent «een redelijke termijn». Met ongeveer hetzelfde principe als datgene dat wij nu introduceren, zij het met andere controlemechanismen, komt men in Nederland tot een gemiddelde detentie-duur van 36 dagen.

Mijnheer Vandenberghe, er is inderdaad discussie mogelijk over de toepassing van artikel 5 van het Europees Verdrag. Ik heb in de commissie voor de Justitie gezegd dat artikel 5 volgens mij niet van toepassing is. Indien het wel van toepassing zou zijn, moeten we nog discussiëren over de redelijke termijn, rekening houdend met asielzoekers en niet-asielzoekers. Op het ogenblik wordt er voorzien in een termijn van twee maanden. Het arrest waarnaar hier werd verwezen is vrij vaag geformuleerd, maar het lijkt erop dat artikel 5 wel degelijk van toepassing zou zijn. Dit staat eigenlijk los van deze wet, omdat wij hiermee geen wijziging invoeren. Ook als er geen nieuwe wet komt, blijft er een probleem bestaan omdat de huidige wet door het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens vermoedelijk ook zal moeten worden aangepast. Het komt er voor de Regering en voor de fracties op aan dit nieuwe arrest goed te onderzoeken. Het is evident dat de Regering zich engageert om bij dat onderzoek na te gaan hoe onze wetgeving moet worden aangepast aan de Europese Conventie.

Het is even evident dat wij de nodige aanpassingen zullen doen. Wij zullen na een minutieus onderzoek van de draagwijdte van dit arrest uitmaken op wie het van toepassing is en wat bijvoorbeeld de gevolgen zijn voor de «redelijke termijn», wat in dit arrest overigens niet wordt behandeld. Ik denk dat wij hierover nog een vrij ernstige — en geen politieke — discussie moeten voeren. Het gaat over de juridisch-technische wijze waarop we het Europees Verdrag moeten toepassen op de bestaande wetgeving, die ondertussen al aangepast zal zijn. Dat moet gebeuren met het nodige overleg en vooral met de nodige technische geest. Het is in ieder geval zo dat mensen in deze situatie momenteel zelden langer dan drie dagen worden vastgehouden.

Het wetsontwerp heeft ook betrekking op vervoerders. Oorspronkelijk was het wetsontwerp inderdaad strenger. Wij leggen nu geen controles meer op over zaken die verder gaan dan de loutere afwezigheid van papieren. In de protocollen die wij thans opmaken, wordt er buiten de controle op de aanwezigheid van papieren geen enkele andere controle vermeld. De maatschappijen weten dat ook en zij hebben daar geen problemen mee. In het wetsontwerp wordt de verdeling van de kosten geregeld. Degenen die beweren dat het wetsontwerp bijkomende controles oplegt vergissen zich. Het ontwerp regelt de kosten van de terugzending van de vreemdelingen die niet op het grondgebied worden toegelaten en die geen ontvankelijke asielaanvraag hebben ingediend. Voor de vervoerders heeft dat weinig financiële gevolgen, zij hebben meestal toch lege plaatsen en/of de passagier heeft vaak reeds een retour-ticket. Wij zijn van oordeel dat de Staat voor deze kosten niet moet opdraaien. De vervoerders hebben volgens het internationaal recht sinds dertig jaar de plicht hun passagiers te controleren op de aanwezigheid van papieren en niet-toegelaten passagier terug te nemen. Ze zijn niet verplicht na te gaan of deze

papieren al dan niet in orde zijn of dat de betrokkene voldoende middelen van bestaan heeft enzovoort. Dat zal door deze wet ook niet worden gewijzigd.

Verskillende sprekers vroegen zich af waarom er een nieuwe wet moet komen omdat de vroegere wetten effect hadden. Zij zijn van oordeel dat er andere meer dringende problemen moeten worden aangepakt. Ik heb reeds duidelijk gemaakt dat de achterstand een dringend probleem is omdat dit leidt tot onmenselijke situaties bij uitwijzing. Ik denk dat ik reeds aangetoond heb dat het uitwijzingsbeleid waarvan we zeggen dat het noodzakelijk is onder meer de detentie nodig maakt. Ik ben ervan overtuigd dat de opvang in de eerste periode van de ontvankelijkheid een betere opvang waarborgt dan de opvang die wij nu geven.

Mevrouw de Bethune wees erop dat wij toch heel wat belangrijker problemen te regelen hebben. Zij dacht daarbij aan het statuut en het regime van de open en gesloten centra. Over de open centra die we nog aan het installeren zijn kan ik niet veel zeggen. Voor de gesloten centra heb ik niet gewacht op deze wet om een nieuw reglement op te stellen. Het reglement dat ik als minister nu opstel, en dat geen juridische bindende kracht heeft, kan via deze weg wel juridische kracht krijgen. Ik kan het namelijk in de vorm van een koninklijk besluit afdwingbaar maken.

In de huidige situatie is het niet mogelijk. De nodige stappen werden reeds gezet. De evaluatie is in februari-maart van vorig jaar van start gegaan. Wij hebben dit probleem dus wel degelijk eerst aangepakt. Dit geldt eveneens voor de regularisaties. De opdracht voor het bestuderen van een coherent beleid inzake regularisaties werd in maart van vorig jaar gegeven met een duidelijke omschrijving van de criteria. Ik zal hierover straks meer informatie verschaffen.

Voor doelgroepen is er geen juridische oplossing en die kan niet worden vastgelegd in afdwingbare teksten. Iedereen die hiertoe een poging onderneemt, zal meer kwaad dan goed doen en loopt het gevaar categorieën uit te sluiten waaraan hij niet heeft gedacht en rechten op te bouwen voor mensen die er geen behoefte aan hebben. Het is beter een open beleid te voeren waarbij situatie per situatie *in concreto* wordt bestudeerd.

Bij de uitwijzing gelden wel degelijk regels. De wet op de politiefunctie is van toepassing op de uitwijzing. Zij is zeer strikt en heeft herhaaldelijk tot reacties en klachten geleid. Een onverdachte bron, het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding, verklaarde in dit verband dat de rijkswacht heeft aangetoond dat zij de klachten inzake slechte behandeling van migranten ernstig heeft genomen en dat zij er iets aan heeft gedaan. Wij hebben niet gewacht met het uitwerken van deze wet. De aanzet werd reeds gegeven in september 1992, het ogenblik dat het aantal uitwijzingen begon toe te nemen en de nood aan een betere regelgeving en een betere controle voelbaar werd.

Ik wil nog even ingaan op een aantal argumenten die ook nu werden ontwikkeld en die manifest onjuist zijn. In de eerste plaats wordt er beweerd dat dit ontwerp een strengere, meer strikte, selectieve en beperkte toepassing van de asielwet betekent. Er wordt ook gezegd dat er elk jaar minder asielzoekers zijn en dat het systeem voortdurend wordt afgebouwd. Het is juridisch onjuist dat deze wet het recht op het asiel ook maar enigszins uitholt. Ik verwijs naar het voorbeeld dat door de heer Anciaux werd aangehaald, als zou een Britse rechtbank hebben verboden vluchtelingen naar België uit te wijzen omdat België een onmenselijk land zou zijn.

De rechtbank heeft de Britse regering echter verboden iemand uit te wijzen, nadat zijn asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat hij drie maanden in België was geweest waar hij de asielaanvraag had kunnen indienen. De Britse rechtbank verplichte de Britse autoriteiten de asielaanvraag te onderzoeken omdat in België de asielaanvraag zou geweigerd kunnen worden gelet op het verblijf in een derde land.

Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Dublin zal dit probleem worden opgelost. Dit verdrag verbiedt het pingpongspel dat tot nu toe met een asielzoeker kon worden gespeeld. Indien het Verdrag van Dublin ook door Ierland wordt goedgekeurd, heeft elke asielzoeker de garantie dat zijn asielaanvraag tenminste in één land van de Europese Unie correct en grondig

wordt behandeld. Een weg-en-weerspel tussen Groot-Brittannië en België, dat nu door de Britse rechtbank foutief wordt geïnterpreteerd, is volgens deze wetgeving niet meer mogelijk.

Wat de cijfers betreft, kan ik meedelen dat er in 1988 4 508 asielaanvragen waren; in 1989 waren er 8 181; in 1994 waren er 14 340 en in 1995 was dit aantal gedaald tot 11 409. In de periode 1992-1993 werd een sterke stijging genoteerd: in 1993 werden er 26 883 aanvragen geteld. Na deze twee topjaren is het aantal aanvragen gedaald tot een aanvaardbaar niveau, weliswaar met enkele fluctuaties.

In 1988-1989, de jaren dat er weinig aanvragen werden ingediend, bedroegen de ontvankelijkheidscijfers respectievelijk 54 pct. en 45 pct.

Tijdens de periode dat er meer dan 25 000 mensen per jaar waren, is het ontvankelijkheidspercentage gezakt tot 17 pct. en sinds selectiever en vlugger wordt geageerd, is men opnieuw boven de 30 pct. gekomen. Voor de mensen die in 1995 een aanvraag hebben ingediend, zal ongeveer 30 pct. ontvankelijk worden verklaard, al zijn nog niet alle cijfers bekend.

Er is dus een evolutie. Als men de wet effectief en correct toepast, krijgt men procentueel andere cijfers omdat dan het misbruik van de asielprocedure afneemt, waardoor het aantal «onechte» asielzoekers afneemt, zonder dat het aantal vluchtelingen daalt. Dit geldt niet alleen voor de ontvankelijkheid, maar ook voor de beslissingen ten gronde. Er is een periode geweest dat 14 pct. van de aanvragen ten gronde werden erkend, namelijk in 1989. De cijfers van de daarop volgende jaren zijn 9 pct., 7 pct. en 3 pct.

Sinds men selectiever te werk gaat en vlugger optreedt om na te gaan wie effectief vluchteling is, gaan die cijfers opnieuw omhoog met bijna 4 à 5 pct. per jaar. Over 1995 valt nog niets te zeggen omdat nog niet alle beslissingen zijn genomen, maar waarschijnlijk zal men voor het eerst sedert jaren weer boven de 10 pct. uitkomen. Echte vluchtelingen krijgen sneller kans op erkenning, als men selectief te werk gaat. De neerwaartse spiraal waarover men het altijd heeft wordt door deze cijfers gemakkelijk tegengesproken.

Er werd gezegd dat er tal van uitzonderingen zijn voor niet-Europese. Er is echter maar één uitzondering, inzonderheid de termijn voor het verklaren van binnenkomst.

Er werd ook gezegd dat het noodzakelijk is dat de staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking betrokken wordt bij eventuele uitwijzing van buitenlandse studenten. Hij moet daar niet bij betrokken worden, want hij is degene die in deze zaken beslist, samen met de sociale diensten van de universiteiten.

De heer Boutmans zegde dat de wet oorspronkelijk bepaalde dat humanitaire hulp strafbaar was. Ik beschouw de heer Boutmans als een jurist die weet wat hij zegt en ik meen dan ook dat hij weet dat dit niet waar is. In het huidig ontwerp staat hierover net dezelfde tekst die er sinds 1980 in stond. Alle rechtbanken hebben ten andere gezegd dat «hulp verlenen aan iemand nooit strafbaar kan zijn». Omdat er mogelijk onduidelijkheid zou kunnen zijn hieromtrent hebben wij dit nog eens extra benadrukt in de wet. Zeggen dat in het oorspronkelijke ontwerp stond dat mensen die illegalen helpen strafbaar zouden zijn is een verdraaiing van de waarheid en zo zijn er de jongste maanden zeer veel geweest.

De heer Jonckheer verwijst naar een verslag van de Commissie ter voorkoming van foltering, maar hij vergeet erbij te zeggen dat het gaat om een verslag van 1993 en de belangrijkste opmerkingen handelen over het centrum in Walem, dat niet aangepast zou zijn. Op het ogenblik dat het rapport werd uitgebracht, was dit centrum al meer dan een jaar gesloten. Kritiek leveren op een centrum dat nu al meer dan drie jaar gesloten is zonder rekening te houden met de huidige situatie, lijkt mij weinig gefundeerd.

Hij had het verder over uitwijzingen waarover in de pers wordt geschreven, met allerlei al dan niet pittige details. Ik heb nooit willen repliceren om het privé-leven van de betrokken personen niet te onthullen. Dat betekent dat ik heel vaak niet kon antwoorden op dergelijke artikelen en dat ik niet kon meedelen of er bijvoorbeeld al dan niet een veroordeling was geweest. Ik ben wel altijd bereid om in de commissie over eender welke beslissing uitleg te geven, maar de methodiek waarbij men individuele

gevallen eerst in de pers brengt en dan hier, in de openbare zitting, verantwoording vraagt, maakt het mij onmogelijk om te antwoorden. Op een bepaald moment zal ik mij niet meer aan die regel kunnen houden. Ik vraag iedereen die hiermee bezig is toch eens na te denken alvorens zo'n zaken naar buiten te brengen.

Ik heb op een bepaald moment gezegd dat wij kostbare tijd verloren hebben bij de bespreking van dit ontwerp. Sommige mensen hebben mij dit kwalijk genomen. Ik begrijp hen. Ik vind inderdaad dat wij in Kamer en Senaat veel tijd verloren hebben door te discussiëren over wat er niet in de wet staat en over al de zaken errond waarover rumoer werd gemaakt. Wij hebben te weinig tijd besteed aan de essentie van de vreemdelingenwet. Iedere vreemdelingenwet creëert immers mogelijkheden en het is een illusie te geloven dat een vreemdelingenwet voor alle situaties en problemen kan voorzien in duidelijke vastgelegde rechten en criteria. Vele aspecten in het vreemdelingenrecht berusten op een beoordeling door de overheid.

Voor iedere vreemdelingenwet is de toepassing de eerste toetsing. Wanneer de discussie in de Senaat iets heeft bijgebracht, dan is het dat wel geweest. Met mevrouw de Bethune, waarmee ik vaak in debat ben gegaan, heb ik het een aantal keren gehad over de uitvoering van de wet. Voor het eerst wordt nu in een wet ingeschreven dat de minister die verantwoordelijk is voor de uitvoering van de wet, met alle organismen die instaan voor de uitvoering ervan beheersovereenkomsten zal sluiten, waarin de manier van uitvoering zal worden opgenomen. Er wordt gezegd dat dit niet nodig is. Voor sommigen is dat niet nodig, voor anderen echter wel. Het feit dat dit in de wet staat, is echter een zeer belangrijk element.

Ik heb beloofd in oktober alle uitvoeringsbesluiten voor te leggen aan de commissie. Dan zal duidelijk worden wat die bepaling juist inhoudt. Door deze bepaling op te nemen geeft de minister immers de mogelijkheid om zijn beleid te beoordelen, niet op basis van de vage teksten van een vreemdelingenwet, maar op basis van de politieke beleidslijnen die uit die wet worden afgeleid. Die kunnen immers niet allemaal in koninklijke besluiten worden gegoten. Zulke besluiten zijn immers beperkt wat betreft de mogelijkheid tot diversiteit, nuances en bindende kracht.

Ik geef in dit verband het voorbeeld van de regularisatie van de verblijfsituatie van vreemdelingen. Zo'n regularisatie kunnen niet in reglementen worden vastgelegd. Bij de regularisatie wordt men immers geconfronteerd met zoveel verschillende situaties, dat men, wanneer men gebonden is aan een koninklijk besluit, niet meer op een rechtvaardige manier kan reageren.

De uitvoering van deze wet zal echter controleerbaar en bediscussieerbaar blijven. Hieraan hadden wij meer aandacht moeten besteden. Wanneer ik zeg dat wij veel tijd hebben verloren in Kamer en Senaat, bedoel ik dat het jammer is dat wij daaraan niet meer tijd hebben besteed. Naast de beheersplannen zullen een aantal uitvoeringsbesluiten aan het Parlement worden voorgelegd.

Wat het besluit inzake medische hulpverlening betreft, heeft staatssecretaris Peeters in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden heel duidelijk gezegd dat in een aantal omstandigheden preventieve verzorging onder dringende medische hulp zal vallen. Wanneer hierover twijfel bestaat, dan wil ik mij ertoe engageren dit in de tekst van het koninklijk besluit te laten opnemen.

Een voorbeeld dat in dit verband wordt aangehaald, is de begeleiding van een zwangerschap. Ik wil hierover toch een opmerking maken. Zelfs op basis van de wet die thans nog van kracht is, kan geen enkele dokter weigeren om een zwangere vrouw te begeleiden.

Er is op het ogenblik maar één reden waarom zo'n medische hulp soms wordt geweigerd, namelijk wanneer de ziekenhuisdirecteur van oordeel is dat die personen niet thuishoren in zijn ziekenhuis. Men mag de overheid ertoe aanzetten om regels op te leggen, maar de verantwoordelijke beroepsgroepering moet ze wel toepassen. Ik wil wel verantwoordelijkheid dragen voor de regels, maar niet voor het onverantwoordelijk gedrag van een aantal mensen in de gezondheidssector die, omwille van de kleur of de nationaliteit van een bepaalde persoon, manifest weigeren deze persoon op te nemen omdat dit de faam van het ziekenhuis zou schaden. Ik zal dit blijven verkondigen in alle openbare verga-

deringen, want de betrokken beroepsgroepering heeft ook een plichtige eed afgelegd, hoewel sommige die de jongste tijd niet meer zou nakomen.

We zullen het koninklijk besluit aanpassen. Daarover mag geen misverstand bestaan.

Bijna alle intervenanten, waaronder de heer Vandenberghe, de dames Delcourt en Milquet, de heer Lallemand en mevrouw de Bethune, hebben vragen gesteld met betrekking tot de evaluatie. Wij hebben een duidelijk engagement aangegaan. We zullen in september de uitvoeringsbesluiten en de beheerscontracten aan de commissie voorleggen, op basis waarvan de discussie kan worden aangegaan.

Ik heb mij er ook toe geëngageerd om begin volgend jaar concrete cijfers en gegevens te verstrekken over een groot aantal zaken. Ik denk in dit verband aan de detentiepolitiek en de gemiddelde duur van de detentie, het aantal gedetineerden, de controle, de regularisatie en de sancties tegen transporteurs. Hoe verloopt de procedure van verwijdering? Hoe gebeurt de ontvangst in de open en in de gesloten centra? Wat gebeurt er met gedoogden, die om veiligheidsredenen niet meer naar hun land terugkunnen of er niet meer worden aanvaard? Ik denk ook aan de mensen die op basis van artikel 7 met betrekking tot de lijst van ziekten de toegang tot ons land is geweigerd. Hoe verloopt de procedure op basis van de taalwetgeving?

De Senaat zal op basis van die gegevens de beleidslijnen en de cijfers moeten evalueren. Hij zal wel verplicht zijn dat te doen, aangezien de wet voorschrijft dat dit tegen het einde van het jaar gebeurt.

Ik had beloofd cijfers te geven met betrekking tot de regularisatie, omdat hierover blijkbaar misverstanden bestaan.

Zonder dat erom werd gevraagd en vanuit ons verantwoordelijkheidsgevoel als overheid hebben we de administratie opdracht gegeven om de dossiers te onderzoeken van de personen die een asielaanvraag hebben ingediend in 1989 en 1990, maar waarover nog geen beslissing is genomen. Het gaat in totaal om 1 159 dossiers en deze taak moest tegen einde juni beëindigd zijn. Einde mei waren 843 dossiers afgewerkt. De behandeling van de andere dossiers is ingezet, maar ze kunnen nog niet worden afgewerkt omdat wordt gewacht op ontbrekende gegevens van de gemeenten. Van deze 843 personen zijn er 381 geregulariseerd, 157 zijn om talloze redenen geweigerd, 69 erkend als vluchteling maar nog niet ingeschreven, 68 getrouwd, waardoor hun toestand op het ogenblik niet meer precair is, 12 zijn intussen Belg geworden, 6 personen zijn gestorven en 190 personen zijn niet meer in ons land.

Van zodra deze 1 159 dossiers zijn afgewerkt, moet de administratie nog in 1996 dezelfde procedure volgen voor de personen die in 1991 een aanvraag hebben ingediend, maar nog geen antwoord inzake hun asielaanvraag hebben gekregen.

Door dit beleid gedurende de komende jaren op een georganiseerde manier door te zetten, moeten we erin slagen de achterstand in de behandeling van de asielaanvragen terug te dringen. Als echter op elk bevel het grondgebied te verlaten een aanvraag tot regularisatie om buitengewone omstandigheden volgt, wordt de uitzondering de regel. De duizenden regularisatieaanvragen kunnen dan ook onmogelijk door de administratie worden verwerkt.

Het is misschien overbodig, maar tot slot wil ik nogmaals een kort overzicht geven van onze uitgangspunten inzake asiel- en migratiebeleid. De basisprincipes van het beleid waarvan we afwijken zijn: ten eerste voeren wij geen discussie over een politiek van open of gesloten grenzen, wij voeren wel een discussie over het beleid van gecontroleerde migratie. Het woord «solidariteit» werd hier vaak in de mond genomen en men vond het nodig de vraag in het midden te werpen hoe een socialist tot zoiets in staat was. Als socialist zeg ik dat wie afwijkt van het mechanisme van de gecontroleerde migratie, abdiceert voor de verdediging van de welvaartstaat. Wie gecontroleerde migratie niet aanvaardt, pleit ofwel voor een volledig verwijderingsbeleid ofwel voor de radicale aantasting van de sociale rechten en het organiseren van een grenzeloze concurrentie op sociaalrechtelijk vlak. Met de grenzen worden dan de sociale rechten, de syndicale rechten en de bescherming van de arbeid weggeveegd. In het verleden hebben we

kunnen zien dat dit gebeurde en vandaag zien we het nog gebeuren in andere landen. Vanuit mijn ideologie en als minister behoort het tot mijn verantwoordelijkheid om een gecontroleerde migratie te organiseren. Wij pleiten dus niet voor het sluiten van de grenzen — de grenzen worden niet gesloten — en wij pleiten evenmin voor open grenzen.

Ten tweede is en blijft het recht op asiel in dit systeem van gecontroleerde migratie gegarandeerd en onaantastbaar. In tegenstelling tot de ons omringende landen werd in ons land sinds 5 jaar niet aan de inhoud van het asielrecht geraakt. We hebben niet zoals de meeste ons omringende landen het mechanisme van het derde land of het veilige derde land ingevoerd.

Ik sta erop de krachtlijnen van het asielbeleid in herinnering te brengen. Wij beoordelen geen enkele asielaanvrager op grond van zijn herkomst; wij vellen een oordeel over zijn eigen persoonlijk en individueel dossier. Wij zijn voorstanders van deze individuele behandeling en wij hebben ons voorgenomen ze vlug en correct toe te passen. Wanneer iemands dossier niet tijdig kan worden behandeld, moet de overheid haar verantwoordelijkheid opnemen en op een wel overwogen manier geval per geval de mogelijkheid tot regularisatie onderzoeken. In geval van een positieve beslissing moet het wettelijk vastgelegde integratiebeleid worden uitgevoerd en moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen een aanvraag tot versnelde naturalisatie in te dienen. In geval van een negatieve beslissing, moet men de moed kunnen opbrengen aan de mensen mee te delen dat ze hier onmogelijk kunnen blijven. Om aan deze negatieve beslissing uitvoering te kunnen geven moeten de nodige middelen ter beschikking worden gesteld. Eerst zal er naar gestreefd worden dat een vrijwillig gevolg aan het bevel tot het verlaten van het landgebied wordt gegeven. Kan het niet op een vrijwillige basis, dan gaan we over tot de gedwongen uitwijzing.

Tenslotte kan het uitwijzingsbeleid niet het uitgangspunt zijn voor een vernieuwing brengen in het buitenlands of ontwikkelingsbeleid. Het is geen vervangmiddel voor een al dan niet goed internationaal of economisch beleid. Als we er binnen de vijftien jaar niet in slagen om een grotere economische gelijkheid te bewerkstelligen tussen Oost- en West-Europa, zullen al de inspanningen om de migratiestromen te beheersen tot mislukken zijn gedoemd. Het enige resultaat zal zijn dat onze welvaartstaat wordt afgebroken.

Ik wil eindigen met een persoonlijke opmerking. Er moet mij iets van het hart. Tijdens de besprekingen werd er zeer veel en zeer scherpe kritiek geformuleerd. In een democratisch bestel moet dat mogelijk zijn. Maar op een bepaald moment heeft mevrouw Cantillon gezegd: «Dit getuigt van een perfide onmenselijkheid.» Over menselijkheid of onmenselijkheid heeft ieder zijn eigen oordeel en wie pleit voor democratie en openheid moet dat ook toestaan. Mevrouw Cantillon mag zich gerust veroorloven te zeggen dat dit een manifest slechte wet is, maar spreken over perfide onmenselijkheid is een persoonlijke aanval die niet getuigt van veel tolerantie en openheid. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, de Vice-Eerste minister heeft geprobeerd te antwoorden op de kritiek die is uitgebracht en dat is maar normaal ook. Op sommige punten heeft hij dat ook goed gedaan. Ik moet echter vaststellen dat zijn antwoord op de meest essentiële bekommernissen die werden geuit, erin bestaat te zeggen dat hij blijft bij het ontwerp, ook voor punten waarop het duidelijk geen voldoening geeft. De onbepaalde, de onbepaalde, de niet-bepaalde hechtenis, noem het zoals u wil, de mogelijk onredelijk lange hechtenis blijft. De verzwaarde, de bijgewerkte, de bijgestuurde, noem het zoals u wil, aansprakelijkheid van vervoerders blijft. Een oplossing voor minderjarigen? De Vice-Eerste minister zegt dat dit voor bepaalde doelgroepen juridisch niet kan, niet mag, niet moet worden geregeld. Ik stel dus vast dat wij geen enkele garantie hebben dat er op dat vlak enige regeling komt. Idem dito voor niet-uitwijsbare personen die geen verblijfsvergunning krijgen, maar ook niet naar hun land kunnen of mogen worden teruggestuurd. Ook op dat punt is er geen enkele toezegging. Er wordt alleen met klem ontkend dat men onmenselijk is — ik heb dat woord zelf trou-

wens nooit in de mond genomen — maar daar zijn wij niet veel mee. Mensen belanden in onmenselijke toestanden en of men dat nu wil of niet, dat is realiteit.

Tenslotte heb ik althans geen bevredigend antwoord gehoord op twee van de drie vragen die door de fractievoorzitter van de CVP zijn gesteld, tenzij ik slecht geluisterd heb. Ik heb niet gehoord dat de tekst van het koninklijk besluit over de dringende medische hulp zal worden aangepast. (*Protest op de banken van de CVP.*)

Goed, dan heb ik het verkeerd begrepen, waarvoor mijn excuses. Ik wil echter nog opmerken dat de onvolledigheid van de tekst op dit punt verbazend is, zeker nadat ons in de commissie duidelijk was beloofd dat dit punt er wel zou instaan. Maar goed, dit wordt dus rechtgezet met een koninklijk besluit en beter zo dan helemaal niet.

Het antwoord van de Vice-Eerste minister in verband met artikel 5 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, namelijk dat de wet zal worden gewijzigd indien dat nodig zou blijken, lijkt mij eigenaardig, zeker na een arrest, waarvan ik eerlijk gezegd de inhoud niet ken, maar waarvan hier door zeer eminente kenners wordt gezegd dat het Hof een verklaring geeft van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens die onverenigbaar is met het wetsontwerp. Ik vind het dan toch moeilijk verdedigbaar dat wij pas later eventueel verbeteringen zullen aanbrengen.

Omdat de Vice-Eerste minister daar zo zwaar aan tilt, kom ik nog even terug op het al dan niet strafbaar zijn van humanitaire hulp, hoewel het eigenlijk geen punt van discussie meer is. Ik wil er toch op wijzen dat een meerderheid van kamerleden, en niet alleen van de oppositie, eraan twijfelden of deze humanitaire hulp inderdaad niet strafbaar is geworden of gebleven. Op dat vlak zijn er vonnissen geweest en dat betekent toch dat het allemaal niet zo evident was. Daarom werd de tekst daaromtrent in de Kamer ook gewijzigd, zodat wij het niet meer hoeven te doen.

Mijnheer de Voorzitter, hoe goed de Vice-Eerste minister ook heeft geprobeerd een uitleg te geven, op essentiële punten heeft hij de bezwaren die zijn geuit, niet weggenomen. (*Applaus.*)

M. le Président. — La parole est à M. Lallemand.

M. Lallemand (PS). — Monsieur le Président, je tiens tout d'abord à souligner — et je m'en réjouis — la qualité du débat qui s'est noué au Sénat.

Ce débat a permis de préciser un certain nombre de points importants, notamment sur l'aide médicale mais aussi sur la protection juridique des détenus arrêtés, par exemple, aux frontières pour séjour illégal.

Autre constatation importante, il a permis aussi de souligner les valeurs fondamentales qui doivent être prises en compte pour la compréhension des textes en discussion. Une lecture attentive des travaux préparatoires et des réponses du Vice-Premier ministre rend impossible une éventuelle méprise quant au but du législateur. Ce point est beaucoup plus important qu'il ne le paraît.

Je voudrais formuler brièvement une dernière remarque. Dès le début du débat, j'ai indiqué l'importance que revêt le suivi de l'application de la loi. J'ai rappelé lors de mon exposé qu'à mon sens, une loi de ce type ne prenait sa véritable dimension qu'à travers son application. La façon dont on l'applique détermine en effet la signification qu'elle peut prendre. Dans son avis unanime, la commission de la Justice a conclu que le suivi et le contrôle de l'application de la loi étaient de l'essence même de ce type de projet.

Le Vice-Premier ministre a affirmé devant le Sénat — c'est également un élément très important — sa volonté d'informer ce dernier de manière très complète. Il a pris des engagements précis en ce sens. La lecture de l'ensemble des points qu'il s'engage à soumettre périodiquement au Sénat permet de constater que la politique d'application tout entière sera livrée à l'appréciation de la commission de l'Intérieur et de notre assemblée. Ce point est essentiel.

Ce suivi parlementaire devra être réalisé. Il implique nécessairement un débat, une concertation, sur l'organisation de ce contrôle, en particulier au Sénat. Ce débat devra notamment

porter sur les démarches que la commission entreprendra, les actions qu'elle mènera et la façon dont elle opérera. J'avais imaginé qu'une partie de la commission pouvait s'occuper plus spécifiquement de ces problèmes mais on m'a objecté que cette solution n'était peut-être pas la meilleure. Je n'en fais pas une question essentielle, mais il me semble en tout cas important que la commission détermine clairement quel suivi elle donnera à cette législation, à quelles auditions elle procèdera; il pourrait s'agir notamment de responsables de centres accompagnant les étrangers, d'associations spécialisées, de fonctionnaires, etc. La commission devra aussi marquer sa volonté d'effectuer des visites des centres de détention etc.

Cette politique importante devra être concertée. J'ai l'impression que nous pourrions nous accorder avec le Vice-Premier ministre. Cette initiative n'est pas dirigée contre lui mais contre nous tous, contre l'indifférence et l'inertie qui nous caractérisent très souvent lorsqu'il s'agit de suivre l'application des législations particulièrement complexes. Le temps nous manque souvent pour accorder l'attention nécessaire à l'application et au suivi des lois.

Je termine en indiquant que mon groupe votera en faveur de ces projets, sous la réserve fondamentale que je viens d'exprimer: celle du suivi, du contrôle de l'application, mais aussi d'une concertation qui devra avoir lieu dès la rentrée parlementaire pour garantir le respect de valeurs fondamentales qui sont en cause au cœur du vote qui interviendra aujourd'hui.

M. le Président. — La parole est à M. Foret.

M. Foret (PRL-FDF). — Monsieur le Président, au cours de ces dernières semaines, il est indéniable que la majorité gouvernementale nous a donné à connaître d'un nouveau genre théâtral. Ce sera sans doute un néologisme, nous verrons bien s'il se perpétuera, mais je l'appellerai la «tragédie-vaudeville.»

Le premier acte s'est passé à la Chambre: positionnement des acteurs, des différents protagonistes. La majorité vote comme un seul homme, le petit doigt sur la couture du pantalon, la proposition faite par le Gouvernement.

L'acte deux se déroule dans l'antichambre. Valse-hésitation, va-t-on oui ou non évoquer? Problème existentiel pour les sénateurs: être ou ne pas être? Et puis, on finit par entendre les sirènes de la tentation, ou plus exactement celles des organismes humanitaires, sans parler de l'influence que l'on veut avoir dans les médias. Et puis on se donne bonne conscience, on met deux fers au feu: certains y vont, d'autres pas. De toute façon, on dit que l'on va déposer une demande d'évocation, on verra bien ce qui s'ensuivra. On ne sait pas très bien ce que l'on va faire, mais on évoque.

L'acte trois se déroule en commission du Sénat. Et c'est là que la tension devient presque insoutenable. Retenez-moi, ou je fais un malheur! Retenez-moi parce que j'ai cinquante-sept amendements! Retenez-moi parce que ce texte est insupportable! Il faut absolument que l'on modifie ce texte, il y va de notre existence, il y va du bien-être de l'humanité.

Il faut bien dire que, dans ce troisième acte, nos collègues du PSC jouent un rôle essentiel, la qualité du rôle consistant à ne rien faire vraiment de ce que l'on dit vouloir faire. On annonce des amendements mais, surtout, on ne les dépose pas. Au fond, on ne fait rien. On parle beaucoup, on fait des effets d'annonce.

Et cette aventure théâtrale importante se poursuit. On arrive au quatrième acte, en séance plénière du Sénat. La tension grandit évidemment. À ce moment-là, le chœur des acteurs — je serais injurieux si je parlais de figurants — monte à la tribune et exprime le drame qui est en train de se jouer au sein de la famille. Cela devient presque une tragédie grecque. On perçoit le problème qui domine et la tension devient tout à fait insupportable. Il convient de montrer ses qualités de cœur dans une bonne pièce de ce genre et bien évidemment de remettre l'accord en cause.

L'acte cinq se déroule dans la coulisse. On déroge à la tradition classique de l'unité de temps, de lieu, d'espace, d'acteurs... Multiples caucus suivis, bien entendu, en séance plénière du Sénat d'un final que je pense déjà pouvoir annoncer en forme d'eau de boudin ou, comme le disait Michel de Ghelderode, de pitoyable crevaison

grenouillère, faisant en cela allusion à la fable de la grenouille qui voulait se faire plus grosse que le bœuf. Que fait-on? On pose des questions qui n'en sont pas, on reçoit des réponses qui n'en sont pas non plus et on obtient probablement au bout de la course un *happy end* qui ne l'est pas davantage, parce que l'on sera resté du début à la fin dans l'équivoque. On aura fait sans faire, on aura dit sans réaliser. Voilà en fait le genre théâtral nouveau qui a été créé.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Pour le théâtre, vous êtes excellent, monsieur Foret; pour la présence en commission, vous êtes moins bon!

M. Foret (PRL-FDF). — Madame, on vous a vue et entendue ces derniers temps et ce n'était pas mal!

Permettez-moi, dans toute cette affaire, de vous faire part quand même de ce qui a été le point de vue d'un des acteurs qui a peut-être joué un rôle mineur mais qui, lui, probablement, l'aura fait avec une certaine conscience, avec une certaine constance et avec beaucoup de logique. Il aura agi de manière claire et sans équivoque; je veux parler de mon groupe.

Nos commissaires à la Chambre ont voté en faveur de ce projet; nos commissaires au Sénat n'ont pas demandé son évocation. Ils n'ont déposé que quelques amendements de bon sens qu'ils veilleront d'ailleurs à défendre.

Ils ont participé positivement aux travaux de commission; ils ont clairement exprimé leur point de vue quant au fond, par la voix unique de Mme Cornet d'Elzuis et ne se sont pas sentis obligés de s'exprimer chacun à tour de rôle; ils ne se sont pas amusés à poser des embûches sur la route du Gouvernement à propos de cette problématique si délicate.

Permettez-moi donc une nouvelle fois d'exprimer notre position. Nous confirmons notre volonté de voir accélérer et simplifier la procédure. Il est indispensable d'établir une distinction claire entre les réfugiés politiques et économiques. Nous affirmons également qu'il faut absolument procéder à des déconcentrations de populations étrangères sur notre territoire. Nous avons le sentiment, monsieur le Vice-Premier ministre, que votre projet va dans ce sens.

Nous souhaitons que soit vraiment menée une politique d'intégration des populations immigrées. C'est dans cette optique qu'un certain nombre de nos collègues ont voté hier au Parlement wallon le décret du ministre Taminiaux. Nous savons que, dans certains domaines, des matières doivent être appliquées de manière différenciée aux niveaux fédéral et régional.

Votre projet et la politique fédérale nous paraissent insuffisants en matière d'intégration. Bien qu'étant dans l'opposition, nous avons soutenu, à l'échelon régional, le décret de M. Taminiaux.

Nous sommes également favorables — cette question reviendra dans la suite du débat aujourd'hui — à une meilleure appréciation de l'aide médicale urgente. Cette notion doit être examinée en fonction de la dignité humaine. Si cette tragi-comédie ne devait nous permettre de retenir que ce point de vue et si l'on a vraiment amélioré les choses sur le fond à cet égard, l'évocation aura été positive.

Sachez que nous resterons attentifs aux abus qui pourraient être commis en matière de détention illimitée dans les centres fermés. Nous resterons également attentifs à l'exécution réelle des ordres de quitter le territoire.

Vous le voyez, monsieur le Vice Premier ministre, notre politique en cette affaire vise à maintenir un juste équilibre, à pratiquer une politique d'accueil empreinte d'humanité, fidèle à la tradition de notre pays, fidèle à la tradition libérale que nous représentons. Un juste équilibre impose également que cette politique soit menée avec ordre, méthode et contrôle.

Ayant entendu mes différents collègues s'exprimer tout à l'heure, je crois pouvoir dire vraiment, sans crainte de rougir à ce sujet, que personne n'a le monopole du cœur et de la solidarité. Je crois à tout le moins que dans cette affaire, du début à la fin, le PRL-FDF a eu celui d'une ligne de conduite qui est restée fidèle et d'une politique de bon sens. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close.

Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS ET LA LOI DU 8 JUILLET 1976 ORGANIQUE DES CENTRES PUBLICS D'AIDE SOCIALE

Examen d'articles et d'amendements

Vote sur les amendements

WETSONWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN VAN DE ORGANIEKE WET VAN 8 JULI 1976 BETREFFENDE DE OPENBARE CENTRA VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN

Beraadslaging over de artikelen en amendementen

Stemming over de amendementen

M. le Président. — Nous passons à l'examen des articles du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale auxquels des amendements ont été déposés.

Wij bespreken nu de artikelen van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, artikelen waarbij amendementen werden ingediend.

Artikel 6 luidt:

Art. 6. Artikel 3 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° Wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° Wanneer hij het rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° Wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° Wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° Wanneer hij *ter fine* van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtrekking van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

6° Wanneer hij door de minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° Wanneer hij door de minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° Wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug.»

Art. 6. L'article 3 de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992, est remplacé par la disposition suivante :

«Art. 3. Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

1° S'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° S'il tente de pénétrer dans le royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

3° S'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

4° S'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

5° S'il est signalé aux fins de non-admission dans les États parties à la Convention d'application de l'Accord de Schengen, signée le 19 juin 1990, soit pour le motif que sa présence constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, soit pour le motif qu'il a fait l'objet d'une mesure d'éloignement non rapportée ni suspendue, comportant une interdiction d'entrée, fondée sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée ou au séjour des étrangers;

6° S'il est considéré par le ministre, après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

7° S'il est considéré par le ministre ou son délégué comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale;

8° S'il a été renvoyé ou expulsé du royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée.

Lorsque l'étranger à refouler est porteur d'un visa valable, les autorités chargées du contrôle des frontières soumettent le cas pour décision au ministre ou à son délégué. Si l'accès au territoire est refusé, elles annulent le visa et refoulent l'étranger.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor :

«Het 6° van het voorgestelde artikel 3 doen vervallen.»

«À l'article 3 proposé, supprimer le 6°.»

Wij stemmen over het amendement van de heer Anciaux bij artikel 6.

Nous passons au vote sur l'amendement de M. Anciaux à l'article 6.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

48 stemmen neen.

48 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

3 onthouden zich.

3 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, M. Coveliers, Mme de Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weys et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

Mmes Bribosia-Picard, Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — Artikel 7 luidt :

Art. 7. In dezelfde wet wordt een artikel *3bis* ingevoegd, luidend als volgt :

«Art. *3bis*. Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot het bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de minister zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de verbintenis tot tenlasteneming en bepaalt de nadere regels moet beantwoorden de terugvordering van de sommen ten laste van de persoon die deze verbintenis ondertekend heeft.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven.»

Art. 7. Un article *3bis*, rédigé comme suit, est inséré dans la même loi :

«Art. *3bis*. Sans préjudice d'autres dispositions de la présente loi, la preuve des moyens de subsistance suffisants peut être apportée par la production d'une attestation de prise en charge, dans laquelle une personne physique qui dispose de ressources suffisantes et qui possède la nationalité belge ou qui est autorisée ou admise à séjourner en Belgique pour une durée illimitée,

s'engage à l'égard de l'étranger, de l'État belge et de tout centre public d'aide sociale compétent, à prendre en charge pendant un délai de deux ans les soins de santé, les frais de séjour et de rapatriement de l'étranger.

La personne qui a signé l'engagement de prise en charge est, avec l'étranger, solidairement responsable du paiement des frais de soins de santé, de séjour et de rapatriement de ce dernier.

Le bourgmestre de la commune dans le registre de la population ou des étrangers de laquelle la personne qui a signé l'engagement de prise en charge est inscrite, ou son délégué, est tenu de légaliser la signature apposée au bas de l'engagement de prise en charge, si les conditions de l'authentification de la signature sont remplies.

Le bourgmestre ou son délégué peut indiquer, dans un avis adressé au ministre ou à son délégué, si la personne qui a signé l'engagement de prise en charge dispose de ressources suffisantes. Cet avis n'est pas contraignant.

Le Roi fixe les modalités de l'engagement de prise en charge et les modalités de la récupération des sommes à charge de la personne qui a signé cet engagement.

Le Roi peut fixer les cas dans lesquels et les conditions auxquelles la validité de l'engagement de prise en charge est subordonnée à l'obligation de verser une somme auprès de la Caisse des dépôts et consignations ou de fournir une garantie bancaire. »

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

« *In het eerste lid van het voorgestelde article 3bis de woorden «gedurende een termijn van twee jaar» vervangen door de woorden «gedurende een periode van één jaar.»*

« *À l'article 3bis, premier alinéa, proposé, remplacer les mots «pendant un délai de deux ans» par les mots «pendant un délai d'un an.»*

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, vanuit verschillende groepen werd kritiek geuit op het feit dat de tenlasteneming een termijn van twee jaar omvat. Met dit amendement wensen wij aan die bezorgdheid tegemoet te komen.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement van de heer Anciaux bij artikel 7

Nous passons au vote sur l'amendement de M. Anciaux à l'article 7.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.
58 membres sont présents.
43 stemmen neen.
43 votent non.
7 stemmen ja.
7 votent oui.
8 onthouden zich.
8 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Mmes de Bethune, Delcourt-Pètre, MM. Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandenbroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

M. Bock, Mme Cornet d'Elzius, MM. De Decker, Desmedt, Foret, Hazette, Mmes Mayence-Goossens et Milquet.

De Voorzitter. — Artikel 9 luidt:

Art. 9. In artikel 5, eerste lid, van dezelfde wet, worden de woorden «acht werkdagen» vervangen door de woorden «drie werkdagen».

Art. 9. À l'article 5, alinéa 1er, de la même loi, les mots «huit jours ouvrables» sont remplacés par les mots «trois jours ouvrables».

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Wij stemmen over het behoud van artikel 9.

Nous votons sur le maintien de l'article 9.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.
58 membres sont présents.
38 stemmen ja.
38 votent oui.
18 stemmen neen.
18 votent non.
2 onthouden zich.
2 s'abstiennent.

Derhalve wordt het artikel behouden en het amendement verworpen.

En conséquence, l'article est maintenu et l'amendement rejeté.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Bourgeois, Boutmans, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Mme Delcourt-Pètre, MM. Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Anciaux, Bock, Buelens, Ceder, Mme Cornet d'Elzius, MM. Daras, De Decker, Desmedt, Mme Dua, MM. Foret, Hazette, Jonckheer, Loones, Mme Mayence-Goossens, MM. Raes, Vandenbroeke, Van Hauthem et Verreycken.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes de Bethune et Milquet.

De Voorzitter. — Artikel 11 luidt:

Art. 11. Artikel 7 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 14 juli 1987, bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 6 mei 1993, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 7. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° Wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° Wanneer hij langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° Wanneer hij door de minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° Wanneer hij, *ter fine* van weigering van toegang, gesigneerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° Wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° Wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° Wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° Wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° Wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° Wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Zo de minister of zijn gemachtigde het nodig acht, kan hij, in dezelfde gevallen, de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling opgesloten worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel zonder dat de duur van de hechtenis twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de minister genomen worden.

Na acht maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.»

Art. 11. L'article 7 de la même loi, modifié par la loi du 14 juillet 1987, par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 6 mai 1993, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 7. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire avant une date déterminée, à l'étranger qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le royaume:

1° S'il demeure dans le royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° S'il demeure dans le royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;

3° Si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° S'il est considéré par le ministre, après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

5° S'il est signalé aux fins de non-admission conformément à l'article 3, 5°;

6° S'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

7° S'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;

8° S'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

9° Si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des États contractants en vue de son éloignement du territoire de ces États;

10° Si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des États contractants;

11° S'il a été renvoyé ou expulsé du royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée.

Dans les mêmes cas, si le ministre ou son délégué l'estime nécessaire, il peut faire ramener sans délai l'étranger à la frontière.

L'étranger peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée de la détention puisse dépasser deux mois.

Le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le ministre.

Après huit mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«Het 3° van het eerste lid van het voorgestelde artikel 7 vervangen als volgt:

«3° Wanneer hij door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad.»

«À l'article 7 proposé, remplacer le 3° de l'alinéa 1er par ce qui suit:

«3° Si, par son comportement, il a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale.»

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

50 stemmen neen.

50 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

1 onthoudt zich.

1 s'abstient.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden heeft zich:

S'est abstenue:

Mme Milquet.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«*Het 4° van het eerste lid van het voorgestelde artikel 7 doen vervallen.*»

«*À l'article 7 proposé, supprimer le 4° de l'alinéa 1er.*»

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, in de commissie werd er bij herhaling, onder meer door leden van de CVP-fractie, op gewezen dat het niet opgaat dat asielzoekers het land kunnen worden uitgezet louter en alleen om politieke redenen en omwille van een *raison d'État*. Het argument dat het hier ging om vreemdelingen die aan de grens werden tegenhouden en dat er een eensluidend advies van de Vaste Beroepscommissie nodig was, zodat de bepalingen opgenomen in de Akkoorden van Schengen eigenlijk ontdoken werden, gaat niet op voor dit artikel. Ik wens hier te benadrukken dat het duidelijk een manifeste ingreep is, ingegeven door politieke argumenten en omwille van de wens aan andere lidstaten die de Akkoorden van Schengen hebben ondertekend en op basis daarvan kunnen vragen om personen uit België te verwijderen. Dat is toch onaanvaardbaar.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement nr. 24 van de heer Anciaux bij artikel 11.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 24 de M. Anciaux à l'article 11.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

38 stemmen neen.

38 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

14 onthouden zich.

14 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Mme de Bethune, MM. Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Goovaerts, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

MM. Bock, Buelens, Ceder, Mme Cornet d'Elzuis, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Desmedt, Foret, Hazette, Mmes Mayence-Goossens, Milquet, MM. Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt nog volgend amendement voor:

«*In het voorgestelde artikel 7 het vierde, vijfde en zesde lid doen vervallen.*»

«*À l'article 7 proposé, supprimer les alinéas 4, 5, et 6.*»

Wij stemmen over het amendement nr. 25 van de heer Anciaux bij artikel 11.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 25 de M. Anciaux à l'article 11.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

50 stemmen neen.

50 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

2 onthouden zich.

2 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de

Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobbyack, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenues :

Mmes Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — Bij artikel 11 stelt ook de heer Anciaux volgend amendement voor :

« *Het voorgestelde artikel 7 aanvullen als volgt :*

« *De Koning bepaalt een bijzondere regeling met betrekking tot bijzondere of kwetsbare categorieën van personen.* »

« *Compléter l'article 7 proposé par ce qui suit :*

« *Le Roi arrête un régime particulier pour les catégories de personnes spécifiques ou vulnérables.* »

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, nogmaals wijs ik erop dat leden van de CVP en van andere fracties van de meerderheid in de commissie hebben aangedrongen op specifieke maatregelen voor kwetsbare categorieën, waaronder ook die van de minderjarigen. Dit amendement komt aan deze bezorgdheid tegemoet. Ik ben erg benieuwd of de leden ook in de openbare vergadering die bezorgdheid nog delen.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement nr. 26 van de heer Anciaux bij artikel 11.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 26 de M. Anciaux à l'article 11.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

44 stemmen neen.

44 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

8 onthouden zich.

8 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzjus, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobbyack, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Buelens, Ceder, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, Milquet, MM. Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt voor een artikel 11bis (nieuw) in te voegen, luidend :

« *Art. 11bis. Artikel 9, derde lid, van dezelfde wet wordt aangevuld door de volgende bepaling :*

« *De minister beslist, rekening houdend met de duur van het verblijf, de persoonlijke en familiale of de medische situatie van de betrokkene en de aard van de integratie in de samenleving.* »

« *Art. 11bis. À l'article 9, troisième alinéa, de la même loi sont ajoutés les mots suivants :*

« *Le ministre se prononce compte tenu de la durée du séjour, de la situation personnelle et familiale ou médicale de l'intéressé et de la nature de l'intégration dans la collectivité.* »

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

45 stemmen neen.

45 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

7 onthouden zich.

7 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Goovaerts, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobbyack, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

M. Bock, Mme Cornet d'Elzjus, MM. De Decker, Desmedt, Foret, Hazette et Mme Mayence-Goossens.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt voor een artikel 11ter (nieuw) in te voegen, luidend :

« *Art. 11ter. Artikel 9 van dezelfde wet wordt aangevuld met een vierde lid, luidende :*

« *Wanneer de minister de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, weigert, vermeldt hij op de weigeringsbeslissing in welk opzicht de vreemdeling niet beantwoordt aan de vereiste voorwaarden, rekening houdend met de elementen die aangehaald worden in het vorig lid.* »

«*Art. 11ter. L'article 9 de la même loi est complété par un quatrième alinéa, rédigé comme suit:*

«*Lorsqu'il refuse l'autorisation de séjour provisoire en vertu de l'article 9, troisième alinéa, le ministre indique dans la décision de refus à quel point de vue l'étranger ne répond pas aux conditions requises, compte tenu des éléments qui ont été invoqués à l'alinéa précédent.*»

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

51 stemmen neen.

51 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt voor een artikel 16bis (nieuw) in te voegen, luidend:

«*Art. 16bis. Artikel 18bis van dezelfde wet wordt opgeheven.*»

«*Art. 16bis. L'article 18 de la même loi est abrogé.*»

Mag ik aannemen dat de vorige stemming ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le dernier vote est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Artikel 19 luidt:

Art. 19. Artikel 25, vierde lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt vervangen door de volgende leden:

«De vreemdeling wordt te dien einde ter beschikking van de regering gesteld voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de terbeschikkingstelling twee maanden te boven mag gaan, eventueel vermeerderd met de duur van het onderzoek van het verzoek tot herziening. De minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de minister genomen worden.

Na acht maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.»

Art. 19. L'article 25, alinéa 4, de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est remplacé par les alinéas suivants:

«À cet effet, l'étranger est mis à la disposition du gouvernement pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, sans que cette mise à la disposition puisse dépasser la durée de deux mois, augmentée éventuellement de la durée de l'examen de la demande en révision. Le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut être prise que par le ministre.

Après huit mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«*Dit artikel doen luiden als volgt:*

«*Art. 19. 1° Artikel 25, vierde lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt vervangen als volgt:*

«*De vreemdeling wordt te dien einde ter beschikking van de regering gesteld voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de terbeschikkingstelling twee maanden te boven mag gaan eventueel verlengd met de duur van het onderzoek van het verzoek tot herziening.*»

2° Artikel 25 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt aangevuld met een vijfde lid, luidende:

«*Het besluit van de minister waarbij een teruggewezen of uitgezette vreemdeling ter beschikking van de regering wordt gesteld, met het oog op zijn terugleiding naar de grens, moet melding maken van de uitzonderlijk ernstige omstandigheden waardoor die beslissing zich laat verantwoorden.*»

3° Artikel 25 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 wordt aangevuld met een zesde lid, luidende:

«*De Koning bepaalt een bijzondere regeling met betrekking tot bijzondere of kwetsbare categorieën van personen.*»

«*Libeller cet article comme suit:*

«*Art. 19. 1° L'article 25, alinéa 4, de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est remplacé par ce qui suit:*

«*À cet effet, l'étranger est mis à la disposition du gouvernement pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, sans que cette mise à la disposition puisse dépasser la durée de deux mois, augmentée éventuellement de la durée de l'examen de la demande en révision.*»

2° L'article 25 de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est complété par un cinquième alinéa, libellé comme suit:

«*La décision du ministre mettant à la disposition du gouvernement un étranger renvoyé ou expulsé, afin qu'il soit reconduit à la frontière, doit faire mention des circonstances exceptionnellement graves qui justifient cette décision.*»

3° L'article 25 de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est complété par un sixième alinéa, libellé comme suit:

«*Le Roi arrête un régime particulier pour les catégories de personnes spécifiques ou vulnérables.*»

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, is het mogelijk de stemming over dit amendement op te splitsen in één stemming over de primo en de secundo en een andere stemming over de tertio?

De Voorzitter. — Wij stemmen dus over het 1° en het 2° van het amendement van de heer Anciaux bij artikel 19.

Nous passons donc au vote sur le 1° et le 2° de l'amendement de M. Anciaux à l'article 19.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

51 stemmen neen.

51 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

Derhalve zijn het 1° en het 2° van het amendement niet aangenomen.

En conséquence, le 1° et le 2° de l'amendement ne sont pas adoptés.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandenbroeke.

De Voorzitter. — Wij stemmen nu over het 3° van het amendement van de heer Anciaux bij artikel 19.

Nous passons maintenant au vote sur le 3° de l'amendement de M. Anciaux à l'article 19.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

46 stemmen neen.

46 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

5 onthouden zich.

5 s'abstiennent.

Derhalve is het 3° van het amendement niet aangenomen.

En conséquence, le 3° de l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandenbroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Buelens, Ceder, Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — Artikel 20 luidt :

Art. 20. In artikel 27 van dezelfde wet, worden het eerste en het tweede lid vervangen door de volgende leden :

«De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitzonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.»

Art. 20. À l'article 27 de la même loi, les alinéas 1er et 2 sont remplacés par les alinéas suivants :

«L'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire et l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'ont pas obtempéré dans le délai imparti peuvent être ramenés par la contrainte à la frontière de leur choix, à l'exception en principe de la frontière des États parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqués vers une destination de leur choix, à l'exclusion de ces États.

Si l'étranger possède la nationalité d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou s'il dispose d'un titre de séjour ou d'une autorisation de séjour provisoire en cours de validité, délivrés par un État partie, il pourra être ramené à la frontière de cet État ou être embarqué à destination de cet État.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor :

«Het voorgestelde artikel 27 aanvullen met een vierde lid luidende :

«De Koning bepaalt een bijzondere regeling met betrekking tot bijzondere of kwetsbare categorieën van personen.»

«Compléter l'article 27 proposé par ce qui suit :

«Le Roi arrête un régime particulier pour les catégories de personnes spécifiques ou vulnérables.»

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

44 stemmen neen.

44 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

8 onthouden zich.

8 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.
En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Buelens, Ceder, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, Milquet, MM. Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — Artikel 22 luidt :

Art. 22. Artikel 29 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt aangevuld met de volgende leden :

«De minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen, wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de minister genomen worden.

Na acht maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.»

Art. 22. L'article 29 de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est complété par les alinéas suivants :

«Le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut être prise que par le ministre.

Après huit mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.»

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

De heren Boutmans en Jonckheer stellen eveneens voor dit artikel te doen vervallen.

MM. Boutmans et Jonckheer proposent également la suppression de cet article.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ten behoeve van elke belangrijke bekommernis van CVP-senatoren en anderen geef ik een korte toelichting zodat iedereen zijn verantwoordelijkheid kan opnemen. Met dit amendement klagen wij de verlenging van de detentie aan. Wij wijzen erop dat de maatregel het proportionaliteitsbeginsel schendt, aangezien de detentie

zonder beperking in tijd niet in verhouding is met het gestelde doel. Dit betekent volgens ons een schending van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, uit het verslag blijkt voldoende dat lang niet alle senatoren overtuigd zijn geraakt van de noodzaak om die onbepaalde hechtenis in te voeren. Wij handhaven derhalve ons amendement om de huidige situatie te behouden. Er is onvoldoende bewezen dat deze wetswijziging nodig is.

De Voorzitter. — Wij stemmen dus over het behoud van artikel 22.

Nous votons donc sur le maintien de l'article 22.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

42 stemmen ja.

42 votent oui.

13 stemmen neen.

13 votent non.

5 onthouden zich.

5 s'abstiennent.

Derhalve wordt het artikel behouden en worden de amendementen verworpen.

En conséquence, l'article est maintenu et les amendements sont rejetés.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Anciaux, Boutmans, Buelens, Ceder, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones, Raes, Vandembroeke, Van Hauthem, Verhofstadt et Verreycken.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

Mmes Cantillon, de Bethune, Delcourt-Pêtre, Milquet et M. Olivier.

M. Foret (PRL-FDF). — Monsieur le Président, je crois que certains collègues se sont trompés.

M. le Président. — Le vote étant intervenu, nous ne pouvons plus en modifier les résultats.

M. Foret (PRL-FDF). — Monsieur le Président, mon intention était simplement d'éviter que mes collègues se trompent. (*Sourires.*)

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt voor een artikel 22bis (nieuw) in te voegen luidend :

«Art. 22bis. Artikel 32 van dezelfde wet wordt aangevuld met de volgende bepaling:

«Het advies van de commissie is verplicht inzake de aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied. Dit advies wordt gegeven uiterlijk binnen de maand na indiening van de vraag tot advies.»

«Art. 22bis. Compléter l'article 32 de la même loi par la disposition suivante:

«La commission est tenue de rendre un avis concernant la demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire. Cet avis est rendu au plus tard dans le mois qui suit le dépôt de la demande d'avis.»

Nous passons au vote sur l'amendement.

Wij stemmen over het amendement.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

60 membres sont présents.

60 leden zijn aanwezig.

53 votent non.

53 stemmen neen.

7 votent oui.

7 stemmen ja.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

Ont voté non:

Neen hebben gestemd:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

De Voorzitter. — Artikel 27 luidt:

Art. 27. Artikel 45 van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 45. Onder voorbehoud van artikel 44bis, mag de EG-vreemdeling aan wie krachtens dit hoofdstuk een verblijfsvergunning werd verleend, slechts bij koninklijk besluit tot uitzetting en na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van het grondgebied verwijderd worden.»

Art. 27. L'article 45 de la même loi est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 45. Sous réserve de l'article 44bis, l'étranger CE auquel un titre de séjour a été accordé en vertu du présent chapitre ne peut être éloigné du territoire que par un arrêté royal d'expulsion et après avis de la Commission consultative des étrangers.»

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over het behoud van een artikel ook hier geldt?

Puis-je considérer que le dernier vote sur le maintien d'un article est également valable ici? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt het artikel behouden en het amendement verworpen.

En conséquence, l'article est maintenu et l'amendement rejeté.

Artikel 40 luidt:

Art. 40. In artikel 57/6, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 juli 1987, wordt een 2^obis ingevoegd, luidend als volgt:

«2^obis Om de hoedanigheid van vluchteling in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling werd erkend op grond van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.»

Art. 40. À l'article 57/6, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, il est inséré un 2^obis, rédigé comme suit:

«2^obis Pour retirer la qualité de réfugié à l'étranger auquel le statut a été reconnu sur la base de fausses déclarations ou de documents faux ou falsifiés, ainsi qu'à l'étranger dont le comportement personnel démontre ultérieurement l'absence de crainte de persécution.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«In het voorgestelde punt 2^obis van artikel 57/6, eerste lid, de woorden «alsmede in hoofde van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later wijst op een gebrek aan vrees voor vervolging» doen vervallen.

«Au point 2^obis de l'article 57/6, premier alinéa, proposé, supprimer les mots «ainsi qu'à l'étranger dont le comportement personnel démontre ultérieurement l'absence de craintes de persécution.»

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Artikel 44 luidt:

Art. 44. Artikel 57/24 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd door het koninklijk besluit van 31 december 1993, wordt aangevuld met een lid luidende:

«De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stellen een plan op dat voorziet in de maatregelen die nodig zijn om de achterstand in de behandeling van de dossiers weg te werken of te voorkomen en dat ter goedkeuring aan de Ministerraad moet worden voorgelegd.»

Art. 44. L'article 57/24 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par l'arrêté royal du 31 décembre 1993, est complété par un alinéa libellé comme suit:

«Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et les premiers présidents de la Commission permanente de recours des réfugiés rédigent un plan, à soumettre à l'approbation du Conseil des ministres, qui prévoit les mesures qui sont nécessaires pour résorber ou prévenir l'arriéré dans le traitement des dossiers.»

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over het behoud van een artikel ook hier geldt?

Puis-je considérer que le dernier vote sur le maintien d'un article est également valable ici? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt het artikel behouden en het amendement verworpen.

En conséquence, l'article est maintenu et l'amendement rejeté.

Artikel 49 luidt:

Art. 49. Artikel 61 van dezelfde wet, vervangen door de wet van 28 juni 1984 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 61. § 1. De minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° Wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° Wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° Wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° Wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

2° Wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° Wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in artikel 10bis, eerste lid, dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vastgesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijksse hulp.

§ 3. Al naargelang van het geval kan de minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.»

Art. 49. L'article 61 de la même loi, remplacé par la loi du 28 juin 1984 et modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 61. § 1er. Le ministre peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études:

1° S'il prolonge ses études de manière excessive compte tenu des résultats;

2° S'il exerce une activité lucrative entravant manifestement la poursuite normale de ses études;

3° S'il ne se présente pas aux examens sans motif valable.

Pour juger du caractère excessif, compte tenu des résultats, de la durée des études, le ministre ou son délégué doit recueillir l'avis des autorités de l'établissement où l'étudiant est inscrit et de l'établissement où il était inscrit l'année académique ou scolaire précédente.

Pour rendre son avis, l'établissement doit tenir compte des études entreprises et des résultats obtenus dans d'autres établissements. Ces informations seront communiquées à l'établissement par le ministre ou son délégué.

Cet avis doit être transmis dans les deux mois suivant la demande qui en est faite. Il est adressé au ministre ou son délégué, par lettre recommandée à la poste, à défaut de quoi la preuve du respect du délai susmentionné peut être apportée par toutes voies de droit. À l'expiration du délai fixé, le ministre peut donner l'ordre de quitter le territoire sans devoir attendre l'avis.

Le Roi détermine les conditions dans lesquelles l'alinéa 1er, 1°, peut être appliqué.

§ 2. Le ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études:

1° S'il prolonge son séjour au-delà du temps des études et n'est plus en possession d'un titre de séjour régulier;

2° S'il n'apporte plus la preuve qu'il possède des moyens de subsistance suffisants;

3° Si lui-même ou un membre de sa famille visé à l'article 10bis, alinéa 1er, qui vit avec lui, a bénéficié d'une aide financière octroyée par un centre public d'aide sociale, dont le montant total, calculé sur une période de douze mois précédant le mois au cours duquel l'ordre de quitter le territoire est pris, excède le triple du montant mensuel du minimum des moyens d'existence, fixé conformément à l'article 2, § 1er, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, et pour autant que cette aide n'a pas été remboursée dans les six mois de l'octroi de la dernière aide mensuelle.

§ 3. Le ministre ou son délégué, selon les cas, peut, aux mêmes conditions, donner l'ordre de quitter le territoire aux membres de la famille de l'étudiant dont l'autorisation de séjour est limitée à la durée des études de celui-ci.

Dans tous les cas, l'ordre de quitter le territoire indique le paragraphe dont il est fait application.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«Paragraaf 2 van het voorgestelde artikel 61 aanvullen als volgt:

«In de gevallen vermeld onder 2° en 3° moet de minister hiervoor verplicht advies vragen aan de minister bevoegd voor Ontwikkelingssamenwerking. Op basis van dit advies kan de minister uitzonderingen toestaan.»

«Compléter le § 2 de l'article 61 proposé par les dispositions suivantes:

«Dans les cas visés aux 2° et 3°, le ministre est tenu de demander l'avis du ministre qui a la Coopération au développement dans ses attributions. Le ministre peut se fonder sur cet avis pour accorder des dérogations.»

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement? (*Assentiment*.)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Artikel 51 luidt:

Art. 51. In artikel 63/3 van dezelfde wet, vervangen door de wet van 6 mei 1993, waarvan de huidige tekst § 1 zal vormen, wordt een § 2 ingevoegd, luidend als volgt:

«§ 2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten mag de aangevochten beslissing tevens bevestigen, wanneer de vreemdeling zonder toestemming, de plaats heeft verlaten waar hij met toepassing van artikel 74/6 vastgehouden werd.»

Art. 51. À l'article 63/3 de la même loi, remplacé par la loi du 6 mai 1993, dont le texte actuel formera le § 1er, il est ajouté un § 2, rédigé comme suit:

«§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou un de ses adjoints peut également confirmer la décision contestée lorsque l'étranger a, sans autorisation, quitté le lieu où il était maintenu en application de l'article 74/6.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«In de voorgestelde § 2 van artikel 63/3 de woorden «of beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is» invoegen na de woorden «... beslissing bevestigen.»

«Au § 2 de l'article 63/3 proposé, après les mots «... confirmer la décision», ajouter les mots «ou décider qu'un complément d'enquête est nécessaire.»

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement? (Assentiment.)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

De heer Anciaux stelt voor een artikel 55bis (nieuw) in te voegen, luidend:

«Art. 53bis. Na hoofdstuk 2 van titel III van dezelfde wet wordt een hoofdstuk 2bis (nieuw) ingevoegd, met als opschrift «Aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied», dat de volgende artikelen omvat:

Artikel 67/2. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het dringend beroep zoals bepaald in hoofdstuk 1bis van titel III van deze wet wordt afgewezen en de weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, zoals bepaald in afdeling 3 van hoofdstuk 2 van titel II van deze wet, zijn vatbaar voor een aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied, onder de in artikel 67/3 gestelde voorwaarden.

Artikel 67/3. § 1. De aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied wordt gericht aan de in artikel 32 vermelde Commissie van advies voor vreemdelingen. Deze aanvraag wordt ingediend binnen drie dagen na kennisgeving van de in artikel 67/2 vermelde beslissingen.

§ 2. De Commissie van advies voor vreemdelingen geeft advies aan de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft. Dit advies moet gegeven worden binnen de maand na ontvangst van de aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied.

§ 3. De Commissie van advies voor vreemdelingen kan de aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied slechts gunstig adviseren indien de vreemdeling tegelijkertijd de volgende voorwaarden vervult:

1° De aanvraag van de vreemdeling om als vluchteling te worden erkend dateert van voor 1 januari 1995;

2° Tussen de datum van aanvraag tot erkenning van het statuut als vluchteling en de beslissingen bepaald in artikel 67/2 is ten minste twee jaar verlopen;

3° De vreemdeling moet een wettelijke professionele activiteit van én minimum een halfzijdse betrekking én minimum 12 maanden kunnen bewijzen aan de hand van de officiële documenten;

4° De vreemdeling moet een redelijke kennis van de streektaal kunnen bewijzen.

§ 4. De Commissie van advies voor vreemdelingen brengt haar advies ter kennis van de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft.

Artikel 67/4. Ingeval van ongunstig advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen bevestigt de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft de in artikel 67/2 gestelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 67/5. § 1. Ingeval van gunstig advies van de commissie beschikt de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft over een termijn van vijf werkdagen, vanaf de ontvangst van het advies, om een beslissing te treffen aangaande de aanvraag tot het uitzonderlijk verblijf op het grondgebied.

§ 2. De in paragraaf 1 vermelde beslissing moet met redenen omkleed zijn en moet ter kennis gebracht worden van de Commissie van advies voor vreemdelingen en van de aanvrager die hiervan bij een ter post aangetekende of per bode bezorgde brief tegen ontvangstbewijs een afschrift ontvangen heeft binnen de in § 1 bepaalde termijn van vijf werkdagen.

Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost.

Artikel 67/6. § 1. De beslissing van de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, tot bevestiging van het ongunstig advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, én de beslissing waarbij hij afwijkt van het gunstig advies, leiden tot het eventueel verderzetten van de procedure tot terugleiding van de vreemdeling naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren.

§ 2. De beslissing van de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, tot bevestiging van het gunstig advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, stelt de vreemdeling gelijk met de vreemdelingen die gemachtigd worden om meer dan drie maanden in het rijk te verblijven.

De bepalingen van titel I, hoofdstuk 3, van deze wet zijn op hem van overeenkomstige toepassing.

Artikel 67/7. Vanaf de indiening van de aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied tot de kennisgeving van de beslissing van de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aan de aanvrager, mag geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden uitgevoerd en mag geen zodanige maatregel ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat verzoek is ingediend.»

«Art. 53bis. Un chapitre 2bis (nouveau) est inséré après le chapitre 2 du titre III de la même loi, intitulé comme suit: «Demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire», comprenant les articles suivants:

Article 67/2. La décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de rejeter le recours urgent prévu au chapitre 1er bis du titre III de la même loi et le refus de la Commission permanente de recours des réfugiés de reconnaître la qualité de réfugié prévu à la section 3 du chapitre 2 du titre II de la même loi peuvent donner lieu à une demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire, aux conditions fixées à l'article 67/3.

Article 67/3. § 1er. La demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire est adressée à la Commission consultative des étrangers mentionnée à l'article 32. Cette demande est introduite dans les trois jours suivant la notification des décisions mentionnées à l'article 67/2.

§ 2. La Commission consultative des étrangers donne un avis au ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions. Cet avis doit être rendu dans le mois suivant la réception de la demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire.

§ 3. La Commission consultative des étrangers ne peut donner un avis favorable sur la demande d'autorisation exceptionnelle de séjour que dans les cas où l'étranger remplit simultanément les conditions suivantes :

1° L'étranger doit avoir introduit la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié avant le 1er janvier 1995;

2° Un délai de deux ans au moins doit s'être écoulé entre la date de reconnaissance de la qualité de réfugié et les décisions définies à l'article 67/2;

3° L'étranger doit, à l'aide de documents officiels, démontrer qu'il a exercé, au moins dans une occupation à mi-temps, une activité professionnelle légale pendant un minimum de 12 mois;

4° L'étranger doit démontrer une connaissance raisonnable de la langue de sa région.

§ 4. La Commission consultative des étrangers transmet son avis au ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions.

Article 67/4. En cas d'avis défavorable de la Commission consultative des étrangers, le ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions confirme la décision mentionnée à l'article 67/2 du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou de la Commission permanente de recours des réfugiés.

Article 67/5. § 1er. En cas d'avis favorable de la Commission, le ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions dispose, à partir de la réception de l'avis, d'un délai de cinq jours ouvrables pour se prononcer sur la demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire.

§ 2. La décision mentionnée au § 1er doit être motivée et doit être notifiée à la Commission consultative des étrangers et au demandeur, qui en reçoit une copie, soit par lettre recommandée à la poste, soit par porteur contre accusé de réception, dans le délai de 5 jours ouvrables défini au § 1er.

La notification de la décision peut s'effectuer valablement par télécopie dans les cas où l'étranger a élu domicile chez son conseil.

Article 67/6. § 1er. La décision du ministre ayant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, qui confirme l'avis défavorable de la Commission consultative des étrangers, ainsi que la décision par laquelle il déroge à un avis favorable, entraînent éventuellement la poursuite de la procédure de reconduction de l'étranger à la frontière du pays qu'il a fui et où, selon sa déclaration, sa vie, son intégrité physique ou sa liberté seraient menacées.

§ 2. La décision du ministre ayant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, qui confirme un avis favorable de la Commission consultative des étrangers, a pour effet d'assimiler l'intéressé aux étrangers autorisés à séjourner pendant plus de 3 mois dans le pays.

Les dispositions du titre 1er, chapitre 3, de la présente loi, lui sont également applicables.

Article 67/7. Entre l'introduction de la demande d'autorisation exceptionnelle de séjour sur le territoire et la notification au demandeur de la décision du ministre ayant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions, aucune mesure d'éloignement du territoire ne peut être exécutée et aucune mesure de cette nature ne peut être prise à son égard en raison des faits qui ont motivé la décision contre laquelle cette demande est introduite. »

De heren Foret en Desmedt stellen volgend subamendement op het amendement nr. 39 van de heer Anciaux voor, luidend :

« In het voorgestelde artikel 67/3, § 3, het 4° vervangen als volgt :

« 4° De vreemdeling moet een redelijke kennis van een van de drie landstalen bewijzen. »

« À l'article 67/3 proposé, remplacer le § 3, 4°, comme suit :

« 4° L'étranger doit démontrer une connaissance raisonnable d'une des trois langues nationales. »

La parole est à M. Desmedt.

M. Desmedt (PRL-FDF). — Monsieur le Président, nous serions disposés à soutenir l'amendement de M. Anciaux qui vise en fait des cas assez exceptionnels où un rejet de statut de réfugié politique permettrait cependant à l'intéressé de demander une prolongation de son permis de séjour. Toutefois, les conditions sont extrêmement restrictives et cet amendement permettrait de résoudre favorablement des problèmes humains difficiles.

Nous sommes donc disposés à soutenir cet amendement mais sous une seule réserve qui est la condition linguistique exigée par M. Anciaux pour que le candidat réfugié politique évincé bénéficie de cette procédure. Il nous semble que la disposition linguistique avancée par M. Anciaux ne convient pas totalement dans ce type de matière. C'est la raison pour laquelle nous proposons, dans notre sous-amendement, que l'étranger puisse justifier d'une connaissance raisonnable d'une des trois langues nationales. Notre attitude sera donc déterminée par le sort qui sera réservé à notre sous-amendement.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ons amendement nummer 39 strekt ertoe de situatie te regulariseren van die mensen die hier reeds een tijd verblijven, geïntegreerd zijn en lang hebben moeten wachten op een beslissing omtrent hun asielaanvraag.

Tijdens de besprekingen, zowel in de commissie als in de plenaire vergadering, is er vaak op gewezen dat dit op het ogenblik één van de meest elementaire problemen is in het asielbeleid. Dit amendement, dat is geïnspireerd door het wetsvoorstel van de heer Loones en van andere leden van de VU-fractie, komt tegemoet aan de uitzonderlijke bezorgdheid van de bevolking die wil dat mensen die hier reeds een hele tijd verblijven de mogelijkheid krijgen hun situatie te regulariseren. Dit kan dan gebeuren via een aanvraag tot uitzonderlijk verblijf op het grondgebied.

Het probleem dat door de PRL wordt aangekaart, is eigenlijk bijkomstig, want voor ons komt het er enkel op aan dat mensen zich hebben geïntegreerd. Deze voorwaarde wordt expliciet door de bevolking gesteld. Ik heb bewust het woord « streektaal » vermeld, omdat het communiceren in de streektaal een bewijs is van geïntegreerd zijn op de plaats waar men woont. Het is niet mijn bedoeling rond dit amendement een taalkundig spelletje uit te lokken.

Ik verwacht een ruime steun voor dit amendement omdat tal van sprekers gewezen hebben op de nood van een regularisatiebeleid. Wij bieden de mogelijkheid om aan deze bezorgdheid tegemoet te komen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik geef eerlijk toe dat ik met dit amendement wel wat problemen heb omdat het niet bedoeld is voor enkelingen en voor de integreerbare gezinnen.

Met zijn beleid viseert de minister van Binnenlandse Zaken gezinnen die hier perfect integreerbaar zijn omdat zij of hun familieleden hier al lang wonen. Hij pikt er een aantal gezinnen uit — ook uit plattelandsgemeenten — en tracht hen uit te wijzen met in het achterhoofd de perfide bijbedoeling een bepaalde partij te diaboliseren. Zo kan hij doen uitschijnen dat hij handelt onder druk van het Vlaams Blok.

Ik heb problemen met dit amendement omdat het de datum 1 januari 1995 vermeldt. Ik beschik niet over cijfers van het aantal illegalen, maar baseer mij op de ramingen van de vorige minister van Justitie, die berekende dat er in dit land vóór 1 januari 1995

tussen de 100 000 en de 150 000 illegalen verbleven. Indien wij hen allen de kans geven een regularisatie-aanvraag in te dienen, zullen wij worden overstelpt met aanvragen.

Hoewel ik eerst van plan was een signaal te geven — ik schrijf signaal zoals het in de van Dale staat en niet zoals Paul van Ostae-
yen het spelt — naar sommige gezinnen die wellicht perfect inte-
greerbaar zijn, meen ik dat wij met dit amendement de deur te
wijd openzetten. Daarom hebben wij beslist niet voor te stemmen,
maar ons bij de stemming te onthouden.

M. le Président. — Nous passons au vote sur le sous-
amendement de MM. Foret et Desmedt à l'amendement de M.
Anciaux.

Wij stemmen over het subamendement van de heren Foret en
Desmedt bij het amendement van de heer Anciaux.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

59 membres sont présents.

59 leden zijn aanwezig.

39 votent non.

39 stemmen neen.

12 votent oui.

12 stemmen ja.

8 s'abstiennent.

8 onthouden zich.

En conséquence, le sous-amendement n'est pas adopté.

Derhalve is het subamendement niet aangenomen.

Ont voté non :

Neen hebben gestemd :

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin,
Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier,
Mme de Bethune, MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart,
Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mme Lizin, M. Loones, Mme
Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie,
Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM.
Tobback, Urbain, Vandebroek, Mme Van der Wildt, MM.
Van Hauthem, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ont voté oui :

Ja hebben gestemd :

MM. Bock, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. De Decker,
Desmedt, Devolder, Foret, Goovaerts, Hazette, Mme Mayence-
Goossens, MM. Vautmans et Verhofstadt.

Se sont abstenus :

Onthouden hebben zich :

MM. Anciaux, Boutmans, Coveliers, Daras, Mme Delcourt-
Pêtre, Mme Dua, M. Jonckheer et Mme Milquet.

De Voorzitter. — Ik verzoek de leden die zich hebben onthou-
den, de reden van hun onthouding mede te delen.

Les membres qui se sont abstenus sont priés de faire connaître
les motifs de leur abstention.

De heer Coveliers (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik heb
mij niet onthouden omdat ik overtuigd zou zijn door de argumen-
ten van de heer Verreycken. Ik was integendeel verbaasd zijn
uitleg te horen en vast te stellen dat hij het de Vice-Eerste minister
nu blijkbaar kwalijk neemt dat die niet-Europese vreemdelingen
die uitgewezen worden, ook werkelijk uitwijst. Dit is misschien
wel een vooruitgang. Ik heb mij wel onthouden omdat ik afge-
sproken ben met mevrouw Merchiers.

De Voorzitter. — Wij moeten ons nu uitspreken over het
amendement van de heer Anciaux tot invoeging van een artikel
53bis (nieuw).

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'amendement de
M. Anciaux tendant à insérer un article 53bis (nouveau).

Het woord in aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, nu het sub-
amendement verworpen is, wil ik toch nog een poging onderne-
men om de Senaat te overtuigen dit amendement goed te keuren.
Wij hebben ons voor dit amendement gespiegeld aan Frankrijk,
waar een soortgelijke wetsbepaling bestaat.

De grote weerstand van de bevolking tegen het ontwerp heeft
vooral betrekking op de wijze waarop nu soms een vraag om
regularisatie wordt afgewezen. De mensen verzetten zich tegen
onrechtvaardige behandeling van geïntegreerde vreemdelingen in
hun onmiddellijke omgeving van wie asielaanvraag wordt afge-
wezen.

Ik wijs de Senaat er ook op dat de regeling die wij voorstellen
uitdovend is. Wanneer de wet die vandaag ter stemming ligt in
werking zal zijn getreden, zullen er immers over een paar jaar geen
dergelijke uitspraken meer moeten worden gedaan over dossiers
van uitgeprocedeerden. Als voorwaarde voor regularisatie stellen
wij dat de betrokkene minimum één jaar moet hebben gewerkt, de
streektaal moet kennen en ten minste twee jaar voordien een
aanvraag tot asiel moet hebben ingediend. Het gaat hier ook niet
over illegalen, zoals de heer Verreycken denkt, maar over totaal
geïntegreerde vreemdelingen tegen wier uitwijzing men bijna da-
gelijks protesteert.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, Agalev
en Écolo hebben besloten zich bij de stemming over dit amende-
ment te onthouden. Wij zijn wel voorstander van het beginsel van
regularisatie van een welomschreven categorie. Bij de bespreking
van dit ontwerp is dit onderwerp wel in het algemeen ter sprake
gekomen, maar er werd geen ernstig debat gevoerd over de
voorwaarden voor regularisatie. Ik neem mij voor — en ik zal wel
niet de enige zijn — om deze aangelegenheid ter sprake te brengen
bij de evaluatie van diverse aspecten van het migratiebeleid. Op
dat ogenblik zullen wij moeten trachten met de Vice-Eerste minis-
ter tot een akkoord te komen over de voorwaarden voor een
collectieve mogelijkheid tot regularisatie. Wij vinden het echter
iets te simpel om nu ineens te zeggen welke die voorwaarden
moeten zijn.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement nr. 39 van
de heer Anciaux.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 39 de M. Anciaux.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

33 stemmen neen.

33 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

19 onthouden zich.

19 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé,
Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Mme de Bethune,
MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint,
Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, MM. Moens,

Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Coene, Devolder, Loones, Vandembroeke, Vautmans et Verhofstadt.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Bock, Boutmans, Buelens, Ceder, Mme Cornet d'Elzuis, MM. Coveliers, Daras, De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, M. Desmedt, Mme Dua, MM. Foret, Hazette, Jonckheer, Mmes Mayence-Goossens, Milquet, MM. Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt voor een artikel 54bis (nieuw) in te voegen, luidend :

« Art. 54bis. Artikel 69, tweede lid, van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Indien hij echter ook een verzoek tot herziening heeft ingediend bedoeld bij artikel 63 en hoofdstuk 2 van deze titel, of een aanvraag tot uitzonderlijk verblijf bedoeld in artikel 32 van hoofdstuk 2bis van deze titel, wordt de behandeling van het beroep tot nietigverklaring opgeschort tot wanneer de minister die de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft over het verzoek of de aanvraag uitspraak zal hebben gedaan. »

« Art. 54bis. Remplacer le deuxième alinéa de l'article 69 de la même loi par la disposition suivante :

« Si toutefois il a également introduit une demande en révision au sens de l'article 63 et du chapitre 2 du présent titre, ou une demande d'autorisation exceptionnelle de séjour au sens de l'article 32 du chapitre 2bis du présent titre, l'examen du recours en nullité est suspendu jusqu'à ce que le ministre ayant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses attributions se soit prononcé sur le recours ou la demande. »

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

53 stemmen neen.

53 votent non.

6 stemmen ja.

6 votent oui.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

De Voorzitter. — Artikel 55 luidt :

Art. 55. Artikel 74/4 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 74/4. De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt. De vervoerder is hoofdelijk aansprakelijk met de passagier voor de betaling van diens kosten van terugzending.

Indien de passagier niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken, is de openbare of private vervoerder bovendien hoofdelijk aansprakelijk met de passagier voor de betaling van diens kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorgen. »

Art. 55. L'article 74/4 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 74/4. Le transporteur public ou privé qui a amené dans le Royaume un passager dépourvu des documents requis par l'article 2 ou se trouvant dans un des autres cas visés à l'article 3, doit le transporter ou le faire transporter sans délai dans le pays d'où il vient ou dans tout autre pays où il peut être admis. Il est solidairement tenu avec le passager de payer les frais de rapatriement de ce dernier.

En outre, lorsque le passager est dépourvu des documents requis par l'article 2, le transporteur public ou privé est solidairement tenu avec lui de payer les frais d'hébergement, de séjour et de soins de santé. »

De heren Boutmans en Jonckheer stellen volgend amendement voor :

« Het voorgestelde artikel 74/4 doen vervallen. »

« Supprimer l'article 74/4 proposé. »

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik kan de Vice-Eerste minister volgen wanneer hij stelt dat dit artikel, dat de vervoersondernemingen betreft, niet de volledige regeling omvat over de vervoersmiddelen. Toch houdt dit artikel een aanscherping in. Wij stellen voor dit artikel te schrappen, omdat wij menen dat het in een rechtstaat niet kan dat aan het personeel van een vervoersonderneming de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid worden gegeven om zich uit te spreken over geldigheid van de documenten van de passagiers.

De Voorzitter. — Wij stemmen dus over het behoud van artikel 55.

Nous passons donc au vote sur le maintien de l'article 55.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

46 stemmen ja.

46 votent oui.

12 stemmen neen.

12 votent non.

2 onthouden zich.

2 s'abstiennent.

Derhalve wordt het artikel behouden en zijn de twee amendementen niet aangenomen.

En conséquence, l'article est maintenu et les deux amendements ne sont pas adoptés.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Verhofstadt, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Anciaux, Boutmans, Buelens, Ceder, Daras, Mme Dua, MM. Jonkheer, Loones, Raes, Vandenbroeke, Van Hauthem et Verreycken.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — Artikel 58 luidt:

Art. 58. In artikel 74/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1991, worden de §§ 3, 4 en 5, vervangen door de volgende bepalingen:

« § 3. De duur van de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats mag twee maanden niet te boven gaan. De minister of zijn gemachtigde mag echter de vasthouding van de in § 1, 2°, bedoelde vreemdeling, ten aanzien van wie een uitvoerbare beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied of een uitvoerbare bevestigende beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied werd genomen, telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister genomen worden.

De totale duur van de vasthouding mag nooit acht maanden te boven gaan.

§ 4. Toegelaten wordt het rijk binnen te komen:

1° De in § 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, geen enkele uitvoerbare beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied genomen werd;

2° De in § 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied of een uitvoerbare bevestigende beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied genomen werd, wanneer, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, die eventueel verlengd werd, de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing neemt tot verlenging van de termijn;

3° De vreemdeling, bedoeld in § 1, 2°, die in het totaal gedurende een periode van acht maanden werd vastgehouden.

§ 5. De beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied of de bevestigende beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied, genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van verblijf in de zin van artikel 52, § 2, of artikel 63/3, eerste lid.

Tenzij de wet anders bepaalt, moet deze beslissing een termijn voorzien om het grondgebied te verlaten.

§ 6. Wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1, 2°, de plaats waar hij wordt vastgehouden, zonder toestemming verlaat tijdens de termijn waarbinnen een dringend beroep kan worden ingesteld of tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, wordt de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied die ten opzichte van hem genomen werd, van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van verblijf, in de zin van artikel 52, § 2.»

Art. 58. À l'article 74/5 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 1991, les §§ 3, 4 et 5 sont remplacés par les dispositions suivantes:

« § 3. La durée du maintien dans un lieu déterminé situé aux frontières ne peut excéder deux mois. Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger le maintien de l'étranger visé au § 1er, 2°, qui fait l'objet d'une décision de refus d'entrée exécutoire ou d'une décision confirmative de refus d'entrée exécutoire, par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le ministre.

La durée totale du maintien ne peut jamais excéder huit mois.

§ 4. Est autorisé à entrer dans le royaume:

1° L'étranger visé au § 1er, 2°, qui, à l'expiration du délai de deux mois, n'a fait l'objet d'aucune décision de refus d'entrée exécutoire;

2° L'étranger visé au § 1er, 2°, qui fait l'objet d'une décision de refus d'entrée exécutoire ou d'une décision confirmative de refus d'entrée exécutoire, lorsque, à l'expiration du délai de deux mois, éventuellement prolongé, le ministre ou son délégué ne prend aucune décision de prolongation du délai;

3° L'étranger visé au § 1er, 2°, dont la durée totale du maintien atteint huit mois.

§ 5. La décision de refus d'entrée ou la décision confirmative de refus d'entrée prise à l'égard de l'étranger visé au § 4, qui est autorisé à entrer dans le royaume, est assimilée de plein droit à une décision de refus de séjour au sens de l'article 52, § 2, ou de l'article 63/3, alinéa 1er.

Sauf disposition contraire de la loi, cette décision doit être assortie d'un délai pour quitter le territoire.

§ 6. Lorsque l'étranger visé au § 1er, 2°, quitte le lieu où il est maintenu, sans autorisation, pendant le délai ouvert pour l'introduction du recours urgent ou pendant la durée de l'examen de ce recours, la décision de refus d'entrée prise à son égard est assimilée de plein droit à une décision de refus de séjour au sens de l'article 52, § 2.»

De heer Anciaux stelt voor artikel 58 te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de l'article 58.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over het behoud van een artikel waarvan de schrapping werd voorgesteld, ook geldt voor dit artikel?

Puis-je considérer que le dernier vote sur le maintien d'un article dont la suppression a été proposée est également valable pour cet article? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt artikel 58 behouden en wordt het amendement verworpen.

En conséquence l'article 58 est maintenu et l'amendement est rejeté.

De heer Anciaux stelt voor een artikel 58bis (nieuw) in te voegen, luidende:

«*Art. 58bis. Artikel 74/5 van dezelfde wet wordt aangevuld met een zesde paragraaf, luidende:*

«*De Koning bepaalt een bijzondere regeling met betrekking tot bijzondere of kwetsbare categorieën van personen.*»

« Art. 58bis. L'article 74/5 de la même loi est complété par un § 6, libellé comme suit :

« Le Roi arrête un régime particulier pour les catégories de personnes spécifiques ou vulnérables. »

Wij gaan over tot de stemming.

Nous passons au vote.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

57 leden zijn aanwezig.

57 membres sont présents.

43 stemmen neen.

43 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

7 onthouden zich.

7 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, M. Coveliers, Mme de Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Mouton, Nothomb, Olivier, Poty, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Verhofstadt, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Buelens, Ceder, Mmes Delcourt-Pêtre, Milquet, MM. Raes, Van Hauthem et Verreycken.

De Voorzitter. — Artikel 59 luidt :

Art. 59. In artikel 74/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993, worden de §§ 2, 3 en 4 vervangen door de volgende bepaling :

« § 2. De duur van de vasthouding, waartoe beslist werd met toepassing van § 1, mag twee maanden niet te boven gaan. Wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare beslissing tot weigering van verblijf of van een uitvoerbare bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, kan de minister of zijn gemachtigde echter de vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de minister genomen worden.

Na acht maanden te zijn vastgehouden, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. »

Art. 59. À l'article 74/6 de la même loi, y inséré par la loi du 6 mai 1993, les §§ 2, 3 et 4 sont remplacés par la disposition suivante :

« § 2. La durée du maintien décidé en application du § 1er ne peut excéder deux mois. Lorsque l'étranger visé au § 1er fait l'objet d'une décision de refus de séjour ou d'une décision confirmative de refus de séjour exécutoire, le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger son maintien par période de deux mois si les démarches en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le ministre.

Après huit mois de maintien, l'étranger doit être mis en liberté. »

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over het behoud van een artikel waarvan de schrapping werd voorgesteld, ook geldt voor dit artikel ?

Puis-je considérer que le dernier vote sur le maintien d'un article dont la suppression a été proposée est également valable pour cet article ? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt het artikel 59 behouden en is het amendement verworpen.

En conséquence, l'article 59 est maintenu et l'amendement est rejeté.

Artikel 61 luidt :

Art. 61. In dezelfde wet wordt een artikel 74/8 ingevoegd, luidend als volgt :

« Art. 74/8. § 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten overeenkomstig de artikelen 7, derde lid, en 27, derde lid, of ter beschikking wordt gesteld van de regering overeenkomstig artikel 25, vierde lid, of wordt vastgehouden overeenkomstig artikel 74/5, § 1, en 74/6, § 1, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van het koninklijk besluit nr 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit. »

Art. 61. Un article 74/8, rédigé comme suit, est inséré dans la même loi :

« Art. 74/8. § 1er. Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu en application des articles 7, alinéa 3, et 27, alinéa 3, mis à la disposition du gouvernement en application de l'article 25, alinéa 4, ou maintenu en application des articles 74/5, § 1er, et 74/6, § 1er.

§ 2. Le Roi peut fixer le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu où l'étranger est détenu, mis à la disposition du gouvernement ou maintenu, en application des dispositions visées au § 1er.

§ 3. Le Roi peut fixer le régime et les règles relatives au transfèrement de l'étranger visé au § 1er.

§ 4. Les étrangers détenus, mis à la disposition du gouvernement ou maintenus dans les lieux visés au § 1er, peuvent être autorisés à fournir des prestations de travail contre rémunération dans ces lieux.

Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des ministres les conditions auxquelles ces prestations sont exécutées et auxquelles il peut être dérogé à cet égard à la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs, à la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail ainsi qu'à l'arrêté royal n° 34 du 20 juillet 1967 relatif à l'occupation de travailleurs de nationalité étrangère. »

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

« *Het laatste lid van het voorgestelde artikel 74/8 doen vervallen.* »

« *Supprimer le dernier alinéa de l'article 74/8 proposé.* »

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

46 stemmen neen.

46 votent non.

3 stemmen ja.

3 votent oui.

11 onthouden zich.

11 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Goovaerts, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobbacq, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

MM. Bock, Boutmans, Mme Cornet d'Elzuis, MM. Daras, De Decker, Desmedt, Mme Dua, MM. Foret, Hazette, Jonckheer et Mme Mayence-Goossens.

De Voorzitter. — Artikel 65 luidt:

Art. 65. Artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 30 december 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

« § 2. In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het rijk verblijft.

De Koning kan bepalen wat onder dringende medische hulp begrepen moet worden.

Een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard en heeft gevraagd om als dusdanig te worden erkend, verblijft illegaal in het Rijk wanneer de asielaanvraag is geweigerd en aan de betrokken vreemdeling een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten is betekend.

De maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdeling die werkelijk steuntrekkende was op het ogenblik dat hem een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, wordt, met uitzondering van de dringende medische hulpverlening, stopgezet de dag dat de vreemdeling daadwerkelijk het grondgebied verlaat, en ten laatste de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Van het bepaalde in het voorgaande lid wordt afgeweken gedurende de termijn die strikt noodzakelijk is om de vreemdeling in staat te stellen het grondgebied te verlaten, voor zover hij een verklaring heeft ondertekend die zijn uitdrukkelijke intentie het grondgebied zo snel mogelijk te willen verlaten, weergeeft; deze termijn mag in geen geval een maand overschrijden.

De hierboven vermelde intentieverklaring kan slechts eenmaal worden ondertekend. Het centrum verwittigt zonder verwijl de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals de betrokken gemeente, van de ondertekening van de intentieverklaring. »

Art. 65. L'article 57, § 2, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, modifié par la loi du 30 décembre 1992, est remplacé par la disposition suivante:

« § 2. Par dérogation aux autres dispositions de la présente loi, la mission du centre public d'aide sociale se limite à l'octroi de l'aide médicale urgente, à l'égard d'un étranger qui séjourne illégalement dans le royaume.

Le Roi peut déterminer ce qu'il y a lieu d'entendre par aide médicale urgente.

Un étranger qui s'est déclaré réfugié et a demandé à être reconnu comme tel séjourne illégalement dans le Royaume lorsque la demande d'asile a été rejetée et qu'un ordre de quitter le territoire exécutoire a été notifié à l'étranger concerné.

L'aide sociale, accordée à un étranger qui était en fait bénéficiaire au moment où un ordre de quitter le territoire exécutoire lui a été notifié, est arrêtée, à l'exception de l'aide médicale urgente, le jour où l'étranger quitte effectivement le territoire et, au plus tard, le jour de l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire.

Il est dérogé aux dispositions de l'alinéa précédent pendant le délai strictement nécessaire pour permettre à l'étranger de quitter le territoire, pour autant qu'il ait signé une déclaration attestant son intention explicite de quitter le plus vite possible le territoire, sans que ce délai ne puisse en aucun cas excéder un mois.

La déclaration d'intention précitée ne peut être signée qu'une seule fois. Le centre informe sans retard le ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences, ainsi que la commune concernée, de la signature de la déclaration d'intention. »

De heer Anciaux stelt voor dit artikel te doen vervallen.

M. Anciaux propose la suppression de cet article.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, artikel 65 betreft de wijziging aan de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Wij stellen in eerste instantie voor dit artikel te doen vervallen omdat artikel 57, paragraaf 2, de kansen op een menswaardig leven voor sommige vreemdelingen hypothekeert. Verschillende senatoren wezen er al op dat niet alleen medische hulp nodig is, maar ook humanitaire hulpverlening mogelijk moet zijn.

Mijn eerste amendement bij artikel 65 is erop gericht om ook deze humanitaire hulpverlening mogelijk te maken. Mocht dit amendement niet worden goedgekeurd, dan hoop ik dat mijn overige amendementen betreffende de medische hulpverlening een kans te krijgen.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement nr. 46 van de heer Anciaux bij artikel 65.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 46 de M. Anciaux à l'article 65.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

51 stemmen neen.

51 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

2 onthouden zich.

2 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mme Lizin, Mme Maximus, Mme Mayence-Goossens, Mme Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes Cantillon et de Bethune.

De Voorzitter. — De heren Boutmans en Jonckheer stellen volgend amendement voor:

«Dit artikel vervangen als volgt:

«Art. 65. Artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 30 december 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«§ 2. In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, wordt, ten aanzien van vreemdelingen die onwettig in het rijk verblijven, de dienstverlening beperkt tot medische dienstverlening en tot de materiële dienstverlening die nodig is om in het levensonderhoud te voorzien.

In dat geval kan de materiële dienstverlening door uitkeringen in natura worden verzekerd.»

«Remplacer cet article par le texte suivant:

«Art. 65. L'article 57, § 2, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, modifié par la loi du 30 décembre 1992, est remplacé par la disposition suivante:

«§ 2. Par dérogation aux autres dispositions de la présente loi, l'aide accordée aux étrangers résidant illégalement dans le royaume se limite à l'aide médicale et à l'aide matérielle nécessaire pour assurer leur subsistance.

Dans ce cas, l'aide matérielle peut prendre la forme d'allocations en nature.»

Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

50 stemmen neen.

50 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

3 onthouden zich.

3 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mme Lizin, Mme Maximus, Mme Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«Het tweede lid van het voorgestelde artikel 57, § 2 doen vervallen.»

«Supprimer l'alinéa 2 de l'article 57, § 2, proposé.»

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik wens mijn amendement nummer 47 in te trekken. In de plaats daarvan heb ik samen met de heren Jonckheer en Loones een ander amendement ingediend dat het nummer 78 draagt en dat invulling geeft aan artikel 57, paragraaf 2.

De Voorzitter. — Dames en heren, dit amendement nummer 78 ingediend door de heer Anciaux c.s. luidt als volgt:

«Het tweede lid van het voorgestelde artikel 57, § 2, vervangen als volgt:

«Onder dringende medische hulp moet worden begrepen:

1° Dat alleen de behandelende arts bepaalt welke zorg in het kader van de dringende medische hulp wordt verstrekt en dat de terugbetaling uitsluitend gebeurt volgens zijn attestering;

2° Dat in het kader van de terugbetalingsprocedure door de administratie, de medische dossiers niet afzonderlijk aan een opportuniteitscontrole worden onderworpen;

3° Dat het begrip een ruim spectrum van intra-murale en ambulante zorgverstrekking omvat, die zowel van preventieve als van curatieve aard kan zijn;

4° Dat de verstrekte zorg een medisch karakter moet hebben en derhalve geen financiële steun of huisvesting kan omvatten.»

« Remplacer le deuxième alinéa de l'article 57, § 2, proposé, par ce qui suit :

« Par aide médicale urgente, il y a lieu d'entendre :

1° Que seul le médecin traitant détermine quels soins sont donnés dans le cadre de l'aide médicale urgente et que le remboursement a lieu exclusivement suivant son attestation;

2° Que dans le cadre de la procédure de remboursement par l'administration, les dossiers médicaux ne sont pas soumis séparément à un contrôle d'opportunité.

3° Que la notion englobe un large éventail de soins intramuros et ambulatoires, pouvant être tant préventifs que curatifs;

4° Que les soins donnés doivent avoir un caractère médical et ne peuvent donc pas comprendre une aide financière ou un hébergement. »

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, met amendement 78 wensen de heren Jonckheer, Loones en ikzelf het tweede lid van het voorgestelde artikel 57, paragraaf 2, te vervangen en in vier bepalingen een invulling te geven aan het begrip dringende medische hulp. Daartoe hebben wij de tekst waarover in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden door alle fracties een consensus werd bereikt, als amendement ingediend. Wij zijn er zeker van dat vrijwel alle leden van de commissie en ook de voorzitter het hiermee eens kunnen zijn. De invulling van het begrip dringende medische hulp mag niet aan de Koning worden overgelaten. Wie meent dat reeds zekerheid over deze kwestie bestaat omdat er een koninklijk besluit in voorbereiding is, bouwt op zand. Blijkbaar beschikt de heer Vandenberghe reeds over een tekst die nog niet werd geschreven. Als hij meent over garanties te beschikken, dan beweert hij meteen in de toekomst te kunnen kijken. De enige zekerheid waarover wij beschikken is onze stem. Met dit amendement krijgt de Senaat de kans zich uit te spreken over een tekst waarover in de commissie een consensus bestond.

Alle senatoren die vandaag en ook in de voorbije weken hun bezorgdheid hebben geuit over de pertinente weigering van de Vice-Eerste minister om de tekst van het wetsontwerp op dit precieze punt aan te passen, nodig ik uit om voor dit amendement te stemmen.

Een grote meerderheid van de senatoren kan zich ongetwijfeld achter deze bepalingen scharen; ook staatssecretaris Jan Peeters heeft dit volmondig gedaan.

Ik nodig eenieder uit consequent te zijn met zichzelf.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik wil mij graag aansluiten bij de verklaring van de heer Anciaux. Over de inhoud van dit amendement was iedereen het eigenlijk eens. Mijn naam staat niet bij de indieners vermeld. Dat komt omdat ik op het ogenblik van de ondertekening op het spreekgestoelte stond. Dat is een perverse toepassing van het principe dat de afwezigen ongelijk hebben!

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, mag ik u vragen de vergadering gedurende 5 minute te schorsen?

De Voorzitter. — De vergadering is dus geschorst.

La séance est donc suspendue.

— De vergadering wordt geschorst om 22 h 20 m.

La séance est suspendue à 22 h 20 m.

Ze wordt hervat om 22 h 25 m.

Elle est reprise à 22 h 25 m.

De Voorzitter. — De vergadering is hervat.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1995-1996
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1995-1996

La séance est reprise.

Mijnheer Verreycken, ik veronderstel dat u een verklaring wenst af te leggen. U hebt het woord.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, zeer kort wens ik te verklaren dat onze fractie wel voorbehoud maakt bij het ten tweede van het amendement van de heer Anciaux, maar toch het gehele amendement zal goedkeuren.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, mag ik vragen dat de stemming verloopt in aanwezigheid van de Vice-Eerste minister?

De Voorzitter. — Mijnheer Anciaux, de Vice-Eerste minister is aanwezig, maar ik wens toch even de puntjes op de i te zetten. Aan de stemming nemen deel: de senatoren, en zij worden dan ook verzocht aanwezig te zijn. De aanwezigheid van de Vice-Eerste minister is niet vereist bij de stemming, wel bij de discussie.

Wij gaan over tot de stemming over het amendement nr. 78 van de heer Anciaux c.s. bij artikel 65.

Nous passons au vote sur l'amendement n° 78 de M. Anciaux et consort à l'article 65.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

55 leden zijn aanwezig.

55 membres sont présents.

27 stemmen neen.

27 votent non.

22 stemmen ja.

22 votent oui.

6 onthouden zich.

6 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Chantaine, G. Charlier, Mme de Bethune, MM. Delcroix, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mme Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, MM. Swaelen, Tobback, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Buelens, Mme Cantillon, MM. Ceder, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Daras, De Decker, Desmedt, Devolder, Mme Dua, MM. Foret, Goovaerts, Hazette, Jonckheer, Mme Mayence-Goossens, MM. Raes, Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt et Verreycken.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Caluwé, Coveliers, Mme Delcourt-Pêtre, M. D'Hooghe, Mmes Milquet et Thijs.

De Voorzitter. — De heren Boutmans en Jonckheer stellen volgend amendement voor:

« Aan het derde lid van het voorgestelde artikel 57, § 2, de volgende bepaling toevoegen :

«Deze bepaling wordt evenwel niet toegepast op de vreemdeling bedoeld bij artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, ten aanzien van wie de Commissaris-general voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd heeft dat hij niet kan worden teruggestuurd naar het land dat hij is onvlucht, omdat daar zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.»

«Au troisième alinéa de l'article 57, § 2, proposé, ajouter, in fine, la disposition suivante :

«La présente disposition ne s'applique toutefois pas à l'étranger visé à l'article 63/5, quatrième alinéa, de la loi du 15 décembre 1980, au sujet duquel le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a confirmé qu'il ne peut pas être renvoyé dans le pays qu'il a fui parce que sa vie, son intégrité physique ou sa liberté y serait menacée.»

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, zoals ik zojuist reeds heb gezegd, gaat het in dit amendement om vreemdelingen die niet als vluchtelingen erkend zijn, maar die niet naar hun land kunnen worden teruggestuurd om redenen van veiligheid. In de verantwoording bij dit amendement wijs ik erop dat de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen — dat is niet de Belgische Commissaris-generaal, maar een UNO-functionaris — uitdrukkelijk gevraagd heeft om een duidelijke regeling voor deze categorie van personen. In dit amendement zeggen wij dat de uitsluiting van het recht op maatschappelijke dienstverlening door het OCMW niet geldt voor dergelijke personen.

De Voorzitter. — Wij gaan over tot de stemming.

Nous passons au vote.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

48 stemmen neen.

48 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

4 onthouden zich.

4 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenues :

Mmes Cantillon, de Bethune, Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — De heer Anciaux stelt volgend amendement voor :

«In het voorgestelde artikel 57, § 2, vierde lid, de woorden « een maand » vervangen door de woorden « twee maanden. »

«Au § 2 proposé, à la fin de l'alinéa 4, remplacer les mots « un mois » par les mots « deux mois. »

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik heb dit amendement ingediend om de termijn van één maand te verlengen tot twee maanden, omdat men in de wet toch enige gelijkheid mag invoeren. De overheid heeft zichzelf ook een termijn van twee maanden gegeven en daarom vinden wij het alleen maar logisch om ook in artikel 65 de termijn te verlengen.

De Voorzitter. — Wij gaan over tot de stemming.

Nous passons au vote.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

51 stemmen neen.

51 votent non.

3 stemmen ja.

3 votent oui.

6 onthouden zich.

6 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, M. Coveliers, Mme de Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Anciaux, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenus :

MM. Boutmans, Daras, Mmes Delcourt-Pêtre, Dua, M. Jonckheer et Mme Milquet.

De Voorzitter. — De heren Boutmans en Jonckheer stellen volgend subsidiair amendement voor :

«Het voorgestelde artikel 57, § 2, aanvullen met een nieuw lid, luidende :

«De bepalingen van deze paragraaf worden niet toegepast ten aanzien van minderjarigen.»

«Compléter l'article 57, § 2, proposé par un alinéa nouveau, rédigé comme suit :

«Les dispositions du présent paragraphe ne s'appliquent pas aux mineurs d'âge.»

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, wij vragen opnieuw aandacht voor de situatie van de alleenstaande minderjarige asielzoekers. Er wordt niet ontkend dat er een

probleem is. Men beweegt dat er gepoogd wordt het probleem zo goed mogelijk op te lossen, maar de Gemeenschappen werken niet mee. Welnu, wij vragen, indien de wet wordt goedgekeurd, de uitvoering uit te stellen tot die kwestie met de Gemeenschappen is geregeld. Dat is toch een redelijke vraag voor een bij uitstek humanitair probleem.

De Voorzitter. — Wij stemmen nu over het subsidiair amendement nr. 76 van de heren Boutmans en Jonckheer bij artikel 65.

Nous passons au vote sur l'amendement subsidiaire n° 76 de MM. Boutmans et Jonckheer à l'article 65.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

42 stemmen neen.

42 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

11 onthouden zich.

11 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Coveliers, Delcroix, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Goovaerts, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

M. Bock, Mme Cantillon, Mmes Cornet d'Elzuis, de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Desmedt, Foret, Hazette, Mmes Mayence-Goossens et Milquet.

De Voorzitter. — Artikel 70 luidt:

Hoofdstuk IV. — Inwerkingtreding

Art. 70. Met uitzondering van dit artikel treden de bepalingen van deze wet in werking op de door de Koning vast te stellen data en uiterlijk op de eerste dag van de zevende maand volgend op die waarin ze in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Chapitre IV. — Entrée en vigueur

Art. 70. À l'exception du présent article, les dispositions de la présente loi entrent en vigueur aux dates à fixer par le Roi et au plus tard le premier jour du septième mois suivant celui de sa publication au *Moniteur belge*.

De heren Boutmans en Jonckheer stellen volgend amendement voor:

«Dit artikel vervangen als volgt:

«Art. 70. Met uitzondering van dit artikel, treden de bepalingen van deze wet in werking op de door de Koning vast te stellen data en niet eerder dan dat, waar nodig in samenwerking met de

Gemeenschappen, een regeling zal zijn uitgewerkt voor de behoorlijke huisvesting en opvang van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.»

«Remplacer cet article par ce qui suit:

«Art. 70. À l'exception du présent article, les dispositions de la présente loi entrent en vigueur aux dates à fixer par le Roi. Elles n'entrent pas en vigueur avant qu'une réglementation ne soit mise en œuvre en collaboration avec les Communautés, là où cela s'avère nécessaire, en vue d'un logement et d'un accueil décents des étrangers mineurs d'âge non accompagnés.»

Het woord is aan de heer Boutmans.

De heer Boutmans (Agaley). — Mijnheer de Voorzitter, ik heb dit amendement zopas toegelicht.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het amendement.

Nous passons au vote sur l'amendement.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

53 stemmen neen.

53 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

De Voorzitter. — We stemmen zo dadelijk over het wetsontwerp in zijn geheel.

Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Beraadslaging en stemming over de amendementen en over de artikelen

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS

Examen des amendements et des articles et vote

De Voorzitter. — Dames en heren, wij gaan nu over tot het onderzoek van de artikelen van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Nous passons à l'examen des articles du projet de loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Article premier. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

— Aangenomen.

Adopté.

Artikel 2 luidt:

Art. 2. In de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een artikel 51/4 ingevoegd, luidend als volgt:

«Art. 51/4. § 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.»

Art. 2. Un article 51/4, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers:

«Art. 51/4. § 1er. L'examen de la déclaration ou de la demande visées aux articles 50 et 51 a lieu en français ou en néerlandais.

La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire.

§ 2. L'étranger, visé à l'article 50 ou 51, doit indiquer irrévocablement et par écrit s'il a besoin de l'assistance d'un interprète lors de l'examen de la demande visée au paragraphe précédent.

Si l'étranger ne déclare pas requérir l'assistance d'un interprète, il peut choisir, selon les mêmes modalités, le français ou le néerlandais comme langue de l'examen.

Si l'étranger n'a pas choisi l'une de ces langues ou a déclaré requérir l'assistance d'un interprète, le ministre ou son délégué détermine la langue de l'examen, en fonction des besoins des services et instances. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.

§ 3. Dans les éventuelles procédures subséquentes devant le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, la Commission permanente de recours des réfugiés et le Conseil d'État, il est fait usage de la langue choisie ou déterminée conformément au paragraphe 2.

Le paragraphe 1er, alinéa 2, est applicable.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor:

«Het derde lid van § 2 van het voorgesteld artikel 51/4 vervangen als volgt:

«Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen, of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van een gelijke verdeling van alle onderzoeken tussen de Nederlandse en Franse taalrol.

Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.»

«À l'article 51/4, § 2, proposé, remplacer l'alinéa 3 par ce qui suit:

«Si l'étranger n'a pas choisi l'une de ces langues ou a déclaré requérir l'assistance d'un interprète, le ministre ou son délégué détermine la langue de l'examen, en fonction d'une répartition en nombre égal de l'ensemble des examens entre les rôles linguistiques néerlandais et français.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.»

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik trek dit amendement in.

De Voorzitter. — Het amendement is dus ingetrokken.

L'amendement est donc retiré.

Ik breng artikel 2 in stemming.

Je mets aux voix l'article 2.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — Artikel 3 luidt:

Art. 3. Artikel 69 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 69. Een beroep tot nietigverklaring, dat onder de regeling valt van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan worden ingesteld tegen een beslissing waarbij aanspraak op een bij deze wet bepaald recht geweigerd wordt.

De indiening van een verzoek tot herziening verhindert niet dat rechtstreeks een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld tegen de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd.

In dat geval wordt het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring opgeschort totdat de minister uitspraak heeft gedaan over de ontvankelijkheid van het verzoek.»

Art. 3. L'article 69 de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 69. Un recours en annulation, régi par l'article 14 des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, peut être introduit contre une décision refusant le bénéfice d'un droit prévu par la présente loi.

L'introduction d'une demande en révision n'empêche pas l'introduction directe d'un recours en annulation contre la décision dont la révision est demandée.

Dans ce cas, l'examen du recours en annulation est suspendu jusqu'à ce que le ministre ait statué sur la recevabilité de la demande.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. Artikel 70 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 70. Wanneer bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en, in voorkomend geval, een vordering tot schorsing van een beslissing waarin deze wet voorziet, is ingesteld, doet de Raad uitspraak overeenkomstig de bijzondere regels inzake termijn en rechtspleging die de Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Het arrest waarbij uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring is niet vatbaar voor verzet, derdenverzet of herziening.»

Art. 4. L'article 70 de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est remplacé par la disposition suivante :

«Art. 70. Lorsque le Conseil d'État est saisi d'un recours en annulation et, le cas échéant, d'une demande de suspension d'une décision prévue par la présente loi, il statue conformément aux règles particulières relatives au délai et à la procédure que le Roi détermine par arrêté délibéré en Conseil des ministres.

L'arrêt statuant sur le recours en annulation n'est susceptible ni d'opposition, ni de tierce opposition, ni de révision.»

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. Artikel 71 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, wordt vervangen door de volgende bepaling :

«Art. 71. De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 3, vierde lid, 52bis, vierde lid, 54, 63/5, derde lid, 67 en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vreemdeling wiens vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats verlengd wordt overeenkomstig artikel 74/5, § 3, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De betrokkene kan het in de voorgaande leden bedoelde beroep om de maand indienen.

Indien de minister evenwel overeenkomstig artikel 74 de raadkamer geadieerd heeft, kan de vreemdeling het in de voorgaande leden bedoelde beroep slechts instellen tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van opsluiting of vasthouding vanaf de dertigste dag na de verlenging.»

Art. 5. L'article 71 de la même loi, modifié par la loi du 6 mai 1993, est remplacé par la disposition suivante :

«Art. 71. L'étranger qui fait l'objet d'une mesure privative de liberté prise en application des articles 7, 25, 27, 29, alinéa 2, 51/5, § 3, alinéa 4, 52bis, alinéa 4, 54, 63/5, alinéa 3, 67 et 74/6 peut introduire un recours contre cette mesure en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu de sa résidence dans le royaume ou du lieu où il a été trouvé.

L'étranger dont le maintien dans un lieu déterminé situé aux frontières est prolongé conformément à l'article 74/5, § 3, peut introduire un recours contre cette mesure, en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu où il est maintenu.

L'intéressé peut réintroduire le recours visé aux alinéas précédents de mois en mois.

Toutefois, lorsque, conformément à l'article 74, le ministre a saisi la chambre du conseil, l'étranger ne peut introduire le recours visé aux alinéas précédents contre la décision de prolongation du délai de la détention ou du maintien qu'à partir du trentième jour qui suit la prolongation.»

— Aangenomen.

Adopté.

Artikel 6 luidt :

Art. 6. In artikel 72 van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 28 juni 1984, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° Het eerste lid wordt vervangen door de volgende bepaling :

«De raadkamer doet uitspraak binnen vijf werkdagen na het neerleggen van het verzoekschrift, na de betrokkene of zijn advocaat in hun middelen en het openbaar ministerie in zijn advies te hebben gehoord. Indien de minister overeenkomstig artikel 74 de

raadkamer geadieerd heeft, moet ook de minister, zijn gemachtigde of zijn advocaat in zijn middelen worden gehoord. Indien de raadkamer geen uitspraak heeft gedaan binnen de gestelde termijn, wordt de vreemdeling in vrijheid gesteld.»;

2° Het derde lid wordt vervangen door de volgende bepaling :

«Tegen de beschikkingen van de raadkamer kan hoger beroep worden ingesteld door de vreemdeling, door het openbaar ministerie en, in het door artikel 74 bedoelde geval, door de minister of zijn gemachtigde.»

Art. 6. À l'article 72 de la même loi, modifié par la loi du 28 juin 1984, sont apportées les modifications suivantes :

1° L'alinéa 1er est remplacé par la disposition suivante :

«La chambre du conseil statue dans les cinq jours ouvrables du dépôt de la requête après avoir entendu l'intéressé ou son conseil en ses moyens et le ministère public en son avis. Lorsque, conformément à l'article 74, le ministre a saisi la chambre du conseil, le ministre, son délégué ou son conseil doit également être entendu dans ses moyens. Si la chambre du conseil n'a pas statué dans le délai fixé, l'étranger est mis en liberté.»;

2° L'alinéa 3 est remplacé par la disposition suivante :

«Les ordonnances de la chambre du conseil sont susceptibles d'appel de la part de l'étranger, du ministère public et, dans le cas prévu à l'article 74, du ministre ou son délégué.»

De heren Boutmans et Daras stellen volgend amendement voor :

«In het eerste lid van artikel 72, zoals voorgesteld in het 1° van dit artikel, na de woorden «wordt de vreemdeling in vrijheid gesteld.» de volgende zin toevoegen :

«Tenzij de openbaarheid gevaar oplevert voor de orde of de goede zeden wordt de zaak in openbare zitting behandeld en is de uitspraak openbaar.»

«Compléter le premier alinéa de l'article 72, proposé au 1° de cet article, par la phrase suivante :

«À moins que la publicité ne soit dangereuse pour l'ordre ou les mœurs, l'affaire est examinée en audience publique et la décision est rendue publiquement.»

De heer Anciaux stelt volgend amendement voor :

«Dit artikel aanvullen met een 3°, luidende :

«3° Het tweede lid wordt vervangen door de volgende bepaling :

«De raadkamer onderzoekt of de maatregelen van vrijheidsberoving of tot verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zijn met de wet. De beschikking van de raadkamer omschrijft nauwkeurig de redenen waarom de vasthouding noodzakelijk is, en geeft onder meer aan of onverwijld en met de vereiste zorgvuldigheid de verwijderingsprocedure werd aangevat, met de mogelijkheid op een effectieve verwijdering.»

«Compléter cet article par un 3° rédigé comme suit :

«3° Le deuxième alinéa est remplacé par la disposition suivante :

«La Chambre du conseil vérifie si les mesures privatives de liberté et d'éloignement du territoire sont conformes à la loi. L'ordonnance de la Chambre du conseil précise quelles sont les raisons qui rendent la détention nécessaire et indique notamment si la procédure d'éloignement qui peut entraîner un éloignement effectif a été engagée sans délai et avec le soin nécessaire.»

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, mijn amendement strekt ertoe uitdrukkelijk een toetsingsrecht mogelijk te maken voor de raadkamer om na te gaan of de loutere detentie gebruikt is in het kader van een effectieve uitwijzingsprocedure. Tijdens de commissiebesprekingen en ook bij de discussie in de openbare vergadering werd er herhaaldelijk op gewezen dat dit essentieel is om te vermijden dat de detentie als een loutere strafbepaling wordt beschouwd. Hier staat of valt het argument van de

Vice-Eerste minister dat de detentie louter en alleen in het kader van een efficiënte uitwijzingsprocedure kan worden gehanteerd. Degenen die deze wet pervers en onmenselijk vinden, kunnen met de goedkeuring van dit amendement een en ander goedmaken.

De Voorzitter. — Wij stemmen eerst over het amendement van de heren Boutmans en Daras bij artikel 6.

Nous passons tout d'abord au vote sur l'amendement de MM. Boutmans et Daras à l'article 6.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

50 stemmen neen.

50 votent non.

7 stemmen ja.

7 votent oui.

2 onthouden zich.

2 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes Cantillon et de Bethune.

De Voorzitter. — Wij stemmen nu over het amendement van de heer Anciaux bij artikel 6.

Nous passons maintenant au vote sur l'amendement de M. Anciaux à l'article 6.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

59 leden zijn aanwezig.

59 membres sont présents.

51 stemmen neen.

51 votent non.

6 stemmen ja.

6 votent oui.

2 onthouden zich.

2 s'abstiennent.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Boutmans, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer et Vandembroeke.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenues:

Mmes Cantillon et de Bethune.

De Voorzitter. — Ik breng artikel 6 in stemming.

Je mets aux voix l'article 6.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — Artikel 7 luidt:

Art. 7. Artikel 74 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992, wordt vervangen door de volgende bepaling:

«Art. 74. Wanneer de minister met toepassing van de artikelen 7, vijfde lid, 25, vijfde lid, 29, derde lid, 74/5, § 3, en 74/6, § 2, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adiëren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.

Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geëdieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.

Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73.»

Art. 7. L'article 74 de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992, est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 74. Lorsque le ministre décide de prolonger la détention ou le maintien de l'étranger en application des articles 7, alinéa 5, 25, alinéa 5, 29, alinéa 3, 74/5, § 3, et 74/6, § 2, il doit saisir par requête dans les cinq jours ouvrables de la prolongation, la chambre du conseil du lieu de la résidence de l'étranger dans le royaume ou du lieu où il a été trouvé, afin que celle-ci se prononce sur la légalité de la prolongation.

À défaut de saisine de la chambre du conseil dans le délai fixé, l'étranger doit être remis en liberté.

Pour le surplus, il est procédé conformément aux articles 72 et 73.»

— Aangenomen.

Adopté.

Overgangsbepalingen

Art. 8. § 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

§ 2. Artikel 2 van deze wet is evenwel niet van toepassing op de aanvragen tot erkenning van de status van vluchteling ingediend vóór de inwerkingtreding van deze wet.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten kan de vreemdeling die de verklaring of de aanvraag bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft afgelegd vóór de inwerkingtreding van onderhavige wet, vragen of hij de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling verklaart geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan hij het Nederlands of het Frans als taal van het onderzoek kiezen. Reageert hij niet binnen een termijn van een maand op de vraag of hij de hulp van een tolk nodig heeft of verklaart hij de hulp van een tolk nodig te hebben, dan kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten vrij de taal van het onderzoek bepalen. Deze beslissing is niet vatbaar voor enig afzonderlijk beroep.

De vreemdeling die de verklaring of de aanvraag bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft afgelegd vóór de inwerkingtreding van deze wet, geeft in zijn verzoekschrift waarbij het beroep wordt ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, onherroepelijk aan of hij de hulp van een tolk nodig heeft. Indien de vreemdeling verklaart geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan hij het Nederlands of het Frans als taal van de rechtspleging kiezen. Kiest hij niet voor één van deze talen of verklaart hij de hulp van een tolk nodig te hebben, dan bepalen de eerste voorzitters gezamenlijk de taal van de rechtspleging. Deze beslissing is niet vatbaar voor enig afzonderlijk beroep.

Dispositions transitoires

Art. 8. § 1er. Dès son entrée en vigueur, la présente loi est applicable à toutes les situations visées par ses dispositions.

§ 2. L'article 2 de la présente loi n'est toutefois pas applicable aux demandes de reconnaissance du statut de réfugié introduites avant la date de l'entrée en vigueur de la présente loi.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou un de ses adjoints peut demander à l'étranger qui a fait la déclaration ou la demande visées aux articles 50 et 51 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers avant l'entrée en vigueur de la présente loi, s'il requiert l'assistance d'un interprète.

Si l'étranger déclare ne pas requérir l'assistance d'un interprète, il peut choisir le français ou le néerlandais comme langue de la procédure. Si, dans un délai d'un mois, il n'a pas réagi à la question de savoir s'il requiert un interprète ou s'il déclare requérir l'assistance d'un interprète, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou un de ses adjoints peut déterminer librement la langue de l'examen. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.

L'étranger qui a fait la déclaration ou la demande visées aux articles 50 et 51 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers avant l'entrée en vigueur de la présente loi, indique irrévocablement dans le recours introduit devant la Commission permanente de recours des réfugiés s'il requiert l'assistance d'un interprète. Si l'étranger déclare ne pas requérir l'assistance d'un interprète, il peut choisir le français ou le néerlandais comme langue de la procédure. S'il n'opte pas pour l'une de ces langues ou s'il déclare requérir l'assistance d'un interprète, les premiers présidents déterminent conjointement la langue de la procédure. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.

— Aangenomen.

Adopté.

Inwerkingtreding

Art. 9. Met uitzondering van dit artikel, treden de bepalingen van deze wet in werking op de door de Koning vast te stellen data en uiterlijk op de eerste dag van de zevende maand volgend op die waarin ze in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Entrée en vigueur

Art. 9. À l'exception du présent article, les dispositions de la présente loi entrent en vigueur aux dates à fixer par le Roi et au plus tard le premier jour du septième mois suivant celui de sa publication au *Moniteur belge*.

— Aangenomen.

Adopté.

M. le Président. — Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

We stemmen zo dadelijk over het wetsontwerp in zijn geheel.

WETSONTWERP BETREFFENDE HET WELZIJN VAN DE WERKNEMERS BIJ DE UITVOERING VAN HUN WERK

Aangehouden stemmingen

PROJET DE LOI RELATIVE AU BIEN-ÊTRE DES TRAVAILLEURS LORS DE L'EXÉCUTION DE LEUR TRAVAIL

Votes réservés

De Voorzitter. — Dames en heren, wij moeten thans stemmen over de aangehouden amendementen van het wetsontwerp betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

Nous devons procéder maintenant au vote sur les amendements réservés du projet de loi relative au bien-être des travailleurs lors de l'exécution de leur travail.

Wij moeten ons eerst uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2.

Nous avons à nous prononcer, en premier lieu, sur l'amendement déposé par Mme Nelis et M. Coene à l'article 2.

Wij gaan over tot de stemming.

Nous passons au vote.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

57 leden zijn aanwezig.

57 membres sont présents.

34 stemmen neen.

34 votent non.

22 stemmen ja.

22 votent oui.

1 onthoudt zich.

1 s'abstient.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

MM. Anciaux, Bock, Buelens, Ceder, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Daras, De Decker, Desmedt, Devolder, Mme Dua, MM. Foret, Goovaerts, Hazette, Loones, Mme Mayence-Goossens, MM. Raes, Vandembroeke, Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt et Verreycken.

Onthouden heeft zich :

S'est abstenu :

M. Coveliers.

De Voorzitter.— Wij stemmen over de amendementen van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 3.

Nous passons au vote sur les amendements de Mme Nelis et M. Coene à l'article 3.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor deze amendementen?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour ces amendements? (*Assentiment.*)

Derhalve worden deze amendementen niet aangenomen.

En conséquence, ces amendements ne sont pas adoptés.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 4.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 4.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 5.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 5.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 6.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 6.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 7.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 7.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 8.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 8.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 9.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 9.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 10.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 10.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 11.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 11.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over de amendementen van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 12.

Nous passons au vote sur les amendements de Mme Nelis et M. Coene à l'article 12.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor die amendementen?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour ces amendements? (*Assentiment.*)

Derhalve worden deze amendementen niet aangenomen.

En conséquence, ces amendements ne sont pas adoptés.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene dat ertoe strekt de artikelen 14 tot 32 door een enig artikel te vervangen.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene qui tend au remplacement des articles 14 à 32 par un article unique.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het subsidiair amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 19.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement subsidiaire de Mme Nelis et M. Coene à l'article 19.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 33.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 33.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 37.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 37.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 38.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 38.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over de amendementen van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 39.

Nous devons nous prononcer sur les amendements de Mme Nelis et M. Coene à l'article 39.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor deze amendementen?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour ces amendements? (*Assentiment.*)

Derhalve worden deze amendementen niet aangenomen.

En conséquence, ces amendements ne sont pas adoptés.

Wij moeten ons nu uitspreken over de amendementen van de heer Loones c.s. en van de heren Buelens en Van Hauthem bij artikel 40 die ertoe strekken dit artikel te doen vervallen.

Nous devons nous prononcer sur les amendements de M. Loones et consorts et MM. Buelens et Van Hauthem à l'article 40 qui tendent à supprimer l'article.

Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, wij vragen de schrapping van dit artikel omdat de daarin vastgestelde inrichting van preventiediensten een bevoegdheidsoverschrijding inhoudt. Wij kunnen niet beter dan verwijzen naar een zeer gemotiveerd advies opgesteld door de juridische diensten van het Vlaams Parlement, dat integraal in de toelichting bij het amendement werd opgenomen.

De Voorzitter. — Wij stemmen dus over het behoud van artikel 40.

Nous votons sur le maintien de l'article 40.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan.

Il est procédé au vote nominatif.

58 leden zijn aanwezig.

58 membres sont présents.

34 stemmen ja.

34 votent oui.

18 stemmen neen.

18 votent non.

6 onthouden zich.

6 s'abstiennent.

Derhalve wordt het artikel behouden en worden de amendementen verworpen.

En conséquence, l'article est maintenu et les amendements sont rejetés.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Anciaux, Bock, Buelens, Ceder, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. De Decker, Desmedt, Devolder, Goovaerts, Hazette, Loones, Raes, Vandembroeke, Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt et Verreycken.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

MM. Boutmans, Coveliers, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer et Olivier.

De Voorzitter. — Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 40.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 40.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 41.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 41.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 42.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 42.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 57.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 57.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 65.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 65.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 81.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 81.

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Wij stemmen over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene dat er toe strekt een artikel 102 (nieuw) in te lassen.

Nous passons au vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene tendant à l'insertion d'un article 102 (nouveau).

Mag ik aannemen dat de stemming over het amendement van mevrouw Nelis en de heer Coene bij artikel 2 ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le vote sur l'amendement de Mme Nelis et M. Coene à l'article 2 est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

We stemmen zo dadelijk over het wetsontwerp in zijn geheel.

Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

M. le Président. — Mesdames, messieurs, le Bureau vous propose pour la semaine prochaine, l'ordre du jour suivant.

Mercredi 3 juillet 1996 à 15 heures.

1. Proposition de loi spéciale modifiant la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles et la loi spéciale du 12 janvier 1989 relative aux institutions bruxelloises, en vue d'organiser les incompatibilités édictées entre les fonctions de membre d'une assemblée parlementaire et de membre d'un Gouvernement fédéral, communautaire ou régional.

2. Proposition de loi modifiant la loi du 6 août 1931 établissant les incompatibilités et interdictions concernant les ministres, anciens ministres et ministres d'État ainsi que les membres et anciens membres des Chambres législatives.

3. Projet de loi modifiant la loi du 31 décembre 1983 de réformes institutionnelles pour la Communauté germanophone.

4. Projet de loi modifiant les lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973.

5. Projet de loi portant assentiment à la Convention sur la sûreté nucléaire, faite à Vienne le 20 septembre 1994.

Jeudi 4 juillet 1996 à 15 heures.

1. Prise en considération d'une proposition de loi.

2. Questions orales.

À partir de 16 heures :

a) Votes nominatifs sur l'ensemble des points à l'ordre du jour dont la discussion est terminée;

b) Vote nominatif sur la proposition de loi spéciale (vote à la majorité prévue par l'article 4, dernier alinéa, de la Constitution).

3. Demandes d'explications :

a) De M. Hatry au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «le refus du Gouvernement d'abroger la cotisation spéciale sur les revenus mobiliers créée par l'article 42 de la loi du 28 décembre 1983»;

b) De M. Goovaerts au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «un impôt sur la fortune frappant l'actif net des entreprises»;

c) De Mme Dua au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises «sur l'usage des pesticides».

Dames en heren, het Bureau stelt voor volgende week de volgende agenda voor.

Woensdag 3 juli 1996 om 15 uur.

1. Voorstel van bijzondere wet houdende wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, ten einde een regeling te treffen voor de onverenigbaarheid tussen het ambt van lid van een parlementaire assemblee en het ambt van lid van een federale, een gemeenschaps- of een gewestregering.

2. Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 6 augustus 1931 houdende vaststelling van de onverenigbaarheden en ontzeggingen betreffende de ministers, gewezen ministers en ministers van Staat, alsmede de leden en gewezen leden van de Wetgevende Kamers.

3. Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap.

4. Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

5. Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag inzake nucleaire veiligheid, gedaan te Wenen op 20 september 1994.

Donderdag 4 juli 1996 om 15 uur.

1. Inoverwegingneming van een wetsvoorstel.

2. Mondelinge vragen.

Vanaf 16 uur:

a) Naamstemmingen over het geheel van de afgehandelde agendapunten.

b) Naamstemming over het voorstel van bijzondere wet (stemming met de meerderheid bepaald in artikel 4, laatste lid, van de Grondwet).

3. Vragen om uitleg:

a) Van de heer Hatry aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de weigering van de Regering om de bijzondere heffing op roerende inkomsten ingevoerd door artikel 42 van de wet van 28 december 1983 af te schaffen»;

b) Van de heer Goovaerts aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «een vermogensbelasting op het netto-actief van de ondernemingen»;

c) Van mevrouw Dua aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «het pesticidengebruik».

Is de Senaat het eens met deze regeling van de werkzaamheden?

Le Sénat est-il d'accord sur cet ordre des travaux? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe besloten.

Il en est ainsi décidé.

PROJET DE LOI RELATIVE AU BIEN-ÊTRE DES TRAVAILLEURS LORS DE L'EXÉCUTION DE LEUR TRAVAIL

Vote

WETSONTWERP BETREFFENDE HET WELZIJN VAN DE WERKNEMERS BIJ DE UITVOERING VAN HUN WERK

Stemming

M. le Président. — Mesdames, messieurs, nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi relative au bien-être des travailleurs lors de l'exécution de leur travail.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsontwerp betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

La parole est à M. Foret pour une explication de vote.

M. Foret (PRL-FDF). — Monsieur le Président, l'intitulé de ce projet, même corrigé, suscite de notre part une réflexion sur sa finalité et sur ses objectifs. La notion de bien-être est et restera une

notion vague qui pourra faire l'objet de multiples interprétations. À nos yeux, il aurait été indispensable de définir les notions de base que l'on veut promouvoir, à savoir la santé, la sécurité, le risque et l'analyse du risque, plutôt que d'utiliser des concepts extrêmement vagues et de conception floue comme «la charge psychosociale occasionnée par le travail» ou encore des notions fourre-tout comme l'embellissement des lieux de travail.

Par ailleurs, nous pensons que ce projet risque d'entraîner, pour les entreprises, de nouvelles charges administratives et d'imposer des coûts imprévisibles pour les PME. Alors que le Gouvernement utilise le concept de bien-être des travailleurs, il semble cependant négliger le fait que ce bien-être passe également par la conservation de l'emploi. Nous aurions donc préféré que le Gouvernement privilégie réellement la sécurité et la santé des travailleurs plutôt que la constitution de nouvelles structures dont les objectifs et la finalité sont imprécis et coûteux.

Pour ces raisons, le groupe PRL-FDF s'abstiendra lors du vote sur ce projet.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coene voor een stemverklaring.

De heer Coene (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, de VLD zal zich bij de stemming over dit ontwerp onthouden. Wij sluiten ons aan bij de argumenten van de heer Foret. Wij zijn wel akkoord met de inschrijving van de Europese richtlijnen in de nieuwe wet en ook wij vinden dat de arbeidsgeneeskunde ook de preventie moet bevatten. De duale administratieve structuur die de minister oplegt, is hier echter totaal overbodig. Ze is niet nodig voor de Europese richtlijnen en niet voor het organiseren van de preventie. Ze betekent voor de ondernemingen wel bijkomende kosten en bijkomende administratieve besommingen. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones voor een stemverklaring.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, de Volksuniefractie van de Kamer van volksvertegenwoordigers heeft dit ontwerp niet goedgekeurd. Wij hebben nog altijd dezelfde bezwaren tegen het ontwerp, vooral tegen de federale bevoegdheidsrecuperatie. Wij zullen ons in de Senaat echter onthouden en wel om een principiële reden. Er is namelijk voor de eerste keer een doorbraak geweest inzake taalverbetering. Ik dank de Senaat voor deze blijk van moed en ik dank de Voorzitter van de commissie waarnaar het ontwerp opnieuw werd verwezen ten einde de taalcorrecties aan te brengen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken voor een stemverklaring.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, het Vlaams Blok zal tegen deze wet stemmen omdat wij het helemaal niet eens zijn met de grond van de zaak. Er worden te veel lasten opgelegd aan de kleine en middelgrote ondernemingen.

De heer Buelens, die onze fractie vertegenwoordigt in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, zal zich bij de stemming onthouden, om net zoals de heer Loones deed, zijn waardeering te uiten over het aanvaarden van alle taal amendementen.

De Voorzitter. — De stemming begint.

Le vote commence.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

35 stemmen ja.

35 votent oui.

4 stemmen neen.

4 votent non.

21 onthouden zich.

21 s'abstiennent.

Derhalve is het wetsontwerp aangenomen.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Het zal geamendeerd aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden teruggezonden.

Il sera renvoyé, amendé, à la Chambre des représentants.

Ja hebben gestemd:

Ont voté oui:

M. Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Chantraine, G. Charlier, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd:

Ont voté non:

MM. Ceder, Raes, Van Hautem et Verreycken.

Onthouden hebben zich:

Se sont abstenus:

MM. Anciaux, Bock, Boutmans, Buelens, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, Daras, De Decker, Desmedt, Devolder, Mme Dua, MM. Foret, Goovaerts, Hazette, Jonckheer, Loones, Mme Mayence-Goossens, MM. Vandembroeke, Vautmans et Verhofstadt.

WETSONTWERP HOUDENDE INSTEMMING MET HET VERDRAG BETREFFENDE DE AFSCHAFFING VAN DE LEGALISATIE VAN AKTEN IN DE LIDSTATEN VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 25 MEI 1987

Stemming

PROJET DE LOI PORTANT ASSENTIMENT À LA CONVENTION RELATIVE À LA SUPPRESSION DE LA LÉGALISATION D'ACTES DANS LES ÉTATS MEMBRES DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES, SIGNÉE À BRUXELLES LE 25 MAI 1987

Vote

De Voorzitter. — Dames en heren, wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag betreffende de afschaffing van de legalisatie van akten in de lidstaten van de Europese Gemeenschappen, ondertekend te Brussel op 25 mei 1987.

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi portant assentiment à la Convention relative à la suppression de la légalisation d'actes dans les États membres des Communautés européennes, signée à Bruxelles le 25 mai 1987.

De stemming begint.

Le vote commence.

— Er wordt tot naamstemming overgegaan over het westontwerp in zijn geheel.

Il est voté au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

Allen stemmen ja.

Tous votent oui.

Derhalve is het wetsontwerp eenparig aangenomen.

En conséquence, le projet de loi est adopté à l'unanimité.

Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.

Il sera transmis à la Chambre des représentants.

Aan de stemming hebben deelgenomen:

Ont pris part au vote:

M. Anciaux, Bock, Bourgeois, Boutmans, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, Daras, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Mme Dua, MM. Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Jonckheer, Lallemand, Mme Lizin, M. Loones, Mmes Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Vandembroeke, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

PROPOSITION DE LOI MODIFIANT L'ARTICLE 26, § 3, DE LA LOI DU 20 JUILLET 1990 RELATIVE A LA DÉTENTION PRÉVENTIVE

Vote

WETSVOORSTEL TOT WIJZIGING VAN ARTIKEL 26, § 3, VAN DE WET VAN 20 JULI 1990 BETREFFENDE DE VOORLOPIGE HECHTENIS

Stemming

M. le Président. — Mesdames, messieurs, nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble de la proposition de loi modifiant l'article 26, paragraphe 3, de la loi du 20 juillet 1990 relative à la détention préventive.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsvoorstel tot wijziging van artikel 26, paragraaf 3, van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble de la proposition de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het wetsvoorstel in zijn geheel.

60 membres sont présents.

60 leden zijn aanwezig.

Tous votent oui.

Allen stemmen ja.

En conséquence, le projet de loi est adopté à l'unanimité.

Derhalve is het wetsontwerp eenparig aangenomen.

Il sera transmis à la Chambre des représentants.

Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.

Ont pris part au vote:

Aan de stemming hebben deelgenomen:

MM. Anciaux, Bock, Bourgeois, Boutmans, Mme Bribosia-Picard, MM. Buelens, Busquin, Caluwé, Mme Cantillon, MM. Ceder, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, Daras, Mme de Bethune, M. De Decker, Mme Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Mme Dua, MM. Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Jonckheer, Lallemand, Mme Lizin, M. Loones, Mmes Maximus, Mayence-Goossens, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Raes, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Vandembroeke, Mme Van der Wildt, MM. Van Hauthem, Vautmans, Verhofstadt, Verreycken, Weyts et Mme Willame-Boonen.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE BETREFFENDE DE ACTIE DIE TEGEN DE ANTI-PERSONENMIJNEN GEVOERD KAN WORDEN MET HET OOG OP DE KOMENDE ASSEMBLEE VAN DE ORGANISATIE VOOR VEILIGHEID EN SAMENWERKING IN EUROPA

Stemming

PROPOSITION DE RÉOLUTION CONCERNANT L'ACTION CONTRE LES MINES ANTIPERSONNEL EN PRÉVISION DE LA PROCHAINE ASSEMBLÉE DE L'ORGANISATION POUR LA SÉCURITÉ ET LA COOPÉRATION EN EUROPE

Vote

De Voorzitter. — Dames en heren, wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het voorstel van resolutie betreffende de actie die tegen de anti-personenmijnen gevoerd kan worden met het oog op de komende assemblee van de Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa.

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble de la proposition de résolution concernant l'action contre les mines antipersonnel en prévision de la prochaine assemblée de l'Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe.

Ik breng het bij zitten en opstaan in stemming.

Je la mets aux voix par assis et levé.

— Het voorstel van resolutie, bij zitten en opstaan in stemming gebracht, wordt met eenparigheid van stemmen aangenomen.

Cette proposition de résolution, mise aux voix par assis et levé, est adoptée à l'unanimité.

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN VAN DE ORGANIEKE WET VAN 8 JULI 1976 BETREFFENDE DE OPENBARE CENTRA VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN

Stemming

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS ET LA LOI DU 8 JUILLET 1976 ORGANIQUE DES CENTRES PUBLICS D'AIDE SOCIALE

Vote

De Voorzitter. — Dames en heren, wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale.

Het woord is aan de heer Anciaux voor een stemverklaring.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de Voorzitter, de Volksunie stemt tegen het ontwerp, niet omdat wij vinden dat Vlaanderen zomaar zijn grenzen voor iedereen moet openzetten. Wij stemmen wel tegen het ontwerp omdat wij ervan overtuigd zijn dat het ontwerp ook de deuren sluit voor echte politieke vluchtelingen. «Vluchten kan niet meer.» Het asielrecht wordt aangetast, ook

voor mensen die vluchten voor politieke, godsdienstige of etnische redenen, voor mensen die vluchten voor de vervolging door regimes of machtsgroepen.

Wij stemmen tegen het ontwerp omdat de wijze waarop vreemdelingen voor onbeperkte duur kunnen worden opgesloten zonder dat het om misdadigers gaat, ingaat tegen ons democratisch rechtsgevoel.

Wij stemmen niet tegen het ontwerp omdat het ijvert voor een snelle en kortere procedure. Daar heeft immers iedereen baat bij. Wij stemmen wel tegen het ontwerp omdat wij menen dat de kwaliteit van de procedures niet wordt verbeterd.

Wij stemmen niet tegen het ontwerp omdat er aan het asielbeleid ook een verwijderingsbeleid wordt gekoppeld, maar wel omdat vandaag elke garantie ontbreekt dat dit gebeurt in menswaardige en humane omstandigheden en omdat een echte gedragscode hieromtrent ontbreekt.

Mijnheer de Voorzitter, wij zijn ten zeerste ontgoocheld over de mooie woorden, de beloften en de uitingen van onvrede, die blijkbaar alleen maar in de commissies aanleiding geven tot show, maar bij de stemmingen niet vertaald worden in een consequente houding. Wij stellen vast dat de meerderheid misschien geen verschrikkelijk slechte, maar toch een zeer slechte wet goedkeurt onder druk van de karwats van de Regering, die niet wil ingaan op de vraag naar een democratisch gesprek met democratisch verkozenen. Wij zijn ontgoocheld omdat wij vaststellen dat nogmaals één partij, namelijk de CVP, hoog van de toren blaast, maar als het erop aan komt enkel nuttige idioten naar voren schuift en voor de rest alleen maar de grote macht wenst te behouden en autoritair blijft optreden tegen vreemdelingen en asielzoekers. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Mijnheer Anciaux, een verklaring vóór de stemming dient om uit te leggen waarom men voor of tegen het ontwerp stemt.

Het woord is aan de heer Verreycken voor een stemverklaring.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik dacht dat wij hier over de politieke vluchtelingen gepraat hadden, maar ik heb daarnet van de Vice-Eerste minister geleerd dat wij gepraat hebben over gecontroleerde migratie. Ik heb ook van de Vice-Eerste minister geleerd dat het wegvegen van grenzen tegelijkertijd het wegvegen van sociale verworvenheden betekent. Ik heb voor die houding een nogal duidelijke term: sociaal nationalisme. De Vice-Eerste minister kleeft dit duidelijk aan. Bij de eerstvolgende gelegenheid zal ik hem eens vragen wat hij daaronder verstaat.

Ondanks de vele verwijten die mijn partij in het verleden al gekregen heeft, stel ik nu toch vast dat er inderdaad een probleem bestaat. Dat heeft het debat in de loop van de verschillende fasen, zoals de heer Foret aantoonde, duidelijk gemaakt. Men heeft nochtans altijd beweerd dat wij dat probleem uitvonden. Het zal niet de «hou me tegen of»-politiek van de CVP zijn die het probleem zal oplossen.

Het probleem zal ook niet opgelost worden door, zoals de Vice-Eerste minister daarnet op de meest stijlloze manier demonstreerde, minachting te tonen voor 15 pct. van de kiezers. Het probleem zal ook niet worden opgelost door het uitwijzen van perfect integreerbare gezinnen.

Indien de Vice-Eerste minister ooit de moed zal hebben de politie, de rijkswacht en de brandweer de opdracht te geven om van Molenbeek, Sint-Joost en Borgerhout weer rechtsgebieden te maken, dan zal het probleem opgelost geraken. Door perfect integreerbare gezinnen met zeer veel gevoel voor mediatieke aanpak uit te wijzen, zal hij het probleem niet oplossen. In die wijken van Molenbeek, Sint-Joost en Borgerhout zijn er immers kasba-problemen. Dáar worden illegalen tewerkgesteld door vreemde uitbuiters. Dáar groeit uit de multicultuur de unicultuur van het recht van de brutaalste.

Het Vlaams Blok zal dus tegen het ontwerp stemmen. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Boutmans voor een stemverklaring.

De heer Boutmans (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, wij zijn niet voor open grenzen, maar wel voor grenzen aan de opsluiting. Wij zijn ook voorstander van minimale mensenrechten voor iedereen, zelfs voor mensen die zich zonder documenten in een land bevinden.

Wij kunnen ons namelijk te goed indenken dat wij hier allen veel geluk hebben dat wij niet in een dergelijke positie geraken, maar we zijn er zelfs niet zeker van dat dit ons nooit zal overkomen.

Ik heb in dit debat in de Senaat een aantal mensen leren kennen als heel bewogen en principieel. Ik waardeer dit ten zeerste en ik hoop dat dit in hun stemgedrag ook tot uitdrukking zal komen.

Mijn fractie zal in ieder geval tegenstemmen.

M. le Président. — La parole est à M. Jonckheer pour une explication de vote.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le Président, à la suite du débat qui a eu lieu en commission et partant de l'hypothèse que le projet tend à améliorer la situation, Écolo dégage deux priorités : renforcer les moyens humains de l'administration — de l'Office des Étrangers notamment — et améliorer les conditions d'accueil des candidats-réfugiés.

Malgré toutes les explications fournies par le Vice-Premier ministre, il nous paraît incontestable que ce projet accentuera la surveillance des candidats-réfugiés et accroîtra les procédures d'expulsion des candidats déboutés. Nous pensons dès lors que ces mesures sont essentiellement de type répressif et ne rencontrent pas les souhaits que nous avons exposés.

Par ailleurs, la procédure d'évaluation que le Vice-Premier ministre s'est engagé à mettre en place est une bouée de sauvetage pour les membres de la majorité qui n'ont pas déposé d'amendement aux articles litigieux. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — Nous passons au vote.

Wij gaan over tot de stemming.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het wetsontwerp in zijn geheel.

60 leden zijn aanwezig.

60 membres sont présents.

44 stemmen ja.

44 votent oui.

12 stemmen neen.

12 votent non.

4 onthouden zich.

4 s'abstiennent.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het wetsontwerp aangenomen.

M. le Président. — Étant donné que le Sénat a adopté ce projet sans modifications, il est censé avoir décidé de ne pas l'amender. Le projet sera transmis à la Chambre des représentants en vue de la sanction royale.

Aangezien wij dit ontwerp ongewijzigd hebben aangenomen, wordt de Senaat geacht beslist te hebben dit wetsontwerp niet te amenderen. Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden met het oog op de koninklijke bekrachtiging.

Ja hebben gestemd :

Ont voté oui :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happart, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin, Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Verhofstadt, Weyts et Mme Willame-Boonen.

Neen hebben gestemd :

Ont voté non :

MM. Anciaux, Boutmans, Buelens, Ceder, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer, Loones, Raes, Vandembroeke, Van Hauthem et Verreycken.

Onthouden hebben zich :

Se sont abstenues :

Mmes Cantillon, de Bethune, Delcourt-Pêtre et Milquet.

De Voorzitter. — Ik verzoek de leden die zich hebben onthouden, de reden van hun onthouding mede te delen.

Les membres qui se sont abstenus sont priés de faire connaître les motifs de leur abstention.

Mevrouw Cantillon (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, mijn stemverklaring bestaat uit vier onderdelen.

Ten eerste, wij hebben belangrijke toegevingen verkregen. Voor deze verbeteringen zijn wij de Vice-Eerste minister dankbaar, niet omdat het overwinningen zijn, maar wel omdat de ultieme verbeteringen aangeven dat het debat in de Senaat niet helemaal vruchteloos is geweest.

Ten tweede, wij steunen de Regering en wij zullen ze blijven steunen. De Regering-Dehaene moet en zal slagen in haar sociaal-economisch project. (*Rumoer op verschillende banken.*)

Ten derde, wij hebben door onze onthouding — en dit is symbolisch — een signaal willen geven met betrekking tot onze onvrede over de wijze waarop de «debatten» de voorbije weken verlopen zijn en eveneens onze onvrede over de rol die de senatoren naar aanleiding van de bespreking van dit wetsontwerp werd toebedeeld. (*Onderbreking door de heer Foret.*)

De heer Vandenberghe (CVP). — De vrijheid geldt blijkbaar alleen voor de PRL, maar niet voor de CVP-fractie. (*Protest op de banken van de VLD.*)

De Voorzitter. — Dames en heren, ik verzoek u de spreker niet te onderbreken.

Mevrouw Cantillon (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, het vierde punt hangt nouw samen met het vorige.

Ik heb niet gezegd dat deze wet getuigt van perfide onmenselijkheid. De Vice-Eerste minister moet er mijn tekst maar eens op nalezen.

Het was beter geweest dat hij deze ochtend goed had geluisterd vooraleer zo sterk van leer te trekken. Ik zal hem mijn tekst onmiddellijk bezorgen. Dan kan hij hem lezen. (*Applaus op de banken van de CVP.*)

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le Président, j'ai déjà expliqué, cet après-midi à la tribune, les raisons pour lesquelles je souhaitais m'abstenir. Malgré les précisions apportées par M. le Vice-Premier ministre, et dont je me réjouis, les motifs que j'ai invoqués cet après-midi restent inchangés. (*Applaudissements.*)

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le Président, je ne voudrais pas que M. Foret pense que certains membres du PSC, qui se sont impliqués et ont beaucoup travaillé sur ce projet, n'ont pas un

comportement logique. C'est pourquoi je voudrais également expliquer mon abstention et rappeler les raisons que j'ai invoquées lors de mon intervention cet après-midi. Si nous avons obtenu des engagements sur la définition de l'arrêté royal, notamment en matière d'aide médicale urgente, si je me réjouis d'avoir obtenu cette sous-commission d'évaluation et si j'ai pris acte de la volonté existante d'adapter éventuellement la législation au nouvel arrêt prononcé hier, les trois critiques majeures à l'encontre de ce projet sont maintenues. Il s'agit de la durée illimitée de la détention administrative, de l'impossibilité pour la personne maintenue aux frontières d'exercer un recours dans les deux premiers mois, et enfin, des sanctions et nouvelles mesures à l'égard des transporteurs. Pour ces trois raisons, malgré les progrès et engagements obtenus, j'ai décidé de m'abstenir.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS

Vote

WETSONTWERP TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Stemming

M. le Président. — Mesdames, messieurs, nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, matière bicamérale pure.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zuiver bicamerale aangelegenheden.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het wetsontwerp in zijn geheel.

60 membres sont présents.

60 leden zijn aanwezig.

45 votent oui.

45 stemmen ja.

11 votent non.

11 stemmen neen.

4 s'abstiennent.

4 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het wetsontwerp aangenomen.

Il sera soumis à la sanction royale.

Het zal aan de Koning ter bekrachtiging worden voorgelegd.

Ont voté oui :

Ja hebben gestemd :

MM. Bock, Bourgeois, Mme Bribosia-Picard, MM. Busquin, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Coene, Mme Cornet d'Elzuis, M. Coveliers, Mme de Bethune, MM. De Decker, Delcroix, Desmedt, Devolder, D'Hooghe, Erdman, Foret, Goovaerts, Happort, Hazette, Hostekint, Hotyat, Lallemand, Mmes Lizin,

Maximus, Mayence-Goossens, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Santkin, Mme Sémer, M. Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vautmans, Verhofstadt, Weys et Mme Willame-Boonen.

Ont voté non :

Neen hebben gestemd :

MM. Anciaux, Boutmans, Buelens, Ceder, Daras, Mme Dua, MM. Jonckheer Raes, Vandembroeke, Van Hauthem et Verreycken.

Se sont abstenus :

Onthouden hebben zich :

Mmes Cantillon, Delcourt-Pêtre, M. Loones et Mme Milquet.

De Voorzitter. — Ik verzoek de leden die zich hebben onthouden, de reden van hun onthouding mede te delen.

Les membres qui se sont abstenus sont priés de faire connaître les motifs de leur abstention.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik wilde mijn onthouding nog even motiveren. Vooraf wil ik zeggen dat ikzelf sterk tegen het ontwerp van wet gekant ben. Verder vraag ik mij af of er na de bespreking ervan nu eigenlijk iets verandert. De dames Cantillon en Delcourt hebben daarover tegengestelde stemverklaringen afgelegd. Wanneer zal de meerderheid nu eindelijk eens consequent met haar eigen standpunten handelen?

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de Voorzitter

PROPOSITIONS

Prise en considération

Communication de M. le Président

De Voorzitter. — Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van de voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het Bureau.

Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Dan zijn de voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verwezen.

Ces propositions sont donc prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées.

De lijst van die voorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verwezen, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

La liste des propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

WETSONTWERPEN — PROJETS DE LOI

Indiening — Dépôt

De Voorzitter. — De regering heeft volgende wetsontwerpen ingediend:

1° Houdende instemming met het aanvullend akkoord, ondertekend te Brussel op 13 maart 1991, tot wijziging van de overeenkomst tussen het koninkrijk België en de republiek Finland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 18 mei 1976;

Le Gouvernement a déposé les projets de loi ci-après :

1° Portant assentiment à l'accord additionnel signé à Bruxelles le 13 mars 1991, modifiant la Convention entre le royaume de Belgique et la république de Finlande tendant à éviter la double imposition et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, signée à Bruxelles le 18 mai 1976;

2° Houdende instemming met het akkoord tussen het koninkrijk België en het koninkrijk Nepal inzake de wederzijdse erkenning van de rijbewijzen, gesloten bij wisseling van brieven, gedagtekend te Brussel op 15 februari 1995 en 21 juni 1995;

2° Portant assentiment à l'accord entre le royaume de Belgique et le royaume du Népal relatif à la reconnaissance réciproque des permis de conduire, conclu par échange de lettres signées à Bruxelles le 15 février 1995 et le 21 juin 1995;

3° Houdende instemming met het akkoord tussen het koninkrijk België en de republiek Mauritius inzake de wederzijdse erkenning van rijbewijzen, gesloten bij wisseling van brieven, gedagtekend te Brussel op 3 juni 1994 en 10 maart 1995.

3° Portant assentiment à l'accord entre le royaume de Belgique et la république de Maurice relatif à la reconnaissance réciproque des permis de conduire, conclu par échange de lettres signées à Bruxelles le 3 juin 1994 et le 10 mars 1995.

Deze wetsontwerpen zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

Ces projets de loi seront imprimés et distribués.

Ze worden verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Ils sont renvoyés à la commission des Affaires étrangères.

WETSVOORSTELLEN — PROPOSITIONS DE LOI

Indiening — Dépôt

De Voorzitter.—Mevrouw Leduc en de heer Vergote hebben ingediend een wetsvoorstel tot wijziging van artikel 98 van de nieuwe gemeentewet.

Mme Leduc et M. Vergote ont déposé une proposition de loi modifiant l'article 98 de la nouvelle loi communale.

De heren Foret en Desmedt hebben ingediend een wetsvoorstel houdende wijziging van een aantal bepalingen van de nieuwe afdeling II met als opschrift «Regels betreffende de huurovereenkomsten met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de huurder in het bijzonder», door de wet van 20 februari 1991 ingevoegd na artikel 1 762bis van het Burgerlijk Wetboek.

MM. Foret et Desmedt ont déposé une proposition de loi visant à modifier un certain nombre de dispositions de la nouvelle section II, intitulée «Des règles particulières aux baux relatifs à la résidence principale du preneur» et insérée à la suite de l'article 1 762bis du Code civil par la loi du 20 février 1991.

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

DEMANDES D'EXPLICATIONS — VRAGEN OM UITLEG

Dépôt — Indiening

M. le Président.—Le Bureau a été saisi des demandes d'explications suivantes :

1. De M. Desmedt au ministre de la Justice sur «la politique menée par le ministre de la Justice en matière de nominations au Tribunal et au Parquet de Bruxelles sur base de la législation sur l'emploi des langues en matière judiciaire»;

Het Bureau heeft volgende vragen om uitleg ontvangen :

1. Van de heer Desmedt aan de minister van Justitie over «het beleid van de minister van Justitie ten aanzien van de benoemingen bij de Rechtbank en het Parket te Brussel, gelet op de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken»;

— Renvoi à la commission de la Justice (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Justitie (openbare vergadering).

2. De M. Goovaerts au Vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «un impôt sur la fortune frappant l'actif net des entreprises»;

2. Van de heer Goovaerts aan de Vice-Eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «een vermogensbelasting op het netto-actief van de ondernemingen»;

— Renvoi en séance plénière.

Verwezen naar de plenaire vergadering.

3. De Mme Milquet au ministre des Affaires étrangères sur «la ratification de la Convention sur la protection des enfants et la coopération en matière d'adoption internationale, approuvée le 29 mai 1993 par la Conférence de La Haye de droit international privé»;

3. Van mevrouw Milquet aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de bekrachtiging van het Verdrag tot bescherming van kinderen en tot samenwerking inzake internationale adoptie, op 29 mei 1993 goedgekeurd door de Haagse Conferentie voor internationaal privaatrecht»;

— Renvoi à la commission des Affaires étrangères (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden (openbare vergadering).

4. De Mme Milquet au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'évaluation des contrats de sécurité et l'élaboration des contrats de société»;

4. Van mevrouw Milquet aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «het evalueren van de veiligheidscontracten en het opstellen van de samenlevingscontracten»;

— Renvoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden (openbare vergadering).

5. De M. Coveliers au Premier ministre sur «la manière dont a été désigné le membre belge de la Commission européenne des droits de l'homme à Strasbourg»;

5. Van de heer Coveliers aan de Eerste minister over «de manier waarop het Belgisch lid van de Europese Commissie voor de rechten van de mens te Straatsburg werd aangewezen»;

— Renvoi en séance plénière.

Verwezen naar de plenaire vergadering.

6. De M. Olivier au ministre de la Justice sur «l'adaptation de la nouvelle loi sur les baux à loyer et l'instauration éventuelle, au niveau fédéral, de normes qualitatives pour les habitations» ;

6. Van de heer Olivier aan de minister van Justitie over «de aanpassing van de nieuwe huurwet en de mogelijke invoering van kwaliteitsnormen voor woningen op het federale niveau» ;

— Renvoi à la commission de la Justice (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor Justitie (openbare vergadering).

7. De M. Anciaux au ministre des Affaires étrangères sur «la déportation des Basques espagnols par l'Espagne et la France» ;

7. Van de heer Anciaux aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de deportatie van Spaans-Baskische burgers door Spanje en Frankrijk» ;

— Renvoi à la commission des Affaires étrangères (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden (openbare vergadering).

8. De Mme Willame-Boonen au ministre de la Justice sur «la problématique de la reprographie» ;

8. Van mevrouw Willame-Boonen aan de minister van Justitie over «de problemen naar aanleiding van de reprografie» ;

— Renvoi à la commission de la Justice (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Justitie (openbare vergadering).

9. De M. Goris au ministre de la Défense nationale sur «les congés des militaires en Bosnie et en Croatie et les risques potentiels d'importation du virus de l'immunodéficience humaine» ;

9. Van de heer Goris aan de minister van Landsverdediging over «de verlofregeling van de militairen in Bosnië en Kroatië en de mogelijke gevaren voor de import van het Human Immunodeficiency Virus» ;

— Renvoi à la commission des Affaires étrangères (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden (openbare vergadering).

10. De Mme de Bethune au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les femmes dans les services belges de police» ;

10. Van mevrouw de Bethune aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de vrouwen bij de Belgische politiediensten» ;

— Renvoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden (openbare vergadering).

11. De M. Boutmans au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur «l'opération 'Rebelle'» ;

11. Van de heer Boutmans aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over «de operatie 'Rebel'» ;

— Renvoi à la commission de la Justice (réunion publique).

Verwezen naar de commissie voor de Justitie (openbare vergadering).

12. De M. Erdman au ministre de la Justice sur «l'opération 'Rebelle' du BCR de la gendarmerie».

12. Van de heer Erdman aan de minister van Justitie over «de operatie 'Rebel' van het CBO van de rijkswacht».

— Renvoi à la commission de la Justice (réunion publique).

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1995-1996
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1995-1996

Verwezen naar de commissie voor de Justitie (openbare vergadering).

Dames en heren, onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

De Senaat vergadert opnieuw woensdag 3 juli 1996 om 15 uur.

Le Sénat se réunira le mercredi 3 juillet 1996 à 15 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 23 h 10 m.)

(La séance est levée à 23 h 10 m.)

ANNEXE — BIJLAGE

Prise en considération — Inoverwegingneming

Liste des propositions prises en considération :

Lijst van de inoverweging genomen voorstellen :

A. Propositions de loi :

Abrogeant les articles 70bis et 95, alinéa 1er, 5°, de la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques économiques et complétant le Code d'instruction criminelle par des dispositions relatives au décryptage des messages (de Mmes Bribosia-Picard et Maximus) ;

A. Wetsvoorstellen :

Tot opheffing van de artikelen 70bis en 95, eerste lid, 5°, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven en tot aanvulling van het Wetboek van strafvordering met bepalingen betreffende de decryptie van berichten (van de dames Bribosia-Picard en Maximus) ;

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques.

Verwezen naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

Modifiant les limites entre les communes de Braives et de Villers-le-Bouillet (de M. Mouton) ;

Tot wijziging van de gemeentegrenzen tussen Braives en Villers-le-Bouillet (van de heer Mouton) ;

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden.

Complétant l'article 14 des lois sur le Conseil d'État coordonnées le 12 janvier 1973 (de M. Caluwé et consorts).

Tot aanvulling van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (van de heer Caluwé c.s.).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden.

B. Propositions de résolution :

Relative au schéma de préférences tarifaires généralisées instaurées par le règlement CE 3281/94 du Conseil du 19 décembre 1994 (de M. Mahoux et consorts) ;

B. Voorstellen van resolutie :

Betreffende het schema van algemene tariefpreferenties ingesteld door de EG-verordening 3281/94 van de Raad van 19 december 1994 (van de heer Mahoux c.s.) ;

— Envoi à la commission des Affaires étrangères.

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Relative aux essais nucléaires de la république populaire de Chine (de M. Staes).

Betreffende de nucleaire testen van China (van de heer Staes).

— Envoi à la commission des Affaires étrangères.

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.